

Giới thiệu Truyện Kì Đông Vân

Thể loại: ngôn tình, sắc hiệp, tiên hiệp, đô thị xuyên không.

Truyện không có văn án cụ thể, muốn biết truyện như thế nào có thể xem giới thiệu về các nhân vật.

Một trích đoạn ngắn:

"Cả lớp chú ý, lớp chúng ta hôm nay có thêm một bạn học sinh mới vào học "

- Ôi, năm nay là cuối cấp rồi vậy mà còn có học sinh chuyển trường sao nhỉ, Không phải có sự tình tự là đầu óc có vấn đề rồi- Trương Phi người nói nhảm, thuần túy là có việc, bằng không ai hơi đầu mà...

-Lớp trật tự!

Khẽ quát đám học sinh ồn ào bên dưới, nữ giáo viên trẻ lại đưa mắt nhìn ra cửa lớp, trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ. Trên thế gian này sao lại có nam nhân tuyệt thế đến vậy cơ chứ? Hồ sơ có ghi năm nay hần mới mười tám, bề ngoài cũng trẻ trung phù hợp độ tuổi. Có điều gương mặt kia, là tuấn, là mỹ, còn hơn cả tuấn mỹ, đủ để làm nàng thân là giáo viên cũng phải say mê muốn nhìn nhiều hơn. Mà từ tên nam sinh kia, có một thứ khí chất thật đặc biệt. Có thể nàng không rõ ràng lắm khí chất của một người nên hình dung như thế nào, nhưng nếu là nói về hần, liền hình dung mấy chữ "phong vân bình đạm, cử trọng nhược khinh, quang minh lỗi lạc".

Suy nghĩ này của nữ giáo viên, đồng thời cũng là suy nghĩ của đám học sinh bên dưới. Có thể không đủ sâu sắc như nàng, bắt quá những câu cảm thán, càng có vẻ chân thực.

-Ta sát, nam nhân cũng có thể hấp dẫn như vậy sao? Lý bàn tử, người nói xem ta đang mơ đi?"

-Cắt! Đừng làm phiền lão tử nữa. Lão tử cảm giác mình thật thất bại. Đứng trước một nam nhân so lão tử còn soái hơn lại không dậy nổi một tia ghen ghét.

-Trời ạ, ta chỉ cảm thấy tự ti khi so với hần. Bởi vì ta sợ là không có nam nhân nào trên thế giới này đủ sức đánh đồng cùng hần a. Không dưng nổi một tia ghen ghét!

Nam nhân còn như vậy, huống hồ là nữ? Các tiểu muội muội cơ hồ chết đứng ngay lập tức, hai mắt to tròn không hề chớp lấy, chỉ sợ lãng phí mắt, dù chỉ là một khoảnh khắc của thân ảnh đang đứng trên kia.

-Tiểu Lan, người mắt kém, có muốn chuyển lên bàn trên không? Ta hướng lão sư giúp người? Một nữ sinh quay qua nói với nữ sinh cùng bàn.

-A, ta cũng đang cảm thấy nên ngồi chỗ khác, cảm ơn người. Để ta tự nói với lão sư vậy.

Các nữ sinh không hẹn bỗng dung chuẩn bị sẵn rất nhiều lí do để có cơ hội ngồi một mình. Ngồi một mình, cho đến khi nam thần kia ngồi bên cạnh.

Cao Đại mới đầu tư thêm cơ sở vật chất, bàn thừa có rất nhiều a!

-Trật tự!

Nhắc lại lớp lần nữa, nữ giáo viên quay qua nam sinh.

-Em có thể giới thiệu bản thân cho cả lớp.

Nghe tới đây, nam sinh bước chậm rãi lên bục, nhìn xuống dưới, không tỏ vẻ lạnh lùng, cũng không cố làm mặt tươi cười. Hần bình thản:

-Chào mọi người, tôi là Nhạc Đông Vân

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hần gọi Nhạc Đông Vân

Tiên Vân giới, Đông đại lục, Bạch Đế thành, đình viện Nhạc gia.

Mười tám năm về trước....

-Lão gia! Phu nhân cùng công tử, mẹ tròn con vuông.

Nữ tỳ hấp tấp chạy ra ngoài sương phòng, đối với nam nhân trung niên đã sớm đợi đến lòng dạ bồn chồn, báo tin mừng.

Mà nam nhân trung niên, nghe được tin này, vẻ vui sướng không giấu nổi trên gương mặt. Hắn lúc này, cái gì Nhạc gia, cái gì Tôn gia, tu luyện, ân oán,... Tất cả bỗng chốc hóa phù vân, chỉ muốn chạy ngay vào phòng thăm thể tử, cũng để trông cốt nhục của mình.

Phải! Là cốt nhục của hắn, của Nhạc Vân Lan này.

Nữ tỳ đứng cạnh bên, miệng nhỏ há hốc ra. Phải biết rằng tại Bạch Đế thành này, luận vũ lực, Nhạc gia cùng Tôn gia đều không phân cao thấp. Bất quá Nhạc gia, so với Tôn gia, càng thêm một phần hàm dưỡng, một phần khí độ. Mà Nhạc Vân Lan thân là gia chủ Nhạc gia, càng là phong thái đường hoàng, quang minh lỗi lạc. Biểu hiện lần này của gia chủ, nàng ta coi như là mở mang tầm mắt.

“Ân! Ta phải vào thăm Nhượng Vân...”

Nhạc Vân Lan lăm bằm, vừa nói vừa định bước đi. Nữ tỳ thấy vậy giật mình, nhanh tay cản hắn lại.

-Lão gia, phu nhân bảo nô tì nhắn với ngài muốn thăm phu nhân cùng tiểu thiếu gia cũng được, nhưng trước đó cho phu nhân một cái tên để nàng vừa lòng.

Ấy!

Nhạc Vân Lan nghe thị nữ nói câu này, phút chốc ngớ người ra. Làm gia chủ Nhạc gia mà nói, hắn có thể nói là tài trí hơn người. Chỉ là chuyện đặt tên, luôn nghĩ không tốn bao nhiêu thời gian, thành thử không vội. Đến bây giờ, một câu nói của thị nữ, bỗng chốc trở nên khó khăn. Một cái tên, một cái tên, là để cho nhi tử của ta a, của Nhạc Vân Lan này. Hắn bỗng chốc trầm ngâm, ánh mắt chậm rãi nhìn lên trời xanh. Nhi tử hắn, sẽ là gia chủ Nhạc gia đời tiếp theo rồi.

-Nhi tử ta, há thể khí độ tầm thường?

-Nhi tử ta, gia chủ Nhạc gia, một đời so một đời, há có thể kém cạnh?

-Nhi tử ta, tục danh...há thể tầm thường?

Phút chốc lòng Nhạc Vân Lan hẫng, hào tình vạn trượng nổi lên. Phong nhi nhẹ nhàng phát qua hiên, mang mùi tươi mới. Chính là cảm giác này, hắn bỗng cảm giác được hương vị tân sinh phảng phất. Phút chốc, nụ cười bình thản hiện lên, quay đầu qua phân phó:

-Thu Y, mau dẫn đường! Nhi tử ta, hắn gọi Nhạc Đông Vân.

...

Mười tám năm sau, Đông đại lục, Thanh Trúc lâm.

Bảy hắc y nhân khỏe miệng học máu, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn thiếu niên trước mắt. Mà thiếu niên, một vẻ phong vân khinh đạm đứng đó, chỉ là ánh mắt có chút nghi hoặc:

“Các ngươi là người Tôn gia sao?”

-Hừ, Nhạc Đông Vân, không nghĩ ngươi mới mười tám đã tu luyện đến chân tiên một bước này. Lần này chúng ta tính sai, rơi vào tay ngươi kết quả bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Đừng hồng moi thêm được thông tin gì.

-Kể cả cái giá ta đưa ra là mạng sống các ngươi sao?

Nhạc Đông Vân hơi ngạc nhiên. Chẳng phải phụ thân từng nói “Sau lòng tự trọng, sinh mạng là thứ quý giá nhất sao?” Mà những người này, đánh lên hắn, hiển nhiên là chẳng có tí tự trọng nào. Như vậy càng phải đặt mạng sống lên hàng đầu mới đúng chứ?

“Ha ha ha”

Hắc y nhân phảng phất là nghe chuyện gì đó rất buồn cười vậy.

-Ngươi sẽ buông tha cho chúng ta sao, Nhạc công tử? Ba chữ sau cùng, tên thủ lĩnh Hắc y gần từng tiếng.

-A! Tất nhiên là không. Nhạc mỗ thân là người Nhạc gia, hành xử quang minh lỗi lạc, không xảo trá, không tính kế, không gạt người. Hôm nay dù thế nào, cũng phải tiêu diệt các ngươi. Đó là tính cách Nhạc mỗ, cũng là tính cách mà gia chủ Nhạc gia tương lai phải có. Về phần câu hỏi kia, cũng chỉ là hơi tò mò chút liền hỏi mà thôi, không liên quan.

-Quả nhiên! Hắc y nhân một bộ đã biết trước. Người Nhạc gia đều thế này, luôn nói thẳng, không chơi bất kì cái gì âm mưu quỷ kế. Ngươi có biết, nếu không phải có thực lực cường đại mà nói, gia tộc ngươi đã sớm bị tiêu diệt?

-Cái này tự nhiên là Nhạc mẫu biết, người Nhạc gia cũng biết, nên tất cả đều cố gắng tu luyện, chứng minh cho cả tu chân giới một đạo lý: Cây ngay không sợ chết đứng.

-Hay cho một câu cây ngay không sợ chết đứng. Cũng bởi vậy hàng năm tộc nhân Nhạc gia chết đi rất nhiều, không phải sao? Ha ha.

-Ngươi, đáng chết!

Một câu nói này của Hắc y nhân thực đã làm Nhạc Đông Vân tức giận, cũng gọi lên sự thương xót đối với gia tộc mình, cùng với trách nhiệm nặng nề.

-Ta sẽ không để chuyện này tiếp diễn, không bao giờ. Nhạc Đông Vân ta thề, sẽ làm cho Nhạc gia quang minh lỗi lạc mà đứng trên đỉnh tu chân giới này.

-Có chí khí nha. Đáng tiếc, ta khá chắc là Nhạc gia không có ngày đó đâu. Mao đầu tiểu tử, tu vi hơn chúng ta thì đã sao? Ha ha ha.

Điều cười âm u của hắc y nhân có chút quý dị. Cảm giác bất hảo chợt dâng lên trong lòng, Nhạc Đông Vân một kiếm quét qua:

-Khuyết Nguyệt.

Á!!!

Sáu hắc y nhân lập tức chết ngay tại chỗ. Mà tên thủ lĩnh, một tay ôm yết hầu, vẫn chưa tuyệt khí. Tay kia cầm một đồ vật hình thù kì lạ ném về phía Nhạc Đông Vân. Từ vật kia, luồng ánh sáng kì dị tỏa ra, lan tràn bao phủ lấy hắn. Nhạc Đông Vân trong lòng chợt dâng lên cảm giác vô lực. Tần Vân Lưu Quang bộ- một trong những niềm tự hào của Nhạc gia, hắn dù đã thi triển đến cực hạn, vẫn vô pháp tránh thoát được trời buộc.

“Tôn gia đối ta cũng quá coi trọng rồi”

Nhạc Đông Vân trong lòng thầm nghĩ. Phải biết rằng Tần Vân Lưu Quang bộ là thân pháp tuyệt thế, là kì ngộ mà chính lão tổ Nhạc gia nhờ cơ duyên phúc hậu đạt được. Thế nhân biết có một môn thân pháp gọi là thần kĩ trên cõi đời này, lại cũng không biết Nhạc gia đã hoàn toàn sở hữu nó. Mà Nhạc Đông Vân thân là gia chủ tương lai, đã được luyện thân pháp này từ nhỏ, ngộ tính cùng kiên trì, sớm đã luyện đến viên mãn. Dù chân linh không đủ mạnh để có thể duy trì được lâu, bất quá khi hắn đã sử dụng, trong khoảnh khắc tựa như là na di vậy. Có điều...

-Luồng ánh sáng chết tiệt này!

Lễ giáo Nhạc gia từ nhỏ thấm nhuần vào tư tưởng, có điều lúc này đây hắn vẫn không nhịn được chửi một câu.

Sau đó...

Không có sau đó, ít nhất là ở Tiên Vân giới này.

Ý thức hắn tạm thời mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Không phải Đông đại lục, như cũ có tiên nhân. Không có Bạch Đế thành, vẫn còn đó nghĩa tình

Thế nhân đối với sinh tử, luôn có một loại cảm giác đối lập nhau. Nếu như sinh mệnh để con người ta điên cuồng bầu vú lấy, thì tử vong lại là nỗi sợ hãi thường trực. Chỉ là sinh tử hai đường, đâu thể tự do chọn lựa? Trong trí nhớ của mình, Nhạc Đông Vân nhớ phụ thân chưa bao giờ chia sẻ kinh nghiệm sinh tử bản thân cho mình. Người là dạy hắn thái độ khi đối mặt với chúng.

Như người tử vong, hết thảy hắn là buông tay sao?

Mà khi cảm nhận được tia nắng mặt trời ấm áp, tiếng chim rả rích buổi sớm mai, Nhạc Đông Vân bắt chợt mỉm cười tỉnh giấc. Còn sống, là còn có hy vọng.

“Hừ, Nhạc mẫu tu đến chân tiên một bước này, vốn nghĩ yên lặng đem theo gia tộc phi thăng một đường. Tất cả ân oán phàm trần, liền một tiếng cười cho qua. Nào ngờ Tôn gia các người chấp mê bất ngộ, đã không linh tỉnh, lại còn dám tìm người ra tay với ta. Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, lần này trở về, đừng trách Nhạc mẫu vô tình.”

Nhạc Đông Vân nghĩ xong, ngược đầu nhìn quanh, lòng thầm cảm thán Tiên Vân đại lục rộng lớn. Trước mắt hắn, dị vực phong tình quả nhiên khác lạ. Những gia viên ở đây rất nhỏ, hắn chỉ bằng khu tiểu viện tại Nhạc gia của hắn, bất quá lại cao chọc trời. Con đường dưới chân không lát đá xanh như ở

Bạch Đế thành, mà phủ lên một lớp vật liệu kì lạ màu đen. Từ trong đầu lục lọi kí ức đã đọc được từ trong thư khó gia tộc, vẫn không tìm được nơi nào của Tiên Vân có phần giống nơi này.

Cổ nhân có câu: “Đi một ngày đàng học một sàng khôn”. Quả nhiên không sai. Thư khó gia tộc cũng không phải là toàn năng.

...

Hàn Huy vốn nổi tiếng là cuồng nhân trong công việc, bất quá hôm nay bản thân hắn lại tự tay hủy đi cuộc họp quan trọng ở công ty. Người ngoài có thể không biết, đối với Hàn Huy mà nói, nữ nhi của mình, so với công việc lại càng quan trọng. Hôm nay vốn chuẩn bị bắt tay làm việc, hắn bỗng nhận được điện thoại từ con gái mình. Nàng ta chỉ thều thào:

-Phụ thân, cứu Tuyết nhi...

Như vậy có thể không lo sao? Phải biết Hàn Huy thân là chủ tịch một chuỗi tập đoàn trong ngành thực phẩm, giá trị con người lên đến hơn chục ức. Mà gần đây, báo đài thường xuyên đưa tin về những kẻ lừa dối muốn phát lên chỉ trong một đêm bằng việc bắt cóc tổng tiền a. Người ta nói kiếp trước nữ nhi là nhân tình của ba ba. Do không thể cùng nhau song túc song tề trọn đời, kiếp này liền đầu thai ý ôi phụ thuộc. Mà Hàn Huy thê tử mất sớm, đối với nữ nhi có thể nói là cung chiều hết mực, nay lo đang lo lắng. Lòng như lửa đốt, bởi vậy khi nghe báo tiêu báo phía trước có người, liền gắt:

-Bấm còi!

Hắn tuy là chủ tịch tập đoàn lớn, thân phận không tầm thường, cũng không có ý thể hiếp người. Chỉ là lúc này gấp gấp, nghĩ đến đối phương đang trước nghe tiếng còi hắn sẽ tránh ra, mới nói vậy. Lùi lại một bước, cùng lắm thì đến gần phanh lại cũng vẫn kịp mà.

-Tin tin!

Nhạc Đông Vân mang tâm tình không tệ lắm, đang nhìn quanh, bỗng nghe đến âm thanh kì lạ. Không cần sử dụng thần thức, cũng đã thấy một pháp bảo đang phi đến chỗ bản thân, ách, chính xác là lấn đến. Xem chừng cũng không có ý dừng lại hoặc tránh qua một bên.

“Hừ, người dị vực thật không nói lí lẽ. Nhạc mỗ vốn đứng ở đây từ trước, cũng không động chạm đến ai, những kẻ này lại không biết điều lao tới. Là khinh ta sinh mạng rẻ rúng sao?”

Hai mắt hắn lóa hàn quang, trong tay hiện kiếm, dứt khoát quét qua:

-Khuyết nguyệt!

Hàn Huy chỉ thấy từ thanh niên ngang đường trước mắt, một luồng sáng chói lóa lóe lên. Liền sau đó, chiếc Porsche đắt tiền sinh sinh bị chém làm đôi.

Tên bảo tiêu cầm lái, tay vẫn cầm vô lăng, chỉ là bản thân hắn đã cứng đờ tại chỗ. Tên ngồi ghế phụ bên cạnh cũng không khá hơn, tay bầu vào nệm xe run lẩy bẩy. Hàn Huy là người từng trải, gặp tình huống này sắc mặt cũng trắng bệch, dù vậy vẫn cố nén sợ hãi bước ra.

Về phần Nhạc Đông Vân, không mấy may hiển lộ cảm xúc. Vừa rồi hắn ra tay, bất quá là cảnh cáo mà thôi. Những người này, nếu như không cho hắn một lời giải thích thỏa đáng, đừng nghĩ yên ổn rồi đi.

Hàn Huy vừa đến gần Nhạc Đông Vân, vừa bình ổn tâm tình. Nam nhân dáng dấp trẻ tuổi trước mặt, cho hắn một loại cảm giác đè nén áp bách, càng đến gần cảm giác này càng rõ ràng hơn, để cho hắn gần như không thở nổi.

-Dì! Lại không hề có chút chân linh nào, cũng không hề có dấu hiệu tu luyện qua?

Ở xa còn không rõ, tương đối phương có đồ vật che dấu tu vi. Mà khi đến gần, Nhạc Đông Vân mới phát hiện mấy kẻ trước mặt nhưng là phạm nhân chân chính. Lại nhìn bọn hắn vẻ mặt đồ bùng khổ sở, tâm niệm khê động, bèn tận lực thu hồi khí tức. Phải biết Nhạc Đông Vân thân là chân tiên, dù không có ý tỏa ra khí thế, bất quá người phạm há có thể chịu nổi? Hàn Huy có thể cố gắng đến gần đã là rất đáng khen.

-Hô!

Hàn Huy vội thở ra một ngụm trọc khí. Cảm giác áp bách chợt biến mất vô tung vô ảnh, lòng càng kinh hãi thủ đoạn của thanh niên trước mặt. Lại nghĩ kẻ tựa như thần linh trước mặt, ra tay cũng không phải là không lưu lại đường sống, hắn chỉ là bức mình với hành vi của bọn hắn lúc này mà thôi. Nội tâm chợt thả lỏng đi rất nhiều, lúc này đi đến trước Nhạc Đông Vân, hơi khom người:

-Vị tiểu huynh đệ này...

Nhạc Đông Vân cau mày:

-Gọi ta là Nhạc thiếu!

-Là, Nhạc thiếu. Vừa rồi chúng ta cũng không phải có ý thương tổn đến ngài. Chỉ là ta đang có việc gấp, gấp ngài đang đứng trên quan lộ, không thể không bấm còi ra hiệu để ngài tránh qua một bên. Ta nguyện ý xuất ra trăm vạn bồi thường cho sai lầm của mình ban này.

-Như vậy sao?

Nếu là bình thường mà nói, lí do qua loa như vậy Nhạc Đông Vân hẳn sao có thể chấp nhận? Có điều lần này nhìn đối phương không chút tu vi, hẳn cũng không muốn làm khó. Bản thân lại cũng đang cần người dẫn đường, chuyện này cứ thế cho qua.

-Chuyện tiền bạc, bỏ đi.

Nhạc Đông Vân lắc đầu. Chê cười! Hẳn thân là Nhạc gia thiếu gia chủ, còn cần chút tiền bồi thường của phạm nhân? Khẽ hắng giọng:

-Ta hiện đang cần người dẫn đường. Ngươi cũng coi như là hợp cách, hiện tại liền chỉ ta phương hướng Đông Đại lục đi.

Hàn Huy ban đầu nghe bảo phải dẫn đường, lòng thầm kêu khổ, hẳn còn đang gấp a. Bất quá khi nghe Nhạc Đông Vân nhắc đến Đông đại lục, liền ngạc nhiên nghĩ: “Khu vực Đông Á này, dù rất lớn, cũng không đến mức gọi là đại lục chứ?” Có điều hẳn cũng chỉ nghĩ là Nhạc Đông Vân dùng từ có chút lẫn lộn, bèn cẩn thận đáp lời:

-Nhạc thiếu, đây hẳn là Đông đại lục rồi?

-A, vậy sao?

Nhạc Đông Vân hơi ngạc nhiên. Đông đại lục hẳn cứ nghĩ là rõ như lòng bàn tay rồi, không ngờ cũng có nơi chưa nghe qua bao giờ như thế này. Xem ra bản thân kiến thức còn rất hạn hẹp, bèn hỏi lại:

-Vậy ngươi liền chỉ giúp ta hướng Bạch Đế thành, Nhạc mỗ sẽ hậu tạ.

-Hả?

Nếu như câu hỏi trước, Hàn Huy còn giải thích được phần nào, lần này hẳn thật là bó tay rồi.

-Nhạc thiếu, Bạch Đế thành mà ngài nói, ta chưa nghe qua bao giờ.

-Bạch Đế thành, nằm tại trung tâm Đông đại lục, được xưng Đông thiên đệ nhất thành. Ngoại nhân có thể không rõ lắm Đông đại lục, nhưng danh Bạch Đế thành chắc chắn nghe qua. Mà ngươi, đã biết nơi này là Đông đại lục, lại dám bảo chưa nghe qua Bạch Đế thành bao giờ.

Hai mắt Nhạc Đông Vân lóe lên:

-Khinh Nhạc mỗ là hài đồng ba tuổi sao? Rốt cuộc ngươi đang có mục đích gì?

Oan uổng a! Hàn Huy âm thầm kêu khổ. Nói hẳn có mục đích gì hiện tại thì hẳn chỉ muốn nhanh chóng về nhà thôi. Hồi tưởng lại những bộ phim võ vắn mà nữ nhi thường coi, lại nhìn thanh niên trước mặt. Vô luận là y phục, ngôn từ, cả thủ đoạn phi thường kia, hẳn mười phần khẳng định, một khẳng định kinh người:

-Kẻ này vốn không phải Địa cầu chi nhân.

Cẩn thận sắp xếp lại từ ngữ, Hàn Huy chậm rãi giải thích cho Nhạc Đông Vân biết nơi này cũng không có cái gì là Bạch Đế thành, sự tình Đông đại lục trước đó cũng là một hồi hiểu nhầm mà thôi. Nơi đây là Địa cầu, có năm châu bốn bể, mà chỗ mọi người đang đứng là Hạ quốc thuộc khu vực Đông Á.

...

-Là Địa Cầu

-Là Đông Á.

-Là Hạ quốc

Nhạc Đông Vân trước đó, có bao nhiêu tự tin, giờ khắc này phút chốc biến đi mất, chỉ còn nỗi thất lạc khôn cùng.

Đây, là một cái thế giới khác.

Không có Tiên Vãn

Không có Đông đại lục

Không có Bạch Đế thành

Càng không có...một Nhạc gia của hẳn.

Cha mẹ, huynh đệ tỷ muội, từng cái gương mặt lần lượt hiện ra trong ký ức.

Bao nhiêu ân tình, bao nhiêu khát vọng, bao nhiêu nguyện ước, tất cả còn chưa có thực hiện.

Là cỡ nào nuôi tiếc, là cỡ nào đau đớn, là cỡ nào tuyệt vọng.

Ngày bé, phụ thân đã từng nói hần là đám mây trên trời cao kia, của Đông đại lục, của Nhạc gia, nên hần gọi Nhạc Đông Vân.

Hôm nay, Vân còn đó, lại không thuộc về chốn cũ nữa rồi!

Phụ thân dạy hần ngửa mặt lên trời, để cho nước mắt chảy ngược vào tim. Nam nhi phải mạnh mẽ, dùng nước mắt để trui rèn nội tâm. Hần bắt chọt nắm chặt tay, khóe mắt đã nhòe đi từ lúc nào không hay.

“Phụ thân, Vân nhi không làm được!”

Có những lúc, thừa nhận một kiện sự tình, so với cái chết càng đau khổ bội phần.

“Nhạc gia, ta cùng các ngươì, đời này kiếp này, vô duyên rồi!”

Nghĩ đến đây, Nhạc Đông Vân cả người chột vô lực ngồi xuống, ánh mắt thần thờ không còn tiêu cự.

Hàn Huy dù là người ngoài, cũng cảm nhận được một cỗ tiếc nuối khôn cùng. Nhìn nam nhân trước mắt, hần phải là người chí nghĩa chí tình. Nay nhìn người ta như thế, không khỏi nổi lên đồng cảm, khê an ủi:

-Nơi này dù phải Đông đại lục, bất quá trong truyền thuyết vẫn có tiên nhân.

-Không có Bạch Đế thành, cũng còn đó nghĩa tình.

-Nhạc thiếu nếu không chê, tề xá luôn luôn chào đón.

Như trước đó, Nhạc Đông Vân cảm thấy dường như mất đi tất cả. Thì nay, nghe Hàn Huy nói vậy, nội tâm liền kiên cường trở lại. Bảo vật kia của Tôn gia, bất quá cũng chỉ là một loại sức mạnh mà thôi! Hần tự tin một khi hần mạnh mẽ hơn, nhất định.

“Nhạc gia! Chờ ta.”

Tự nhủ với lòng mình xong, đoạn quay qua Hàn Huy:

-Cho đến ngày tìm được đường về, ta tạm tá túc tại nhà người. Bất quá, Nhạc mỗ xưa nay không thiếu người nhân tình. Lúc trước bắt ngờ, tiên đan diệu dược không có chuẩn bị mang theo, càng đừng nói đến tiền bạc. Mà bảo vật, trừ Nguyệt Tuyền kiếm cùng Long Linh giới vật bất li thân luôn mang bên mình, không thể đem cho, ngoài ra cũng chẳng còn gì đáng giá. Như vậy Nhạc Đông Vân này thế, từ nay một cọng tóc người, không ai động được tới. Kê người muốn chết, dứt lời tắt vọng.

Pháp bảo của người đã bị ta phá vỡ, Nhạc mỗ cũng phá lệ một lần để người cùng ngự Nguyệt Tuyền kiếm vậy!

Nói xong, lòng niệm khẩu quyết, Nguyệt Tuyền kiếm chột trở nên biến lớn. Hàn Huy cùng hai gã bảo tiêu lần đầu tiên rốt cuộc biết được cảm giác đáng trân giá vũ là như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ta hà tất quan tâm!

Được! Chuyện này Nhạc mỗ đáp ứng với người.

-Như vậy đành ủy khuất Nhạc thiếu vậy!

-Bất quá là một danh tự ở thế giới này mà thôi, ta hà tất quan tâm.

Hàn Huy nghe vậy liền không nói thêm nữa. Chứng kiến thủ đoạn thần kì của Nhạc Đông Vân, lại nghe người ta nói muốn làm bảo tiêu cho mình, hần bèn đổi chủ ý.

Bản thân thì liền thôi đi, sống đến ngần này tuổi, nói là hồ ly thành tinh cũng không sai. Cả đời Hàn Huy hần, bao nhiêu nuôi tiếc với thê tử, đều dồn lại bù đắp cho nữ nhi. Bởi vậy lần này để cho Nhạc Đông Vân bảo vệ, cũng không phải Hàn Huy mà là nữ nhi hần.

-Tiểu thư đâu?

Ngự kiểm phi hành, một đường bay tới, chẳng mấy chốc đã tới nơi. Còn chưa đợi chạm đất, Hàn Huy đã vội nhảy xuống, đối với Vương mục còn đang ngỡ ngàng hồi hộp.

-Ách, lão gia! Tiểu thư hôm nay bất chợt sốt cao, không thể đi học. Nàng mới bảo ta đưa nàng điện thoại gọi ngài.

-Là như vậy sao?

Hàn Huy thở phào nhẹ nhõm. Mọi việc đơn giản hơn là hần nghĩ. Khẽ liếc qua Nhạc Đông Vân, và từ nay có lẽ là đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

-Đề ta nhìn con gái người một chút, nếu là chút tật bệnh thông thường thì không cần lo lắng.

-Đúng vậy. Vị này là Nhạc thiếu, từ nay sẽ đi theo bảo vệ an toàn cho tiểu thư. Vương mục, người mau đưa ta cùng Nhạc thiếu vào phòng nàng.

-Vâng lão gia.

Vương mục đối với sự xuất hiện của Nhạc Đông Vân cùng sự tín nhiệm của lão gia đối với hần có chút bất ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều đưa cả hai lên lầu.

-Tiểu thư ban nãy gọi cho lão gia xong, liền ngủ thiếp đi, người xem!

Vương mục vừa nói tay vừa chỉ vào thiếu nữ trên giường

-Được rồi người lui ra đi.

Hàn Huy nói với Vương mục xong, quay qua Nhạc Đông Vân lòng đầy chờ mong:

-Nhạc thiếu, người xem!

“Thanh linh như thủy, ưu mỹ như mộng”. Trong đầu Nhạc Đông Vân bất chợt hiện lên hai câu để nói về thiếu nữ này. Mà nàng hiện tại thiếp đi trên giường, càng khiến cho con người ta có cảm giác đau lòng.

-Khí huyết kém nên nhiễm lạnh mà thôi!

Nói rồi, hần đi đến bên cạnh Hàn Tuyết, thủ chương đặt lên trán nàng. Một cỗ khí tức thanh lương tỏa ra. Chẳng mấy chốc, hơi thở Hàn Tuyết đã đều đều, khuôn mặt hồng hào trở lại. Hàn Tuyết đang mê một bất chợt cảm thấy thật dễ chịu, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến đi mất. Và khi mà nàng ta mở mắt, hình ảnh đó vĩnh viễn không bao giờ quên được. Một nam nhân như từ trong mộng bước ra, tay áp vào trán giúp nàng trị bệnh. Giây phút ấy, Hàn Tuyết biết mình đã yêu hần mất rồi!

-Tuyết nhi, đừng nói gì cả. Mau nghỉ ngơi cho khỏe. Đây là Nhạc thiếu, từ nay sẽ bảo vệ an toàn cho con.

-Ừm!

Hàn Tuyết kêu khẽ. Bao nhiêu lời muốn hỏi, nghe phụ thân nói mấy câu chợt biến mất. Từ nay hần sẽ bảo vệ ta, không phải sao? Nàng lại nhắm mắt. Phải ngủ một giấc, để có thể sớm khỏe lại, sớm được đi bên cạnh hần. Hàn Tuyết đỏ mặt thầm nghĩ.

...

Vương mục đi trước dẫn đường, chỉ vào một căn phòng đối diện phòng của Hàn Tuyết:

-Nhạc thiếu, từ nay đây là phòng người.

- ừ.

Nhạc Đông Vân khẽ gật đầu.

...

Bởi vì bệnh tình của Hàn Tuyết đã được Nhạc Đông Vân chữa trị tốt, ngay buổi chiều đã có thể đi học lại. Mà Hàn Huy lại thầm cảm tạ trời đất, bởi Nhạc Đông Vân năm nay mới mười tám, hoàn toàn có thể ở bên cạnh bảo vệ nữ nhi bảo bối của hần lúc ở trường học, một cách danh chính ngôn thuận bằng việc làm đồng học. Người có tiền, chính là làm việc rất nhanh chóng.

-Các em chú ý, lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới.

-A! Không phải chứ? Lớp cuối cấp rồi cũng vẫn còn chuyển trường? Không phải có sự tình tuyện là đầu óc có vấn đề rồi!

-Trương Phi người nói nhầm, thuần túy là có việc, bằng không ai hỏi đâu mà đi chuyển trường

-Lớp trật tự!

Khẽ quát đám học sinh ồn ào bên dưới, nữ giáo viên trẻ lại đưa mắt nhìn ra cửa lớp, trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ. Trên thế gian này sao lại có nam nhân tuyệt thế đến vậy cơ chứ? Hồ sơ có ghi năm nay hắn mới mười tám, bề ngoài cũng trẻ trung phù hợp độ tuổi. Có điều gương mặt kia, là tuấn, là mỹ, còn hơn cả tuấn mỹ, đủ để làm nàng thân là giáo viên cũng phải say mê muốn nhìn nhiều hơn. Mà từ tên nam sinh kia, có một thứ khí chất thật đặc biệt. Có thể nàng không rõ ràng lắm khí chất của một người nên hình dung như thế nào, nhưng nếu là nói về hắn, liền hình dung mấy chữ "phong vân bình đạm, cử trọng nhược khinh, quang minh lỗi lạc".

Suy nghĩ này của nữ giáo viên, đồng thời cũng là suy nghĩ của đám học sinh bên dưới. Có thể không đủ sâu sắc như nàng, bắt quá những câu cảm thán, càng có vẻ chân thực.

-Ta sát, nam nhân cũng có thể hấp dẫn như vậy sao? Lý bàn tử, ngươi nói xem ta đang mơ đi?

-Cắt! Đừng làm phiền lão tử nữa. Lão tử cảm giác mình thật thất bại. Đứng trước một nam nhân so lão tử còn soái hơn lại không dậy nổi một tia ghen ghét.

-Trời ạ, ta chỉ cảm thấy tự ti khi so với hắn. Bởi vì ta sợ là không có nam nhân nào trên thế giới này đủ sức đánh đồng cùng hắn a. Không dưng nổi một tia ghen ghét!

Nam nhân còn như vậy, huống hồ là nữ? Các tiểu muội muội cơ hồ chết đứng ngay lập tức, hai mắt to tròn không hề chớp lấy, chỉ sợ lãng phí mất, dù chỉ là một khoảnh khắc của thân ảnh đang đứng trên kia.

-Tiểu Lan, ngươi mắt kém, có muốn chuyển lên bàn trên không? Ta hướng lão sư giúp ngươi? Một nữ sinh quay qua nói với nữ sinh cùng bàn.

-A, ta cũng đang cảm thấy nên ngồi chỗ khác, cảm ơn ngươi. Để ta tự nói với lão sư vậy.

Các nữ sinh không hẹn bỗng đứng chuẩn bị sẵn rất nhiều lý do để có cơ hội ngồi một mình. Ngồi một mình, cho đến khi nam thần kia ngồi bên cạnh.

Cao Đại mới đầu tư thêm cơ sở vật chất, bàn thừa có rất nhiều a!

-Trật tự!

Nhắc lại lớp lần nữa, nữ giáo viên quay qua nam sinh.

-Em có thể giới thiệu bản thân cho cả lớp.

Nghe tới đây, nam sinh bước chậm rãi lên bục, nhìn xuống dưới, không tỏ vẻ lạnh lùng, cũng không cố làm mặt tươi cười. Hắn bình thản:

-Chào mọi người, tôi là Nhạc Đông Vân.

Hắn nói xong, đảo mắt quanh lớp một lượt. Giữa nhiều ánh mắt chờ mong của các tiểu MM (xiao mei mei), chợt bắt gặp vẻ mặt phụng phịu mắt húng của Hàn Tuyết, thầm cảm thấy tức cười. Rảo bước đi xuống, đối với cô gái nhỏ nói:

-Ta ngồi chỗ này có được không.

-A!

Hàn Tuyết bắt chợt đỏ mặt, giọng nói có hơi lắp bắp:

-Chỗ này...cũng chưa có người.

-Ừ, ta hiểu.

Hắn gật đầu, cũng không cho nàng ta nói gì thêm, ngồi xuống.

...

"Này, ngươi nghe gì chưa? Lớp 12A xuất hiện nam thần đó!"

"Giờ ngươi mới biết? Ta đã sớm nghe qua, bây giờ đang ra chơi định đi qua nhìn một chút."

"Chờ ta với."

Không chỉ có mỹ nhân, bạch mã hoàn từ cũng rất được người săn đón. Đừng quên một nửa thế giới nhưng là nữ nhân. Có câu "tiếng lành đồn xa", kết quả là lúc ra chơi, cửa lớp 12A của Hàn Tuyết lúc nhúc người.

-Trời, là hắn đó sao? So ta tưởng tượng còn hơn vạn lần

-Quá đẹp trai rồi

-So Trịnh Sáng còn soái hơn nhiều.

-Ta ngất! Trịnh Sáng cũng có thể so với hần? Đây là không cùng đẳng cấp.

-Ta lỡ yêu hần mất rồi. Bất kể gia cảnh hần thế nào, cùng lắm ta nuôi hần cả đời.

Một nữ sinh có chút si mê nói, ngay lập tức nhận được ánh mắt khinh bỉ từ những nữ sinh khác.

-Phi, cũng không nhìn xem hần ngồi bên cạnh ai.

-Hàn Tuyết không phải là xưa nay không ngồi cùng nam nhân khác sao?

-Đây là nói nữ thần cũng hoài xuân rồi, các người không có cửa đâu, như ta còn có một thành cơ hội...

-Phi!

Nhạc Đông Vân cau mày, hần không thích cảm giác bị coi như là một đồ vật, để người người thi nhau bình phẩm. Khẽ phất tay, ngay lập tức xung quanh liền yên tĩnh trở lại.

-A!

Hàn Tuyết đang ngồi cùng hần, miệng nhỏ khẽ há ra. Rút rè quay qua hỏi:

-Chuyện, chuyện gì đã xảy ra với mọi người vậy?

-Không có gì, ta chỉ thiết lập một kết giới quanh bản thân, bao gồm cả cô nữa, để không phải nghe ngoại nhân bàn tán.

-Như vậy mọi người sẽ không thấy chúng ta sao?

-Có thấy, bất quá thấy là ảo ảnh mà thôi. Không phải là chân thực.

Quả nhiên, y lời Nhạc Đông Vân nói, người ngoài chỉ thấy hần cùng Hàn Tuyết giữ yên tư thế nhìn lên bảng cho đến lúc vào tiết mới. Mà Nhạc Đông Vân cũng không biết bản thân có bao nhiêu hấp dẫn, bao gồm cả việc hấp dẫn sự ghen ghét.

“Trịnh thiếu, tên mới đến kia cũng thật ngông cuồng, dám ngồi cùng bàn với nữ nhân của ngài?” Một tên nam sinh dáng vẻ hèn mọn, đối với tên nam sinh ngồi bàn trên châm ngòi.

-Hừ! Trịnh Sáng đối với Hàn Tuyết yêu thích đã lâu, nay bỗng dưng bị kẻ khác chen ngang tất nhiên cực kì khó chịu. Hần trời sinh đã xuất thân hơn người, cha làm sở trưởng sở cảnh sát, mẹ nắm trong tay rất nhiều bất động sản. Ở nhà có thể nói là muốn gì được nấy, thành thử có tính cách coi trời bằng vung. Nay nghe tên kia châm ngòi, khó chịu.

-Tiết tiếp theo đưa hần lên sân thượng dạy dỗ chút. Nữ nhân của Trịnh Sáng này cũng dám nhúng chàm. Làm tốt ta tất có thưởng.

Nam nhân hèn mọn chính chờ câu nói này, vội nhanh miệng đáp ứng:

“Trịnh công tử yên tâm. Tên kia chắc chắn sẽ bị dạy dỗ cẩn thận.”)

Quả nhiên, giờ ra chơi tiếp theo, Nhạc Đông Vân còn đang định tạo kết giới, đã có một nam sinh dáng vẻ kiêu căng đi đến trước mặt hần:

-Nhạc Đông Vân, Trịnh công tử có chuyện muốn nói với người trên sân thượng.

Trịnh công tử ba chữ này vừa cất lên, mọi người xung quanh đang ồn ào chợt yên tĩnh một cách quỷ dị. Xem ra nam thần mới tới sẽ không được yên ổn rồi! Nhạc Đông Vân cau mày, cũng không để ý dị trạng xung quanh, chỉ là bình thần nói với tên nam nhân nọ:

-Muốn nói chuyện với Nhạc mỗ, liền tự thân đi đến đây. Nhược bằng không, ta hà tất quan tâm?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ai tới bắt Nhạc mỗ?

Phi! Người đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cho chút mặt mũi lại không biết điều. Hiện tại tuyển chọn đi hay không đi, sau đó tự

mình lãnh hậu quả.

Tên nam sinh kia hiển nhiên không nghĩ đến Nhạc Đông Vân kiêu ngạo như thế, hung ác nói ra.

“Là uy hiếp Nhạc mỗ sao?”

Nhạc Đông Vân nghĩ thầm. Hắn ngược lại cũng muốn xem những thứ này khi nam phụ nữ Nhị Thế tổ, tại Địa Cầu so với Tiên Vân đại lục có bao nhiêu khác biệt. Bèn không nói hai lời, đoạn đứng dậy. Ý tứ kia không nói cũng biết. Mà tên nam sinh đang đứng chờ về mặt hiện lên nét đắc ý. Bất quá là đẹp trai một ít, nhắc đến Trịnh công tử còn không phải cúi đầu?

Hàn Tuyết sắc mặt lo lắng, bàn tay nhỏ bé đánh bạo nắm lấy gấu áo Nhạc Đông Vân, nhìn hắn hơi lắc lắc đầu. Từ xưa đến nay dân không đầu lại quan. Cái đạo lý này, dù Hàn gia có tiền một điểm cũng không ngoại lệ. Nếu như là Nhạc Đông Vân xảy ra chút chuyện không may mà nói, nàng sẽ đau lòng. Nhược bằng Trịnh Sáng xảy ra chút vấn đề, e rằng nam nhân trước mắt sẽ gặp rất nhiều phiền toái, không phải sao? Hai trường hợp, Hàn Tuyết đều không muốn thấy qua. Cách xử lý tốt nhất hiện tại, hắn là trì hoãn sau đó lợi dụng sức ảnh hưởng của phụ thân từ từ giải quyết. Dù sao Cao Đại đột này đầu tư thêm vào cơ sở vật chất, Hàn gia nhà nàng tài trợ phần lớn kinh phí.

Nhạc Đông Vân nhìn Hàn Tuyết. Nắm lấy gấu áo hắn giật giật, hành động này muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu nha! Cũng tính là cô bé này có tâm đi. Khẽ lắc đầu, ý bảo mình không sao, sau đó liền đi theo tên nam sinh kia lên sân thượng.

-Ngươi hẳn là Nhạc Đông Vân sao?

Trịnh Sáng vừa nhìn thấy Nhạc Đông Vân, liền nổi lên một cổ chán ghét. Dù nói nữ nhân xinh đẹp so với một nữ nhân xinh đẹp hơn liền sẽ không ưa. Nam nhân đồng dạng cũng vậy a, nhất là Nhạc Đông Vân còn có một loại khí chất để cho Trịnh Sáng cảm thấy bản thân dường như thấp kém hơn rất nhiều, khiến hắn đặc biệt khó chịu.

-Chính thị Nhạc mỗ.

Nhạc Đông Vân nhìn quanh, cũng chẳng có gì đặc sắc. Tên ở giữa có chút tuấn tú, hẳn là cái gọi “Trịnh công tử”, mà xung quanh đích thị một ít a dua nịnh hót nam sinh.

-Phi, Nhạc mụ mụ ngươi. Đứng trước Trịnh công tử còn không biết điều Nhạc Nhạc cái gì, hiện tại mau quỳ xuống!

Một nam sinh bên cạnh nghe Nhạc Đông Vân xưng hô, nhất thời chửi bậy. Tên này cũng không biết hành động của hắn, tốt một chút để nói liền là biết nhìn mặt người, cơ trí hẳn tiếp, mà thẳng thắn ra, chính ngu xuẩn cực điểm. Tất nhiên, tốt với ai cùng ngu xuẩn với ai đều phải xem mặt mà hành động a!

Quả nhiên, nhìn tên tiểu đệ kia nhanh nhạy như thế, Trịnh Sáng thầm gật đầu. Hẳn là cần loại này, thay hắn ra oai phủ đầu, lại không làm mất phong phạm bản thân mình. Mà mấy cái nam sinh khác, thậm chí đáng tiếc bỏ lỡ một cái cơ hội nịnh hót Trịnh công tử. Bọn chúng hẳn là cũng không biết bản thân mình có nhiều may mắn sao?

Nhạc Đông Vân lúc này, nét mặt phủ đầy sương giá. Nhạc gia một nhà tu chân gia tộc, đặt tại Tiên Vân đại lục chính là đỉnh đỉnh đại danh, chúng nhân kính ngưỡng, tên này ti tiện miệng lại dám xúc phạm như thế. Lui lại một bước mà nói, dù Nhạc Đông Vân gia tộc chỉ là một nhà bình thường, bọn này phạm nhân ti tiện có tư cách gì nói đến?

Nhạc Đông Vân từ trước đến nay đối với người thường sẽ không làm ra các loại ức hiếp gì đó, ấy là phong cách của hắn, cũng là đạo của Nhạc gia. Điều đó cũng giải thích vì sao từ lúc hắn đến Địa Cầu, đối Hàn Huy cùng mấy người đã gặp trước đó, dù tư thái hơi cao một chút, bất quá vẫn là bình phẩm đối đãi. Chỉ là những người này, hiện tại trong mắt hắn. Phải! Bất quá là phạm nhân ti tiện mà thôi. Tiên nhân một cái cau mày liền quyết định sinh tử. Con sâu cái kiến, chọc giận cường giả đều nhận cái chết như nhau. Nhạc gia chiếm giữ vị trí trọng yếu trong lòng hắn, sao để người tùy tiện lăng nhục?

Một nháy mắt, Nguyệt Tuyền kiểm hiện.

Nam sinh kia còn đang đắc ý bội phục bản thân mình nhanh trí lấy được hảo cảm của Trịnh công tử. Chỉ là, về đắc ý đó vĩnh viễn đọng lại trên gương mặt của hắn, theo thủ cấp rơi xuống sàn. Tại nơi đây sân thượng buổi hoàng hôn, tiên huyết cùng ánh mặt trời đỏ rực hòa cùng nhau, đặc biệt phá lệ chói mắt.

-Á!

Cơ hồ là cùng một lúc với tiếng thét từ phía cầu thang, những nam sinh kia về mặt tràn đầy khủng hoảng. Mà Trịnh Sáng cũng không ngoại lệ sắc mặt trắng bệch, tay bám vào lan can mới đứng vững, miệng liên tục lâm bâm một cách ngắt quãng:

-Ngươi...giết người...giết người rồi.

Hắn Trịnh Sáng tuy là loại này Nhị Thế tổ điển hình, khi nam phụ nữ. Bất quá loại sự tình giết người này còn chưa gặp bao giờ, nhất là một người sống sờ sờ trước mặt chớp mắt cái cơ nhiên bị chém cụt đầu, máu tươi từ đó phụt lên xối xả.

Nhạc Đông Vân cũng mặc mấy tên kia biểu tình, chậm rãi quay đầu lại nhìn về chủ nhân tiếng thét ban nãy.

Không phải Hàn Tuyết là ai?

Nha đầu này sợ hấn bị khi dễ, âm thầm chạy theo. Chỉ là còn chưa kịp nhìn bao nhiêu, đã thấy một màn máu tanh như vậy. Hiện tại phòng chừng dọa ngốc đi? Nhưng mà, có liên quan hấn sao? Nhạc Đông Vân hấn bảo hộ nàng ta, cũng không phải là bảo mẫu. Hấn sẽ không chủ động khi dễ thường nhân, bất quá Nhạc gia một danh từ thiêng liêng trong lòng, không ai được động đến. Không thể!

-Ngươi...đừng lại đây!

Trịnh Sáng thấy Nhạc Đông Vân cầm kiếm hơi chút tiến lại mình, ngay lập tức hoảng loạn hết lớn. Hấn hiện tại cỡ nào hối hận bản thân vì sao sẽ gặp tên điên này a. Phải, trong mắt Trịnh Sáng Nhạc Đông Vân chính là một tên điên, một kẻ sát nhân máu lạnh. Mang vũ khí vào trường học, không nói hai lời liền chém đầu. Thật sự là quá khủng bố.

-Nhạc Đông Vân, không được.

Hàn Tuyết dù đang bị dọa ngốc, nghe tiếng hét của Trịnh Sáng vậy mà cố nén nỗi sợ hãi chạy đến chỗ hấn. Nàng giữ lấy tay cầm kiếm của Nhạc Đông Vân, cố tỏ ra trấn tĩnh:

-Huynh giết người...sẽ bị bắt, thậm chí là tử hình.

Nói đến đây, nàng không khỏi rung mình một chút. Sát nhân, tội ác này nhà nước giống như xử lý rất nghiêm khắc. Từ chung thân phải nói là phúc phận kiếp trước mới có được, mà thông thường là...từ hình.

-Bắt? Tử hình? Ai tới bắt Nhạc mỗ?

Nhạc Đông Vân phảng phất nghe được chuyện gì đó buồn cười, không khỏi dừng lại nhìn Hàn Tuyết lâu hơn? Tiên Văn đại lục cũng có báo ứng loại từ này. Bất quá cái gọi là báo ứng kia chỉ là một cái thuyết pháp của thường nhân mà thôi. Trong mắt người tu chân mà nói, đơn giản là kẻ mạnh sẽ phải phục tùng ý chí của kẻ càng mạnh hơn mà thôi.

-Chính là công an...thậm chí quân đội.

-Ừm?

Nhạc Đông Vân nhìn Hàn Tuyết một bộ lấp bắp, dù sợ hãi vẫn cố gắng giải thích cho hấn, cảm thấy đặc biệt thú vị. Còn nhớ năm đó hấn lần đầu giết người, toàn thân run rẩy. Mà lần sau, lần sau đó nữa, dần dần quen thuộc, cũng không như cô bé này hiện tại.

-Nói tóm lại sẽ bị bắt, huynh hiểu chưa?

Hàn Tuyết dường như cũng cảm nhận được tiểu ý trên gương mặt Nhạc Đông Vân, có chút bức mình. Sợ hãi như cũ vẫn còn trong lòng, chỉ là so với lúc này đã không còn bộ dạng bị dọa kia.

-Nhạc mỗ hiểu ý cô! Bây giờ hấn là tránh qua một bên được rồi chứ?

-Ngươi rút cuộc có hiểu không vậy?

Trời ạ! Hàn Tuyết một mảng nội tâm gào thét. Người này miệng nói hiểu, mà hành động căn bản để cho nàng cảm thấy như mình còn chưa nói cái gì vậy. Còn Trịnh Sáng nghe đến Nhạc Đông Vân nói như vậy, đã sớm không còn chút đáng về gì nữa, vội quỳ xuống bám lấy chân Hàn Tuyết. Hấn biết hiện tại, chỉ có Hàn Tuyết mới có thể may mắn đem hấn sống sót. Nhục bả ôm đùi nam nhân trước mắt, liền sợ nói cũng chưa nói đã đầu lìa khỏi cổ.

-Được rồi, mau tránh ra!

Nhạc Đông Vân nhướng mày. Hấn bắt đầu cảm thấy hơi phiền phức.

-Không được, trừ khi huynh đáp ứng ta không giết hấn. Bằng không...giết ta trước.

Hàn Tuyết đánh bạo nói ra lời này, có điều lòng cũng tràn đầy tự tin. Dù sao hấn sẽ không tổn thương mình, không phải sao? Hấn còn là bảo vệ ta đấy!

Chỉ là nàng cũng không biết với Nhạc Đông Vân mà nói, Hàn Tuyết là Hàn Tuyết, cùng đám phạm nhân này không liên quan. Kiếm hấn hạ xuống ai, không ai thay thế được.

Mà...thôi! Hấn khề lắc đầu, lần này coi như ngoại lệ đi. Nhìn bộ dáng cô bé này, nếu hấn nhất quyết giết đám rác rưởi kia, e là lưu lại bóng ma trong lòng nàng. Nhạc Đông Vân cũng không phải người cuồng sát. Bất quá tội chết bỏ qua, tội sống khó tha! Kiếm quang lần nữa lóe lên. Mấy tên kia cũng không biết lần này bọn chúng toàn mạng, bất quá chỉ thế mà thôi. Hậu đại bọn hấn...bọn hấn đã không còn có hậu đại nữa rồi!

-Đi thôi.

Nhạc Đông Vân ôm lấy Hàn Tuyết, mà Nguyệt Tuyền kiếm chẳng biết từ lúc nào đã bay xuống dưới chân. Hấn tâm niệm khề động, ngực kiếm biến mất trên trời cao, để lại mấy gia hỏa vẫn hồn nhiên có một cảm giác sống sót sau tai nạn mà không biết tương lai mình là cỡ nào bi ai.

-Trịnh thiếu...cái kia

Một tên nam sinh chỉ vào thân thể đã cụt đầu bên cạnh, sắc mặt vẫn chưa hết hoảng sợ.

-Ta...ta gọi cha ta.

Trịnh Sáng cũng lắp bắp đáp lại. Chỉ là hắn ngoại trừ vẻ sợ hãi vẫn còn lại điên cuồng đặc ý. Giết người, tên kia giết người. Nhạc Đông Vân người có biết bao ngu xuẩn a, hiện tại chuẩn bị đền mạng đi!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người muốn chết

Cảm giác được nam nhân mà mình thương thầm trộm nhớ ôm vào lòng, cùng nhau tựa như thần tiên quyến lữ đồng dạng, song tức song phi trên bầu trời cao là cỡ nào mê hoặc lòng người! Hàn Tuyết tâm đều trở nên lạc lối, hai má ửng hồng. Thoạt đầu coi như là e lệ giữa, rồi sau đó đã nằm yên trong lòng ngực Nhạc Đông Vân từ lúc nào không hay. Nàng thậm chí nghĩ đến mọi thứ cứ như vậy thật là tốt biết bao, quên đi tất cả. Mỗi tình đầu của thiếu nữ, luôn luôn là ngọt ngào như vậy. Nàng muốn có bao nhiêu lãng mạn cùng thơ mộng, Nhạc Đông Vân nam nhân này, dù là bất tri bất giác, dù vô tình hay hữu ý, cũng đều đã đáp ứng. Tất cả giống như một câu chuyện cổ tích mà ở trong đó, bạch mã hoàng tử sẽ vì công chúa làm hết tất cả.

Đáng tiếc! Bao nhiêu lãng mạn, mộng tưởng càng đẹp dễ với Hàn Tuyết bao nhiêu, lại càng kết thúc sớm bấy nhiêu. Khi mà Nhạc Đông Vân buông tay hắn ra, Hàn Tuyết mới chợt nhận ra hai người đã về nhà từ lúc nào không hay. Hồi tưởng lại hồi ức kinh khủng ban nãy ở trường học, nét mặt nàng lại trở nên lo lắng gấp rút.

-Thoải mái hơn chưa?

Nhạc Đông Vân hỏi. Hắn còn tưởng nàng vẫn lưu lại ám ảnh khi thấy hắn sát nhân. Bồn ý là đưa nàng hóng gió để khuây khỏa phần nào. Có điều xem ra là không hiệu quả lắm.

-Không phải cái này.

Hàn Tuyết lo lắng sắp khóc. Xin nhò, nàng là lo lắng hắn sẽ phải vào tù có được không? Người này hiện tại vẫn còn như chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra vậy.

-n? Vậy sao nét mặt cô vẫn khó coi vậy? Cảm lạnh lúc sáng vẫn chưa hoàn toàn khỏi sao? Hắn không phải chứ? Chân linh của Nhạc mỗ đừng nói là mao bệnh bình thường, coi như chữa trị đơn giản trọng thương cũng còn được nữa là.

-Huynh sẽ bị bắt đấy. Sao huynh vẫn có thể bình thân như vậy cơ chứ?

Hàn Tuyết có chút hết lời để nói với Nhạc Đông Vân, quyết định bỏ mặc hắn chạy đến máy điện thoại bấm số. Hiện tại sớm chút gọi cho phụ thân, đề người có thể tìm luật sư tốt nhất bào chữa. Nàng thậm chí hy vọng hắn sẽ chỉ bị quản thúc tại gia mà thôi. Tội nghiệp tiểu cô nương bình thường ngoan ngoãn đáng yêu, hiện tại trót yêu nam nhân không tìm không phôi, liền phải lo lắng cho cả phần hắn nữa.

Chỉ là mọi chuyện cũng không như Hàn Tuyết dự liệu. Điện thoại còn chưa kịp thông, đã thấy Vương mục hốt hải chạy lên.

-Không tốt, tiểu thư. Dưới cổng có rất nhiều cảnh sát đứng chờ.

-Trời ạ.

Hàn Tuyết cuống cuồng. Bình thường tai nạn xe cộ, trộm cắp gì đó thì gọi mãi không thấy đâu. Hiện tại mấy người này, nàng đang gấp gấp lại như Trình Giảo Kim xuất hiện. Nàng thậm chí loáng thoáng nghe được tiếng phụ thân dưới nhà, lòng thầm than:"Không xong"

-Hàn tiên sinh, có phải có một nam nhân tên Nhạc Đông Vân hiện cư trú tại đây không?

Nhạc Băng đối mặt với Hàn Huy, đưa ra câu hỏi. Bình thường nàng thân là tổ trưởng tổ điều tra chuyên án, đối với các vụ án dân sự cũng không cần đích thân đi đến. Chỉ là hiện tại nhưng là đại án. Hung thủ cư nhiên can rờ cầm kiếm chém người. Nếu chém vào người năm, sáu nhất thì cũng không phải chưa thấy qua, nhưng dứt khoát cầm kiếm chém đầu nạn nhân thì quả thực... Nàng nhìn thì thể tên nam sinh kia đều cảm thấy ác tâm.

-A, đúng vậy. Hắn là bà con xa, hiện tại ở tạm lại đây.

Hàn Huy có chút ngạc nhiên, dù vậy vẫn theo nghĩa vụ một công dân trả lời. Về phần xuất thân của Nhạc Đông Vân, tùy tiện bịa ra vậy.

-Nhạc Đông Vân người này hiện tại liên quan đến một vụ án mạng hình sự, mang tính chất đặc biệt nghiêm trọng. Hi vọng Hàn tiên sinh hợp tác giao ra nghi phạm phối hợp điều tra.

-Không nhầm lẫn chứ?

Hàn Huy vốn còn đang hơi tò mò vì sao cảnh sát đến tìm Nhạc Đông Vân, nghe vậy chợt bừng mắt. Phải biết người này là sáng nay hắn mới đem về a, không nghĩ chiều tối lại vác theo cái tội trạng to đùng về nhà hắn. Phiên toái lớn rồi. Hàn Huy lòng thầm than.

-Qua điều tra hiện trường cùng nhân chứng, mười phần đã xác định hung thủ. Kính mong Hàn tiên sinh phối hợp.

Nhạc Băng có chút mất kiên nhẫn, tuy vậy giọng nói vẫn khách khí.

-Được...được rồi.

Hàn Huy vừa mở cổng, còn chưa kịp quay người, một âm thanh bình tĩnh đã cất lên sau lưng:

-Mấy người này là đến tìm Nhạc mã sao?

Nhạc Đông Vân đã bước xuống lầu, theo sau một chút là Hàn Tuyết với nét mặt lo lắng, bàn tay vẫn còn nắm lấy gấu áo hắn. Hàn Huy dường như cũng biết tình thế khó xoay chuyển, khẽ thở dài quay qua:

-Tuyết nhi, để Nhạc thiếu đi cùng bọn họ. Ta sẽ tận lực làm mọi thứ có thể.

Nhạc Đông Vân có chút tò mò nhìn mấy người trước mặt, hình như cô bé Hàn Tuyết kia gọi là cảnh sát. Hắn cũng không tin mấy người này đến đây để bắt hắn. Bất quá là sinh mạng một tên phạm nhân rác rưởi mà thôi, cũng không có gì to tát để làm bộ dáng hưng sư vấn tội như vậy chứ? Coi như là hắn giết người vô tội, thế gian vẫn còn những kẻ "lòng đầy chính nghĩa" thích xen vào chuyện kẻ khác như vậy sao? Ít nhất thì ở Tiên Vân đại lục, mấy tên như vậy sớm đã chết rồi.

-Nhạc Đông Vân, ngươi là nghi phạm hàng đầu của một vụ sát nhân mang tính chất đặc biệt nghiêm trọng. Hiện tại hi vọng theo chúng ta về đồn phối hợp điều tra.

-Các ngươi dường như đang bức bách Nhạc mã?

-Nói nhầm.

Một viên cảnh sát phía sau sớm đã không còn kiên nhẫn, cất lời.

-Không phải bức bách, mà là hiện tại mau theo chúng ta về đồn nhận tội. Sớm một chút ít ra còn nhận được khoan hồng, bằng không đừng trách chúng ta dùng biện pháp cưỡng chế.

-Chỉ bằng các ngươi cũng đòi mang Nhạc mã đi?

Đông thiên đệ nhất thành Bạch Đế thành, hai nhà Tôn, Nhạc đứng đầu vốn không phân cao thấp. Mà hắn này? Nhạc gia thiếu gia chủ, vốn từ khi sinh ra đã được vạn nhân chú mục. Lớn lên được toàn gia tiền hô hậu ủng, giống như là chúng tinh cùng nguyệt. Dù không giống mấy tên Nhị thế tử Tôn gia kia, bất quá nội tâm cũng là có bao nhiêu kiêu ngạo. Hiện tại nghe mấy người này nói, phảng phất như lần đầu nghe chuyện gì đó kì lạ vậy, hỏi lại.

-Mang đi được hay không, hiện tại sẽ biết. Tiểu Cao, còng tay áp giải về đồn.

Nhạc Băng cũng hết kiên nhẫn, trực tiếp ra lệnh. Phía sau một viên cảnh sát đã cầm lấy còng số tám đi đến trước người Nhạc Đông Vân.

-Cạch!

Âm thanh giòn tan vang lên. Viên cảnh sát gọi tiểu Cao quay mặt qua:

-Báo cáo. Đối tượng đã bị bắt, xin được áp giải về đồn.

Có điều, đáp lại hắn chỉ có sự yên tĩnh quỷ dị. Một viên cảnh sát tốt bụng ngập ngừng:

-Cái kia...ngươi còng lộn tay mình vào rồi. Hiện tại áp giải ai đây?

-Hơ!

Tiểu Cao cũng coi như là phản ứng nhanh nhạy, nhìn về mặt mọi người xung quanh, lại nghe viên đồng nghiệp kia nhắc nhở, vội cúi đầu xuống, sau đó liền triệt để choáng váng.

Cái này...con bà nó tà môn mà!

Hắn nhớ rõ rằng bản thân đã bấm còng vào tay tên kia a, hiện tại sao lại thế này?

-Các ngươi còn đứng đó làm gì, mau giúp ta mở khóa a.

-Được rồi, chìa khóa đâu?

-Nằm tại trong túi phải ta đây.

Viên cảnh sát đến giúp lục lại một hồi vẫn không thấy đâu, bắt đắ dĩ hỏi lại:

-Ngươi chắc là mình có cầm theo chìa khóa chứ?

-Ngươi nói nhầm cái gì đó?

Tiểu Cao bực mình hỏi lại, rồi sau đó bằng một động tác khó tưởng hai tay móc vào túi tìm tòi một hồi, quả thực vẫn không thấy chìa khóa đâu. Về mặt đều sắp khóc.

-Được rồi, chuyện của ngươi về đồn rồi sẽ giải quyết. Mấy người mau lấy còng tay áp giải nghi phạm đã.

Nhạc Băng gặp tình huống kì dị của viên cảnh sát tiểu Cao dù hơi bất ngờ, bất quá vẫn bình tĩnh phân phó mấy người còn lại.

-Cạch!

-Cạch!

-Cạch!

...

Trừ Nhạc Băng ra, lúc này về mặt của tất cả mấy người cảnh sát ở đây đều phá lệ khó coi. Một người còn nói là ngẫu nhiên, nhưng tất cả đều tự còng tay mình lại thì quả là có vấn đề. Mà Nhạc Băng lúc này, dù ngu ngốc đến mấy cũng nhận ra sự tình, hướng Nhạc Đông Vân trừng mắt:

-Ngươi đang giờ trò quỷ phải không?

Nhạc Đông Vân nghe vậy, nét mặt lộ rõ vẻ khó chịu. Bàn tay nắm lấy một đám chìa khóa quơ quơ trước mắt Nhạc Băng, kiêu ngạo:

-Nhạc mỗ làm người quang minh chính đại, đối với các ngươi càng hà tất làm ra sự tình giấu giếm gì? Chẳng qua là dạy dỗ mấy kẻ không biết tự lượng sức mình một bài học mà thôi. Nhược bằng ta thực sự tức giận,hậu quả các ngươi không gánh nổi.

-Ngươi!

Nhạc Băng tức giận. Nàng là lần đầu tiên thấy được một tên sát nhân kiêu ngạo như thế. Đã phạm tội còn ngang nhiên xuất hiện trước mặt cảnh sát, sau đó liền một bộ ta đây đại nhân đại lượng không chấp nhặt với các ngươi vậy, không kiềm chế nổi rút súng ra:

-Hiện tại mau theo chúng ta về đồn, bằng không đừng trách.

-À!

Nhạc Đông Vân tò mò nhìn khẩu súng trước mắt, đối với Nhạc Băng có chút bực mình:

-Cô đưa thứ này quay về phía ta để làm gì vậy? Dù không biết có tác dụng gì, bất quá Nhạc mỗ không thích. Bây giờ cất đi được rồi.

-Đoàng!

Nhạc Băng có thể nói là sức chịu đựng đã đến cực hạn, đối với Nhạc Đông Vân khiêu khích không chịu nổi, nòng súng hướng về bắp đùi hấn nổi một phát đạn.

-Á!

Theo sau tiếng súng chính là tiếng kêu đầy khả ái. Nhạc Đông Vân ngạc nhiên quay qua nhìn Hàn Tuyết xong, lại nhìn xuống phía dưới cau mày. Y phục hấn thoáng cái cư nhiên thủng một lỗ nhỏ. Đây cũng không phải là y phục hấn mang theo từ Tiên Vân đại lục, là bộ đồ nam sinh lúc chiều đi học vẫn còn chưa có thay, hơi lố đầu:

-Xem ra mấy thứ đồ ở Địa Cầu này vẫn không đáng tin. Ta quyết định từ nay không đổi y phục nữa.

-Ngươi...ngươi!

Nhạc Băng nét mặt đầy khủng hoảng. Kẻ này rốt cuộc còn là người không? Đạn bắn ở cự li gần như vậy, ngoài một lỗ nhỏ trên ống quần ra, hấn cư nhiên còn chưa có một cái nhấn mảy.

-Ngươi ngươi cái gì?

Nhạc Đông Vân lúc này cũng là hơi mất hứng, không nói thêm lời. Nhạc Băng chỉ thấy trước mặt mình lóe lên, sau đó cả thân hình đã nằm trong lòng tên nam nhân đáng ghét kia.

-Đét!

Âm thanh này, so với tiếng súng càng thập phần vang dội. Mà mấy viên cảnh sát đang bị còng tay cũng là ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, cổ nín cười. Đây! Tên này dù là tội phạm, có điều...sắc đậm bao thiên a. Nhạc Băng khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ, vừa giận dữ vừa xấu hổ. Đối với cấp dưới luôn nghiêm mặt, hiện tại cư nhiên trước mặt nhiều người thế này bị đánh...cái kia. Ánh mắt phun lửa:

-Ngươi muốn chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sảnh cát, cô gọi là gì?

Thân là tổ trưởng tổ điều tra chuyên án hình sự thuộc cục công an thành phố, Nhạc Băng chính là danh cảnh hoa xứng đáng nhất trong tất cả hệ thống cảnh sát của thành phố. Chỉ là ai cũng biết, gai trên thân của đóa cảnh hoa này không phải sắc bén bình thường, đã có vô số người bị nàng "đâm" cho bể đầu chảy máu, nhưng cho dù là như vậy vẫn y nguyên có vô số nam nhân theo sau. "Tre già măng mọc", vọng tưởng muốn mang đóa danh hoa hình cảnh này về trong nhà để "nuôi dưỡng".

Họ Nhạc dù đối với Nhạc Đông Vân rất là cao quý, bất quá người ngoài nhìn vào cũng xem như bình thường. Còn như gọi là Băng, chỉ riêng cái danh tự này cũng đủ để khiến cho người khác cảm giác đến lạnh lùng. Có điều trên đời này sự tình kỳ quái vốn xảy ra rất nhiều, nữ nhân càng lạnh lùng, ngược lại càng dễ kích phát dục vọng muốn chinh phục của nam nhân, càng không cần nói đến vóc người kia của Nhạc Băng cũng đủ để khiến bất kỳ một nam nhân nào đều phải điên cuồng. Đừng nói nàng chỉ gọi là Nhạc Băng, cho dù có thật là một khối băng đi chăng nữa, chỉ sợ cũng có vô số người lúc ngủ đều muốn ôm lấy nàng.

Thực ra trên đời này nữ nhân vừa đẹp vừa lạnh lùng không ít, nhưng như Nhạc Băng cũng không có nhiều. Mà lại có thể lực cường hãn như nàng thì đúng là có một không hai, vô số nam nhân có lai lịch không tầm thường nhưng đều đã bị Nhạc Băng cho ăn bạt tai, chính là bởi vì bọn họ đều dám đứng nhìn vào nàng. Hơn nữa, có tin đồn việc cường hãn nhất mà Nhạc Băng từng làm qua chính là tại trước mặt công chúng đã thẳng mặt bạt tai một vị phó thị trưởng nào đó của thành phố, sau đó bản thân lại vẫn bình an vô sự, không chỉ không bị người nào gây khó dễ, ngược lại là thăng chức lên làm tổ trưởng tổ điều tra chuyên án hình sự.

Rất nhiều người nói Nhạc Băng có được hậu đãi rất vững chắc, nhưng ai cũng không biết hậu đãi của nàng đến cùng là người nào. Trong tất cả các nhân vật đứng đầu thành phố dường như cũng không có ai họ Nhạc, nhưng vấn đề ở chỗ nếu như nàng không có hậu đãi thì làm sao gây ra việc lớn như vậy mà vẫn bình an vô sự? Mà rất nhiều người còn phát hiện, cho dù là cục trưởng cục công an thành phố trong ngày thường nhìn thấy Nhạc Băng cũng rất là khách khí.

Thực ra, ta nguyên bản cũng không hay dài dòng. Chỉ là nói về Nhạc Băng chi tiết như thế, chính để cho mọi người biết hành động đánh mông đóa cảnh hoa xinh đẹp này của Nhạc Đông Vân có bao nhiêu rung động

-Cạch!

Nhạc Băng lần này cũng coi như là nhanh trí, lợi dụng cơ hội bị hấn ôm vào lòng thành công còng tay tên tội phạm nguy hiểm này lại, sau đó nhanh chóng giãy ra, lạnh lạnh nhìn vào Nhạc Đông Vân, tâm lý rất sáng khoái. Thật tốt nha, để xem tên lưu manh nhà ngươi còn có thể chạy đi đâu!

-Theo ta về đồn

Nhạc Băng tự tay áp giải Nhạc Đông Vân về đồn. Nhạc Đông Vân ngược lại cũng không phản kháng, ngoan ngoãn đi theo, trong lòng lại có chút không cho là đúng. Nếu không nhìn cô bé Hàn Tuyết bên cạnh vẻ mặt gấp gáp như vậy hẳn mới sẽ không đi cùng mấy người này.

Nhìn Nhạc Đông Vân ngoan ngoãn đi theo, nữ cảnh sát cuối cùng đã thu súng lại, mà mấy viên cảnh sát xung quanh cũng thở dài một hơi.

- Ta dẫn hấn về cục trước, hai người ở lại đây cho mỗi cá nhân làm một phần ghi chép!

Nữ cảnh sát phân phó cấp dưới một câu, sau đó liền nắm chặt cánh tay của Nhạc Đông Vân đẩy về phía trước:

- Đi!

...

Phòng thẩm vấn.

Lãnh điểm nữ cảnh sát ngồi đối diện với Nhạc Đông Vân, rất lâu không có mở miệng. Mới vừa rồi nàng nhận được thông báo từ cấp dưới cung cấp thêm thông tin vụ án, mà nàng cũng biết được đây không phải án mạng thông thường. Gia hỏa này trước mắt chọc vào thể lực lớn. Dù hẳn ngay cả nàng cũng dám phi lễ, có điều Nhạc Băng hiện tại lại phát hiện, nếu so sánh những việc mà tên gia hỏa này đã làm trước đó thì việc phi lễ nàng cũng chỉ tính là chuyện nhỏ. Nàng làm sao cũng không đoán được, tên này lại dám thiếu chút nữa cũng định “xin tí huyết” con trai cục trưởng cục cảnh sát. Mà căn cứ tin tức từ bệnh viện bên kia thì Trịnh Sảng tên kia bị ảnh hưởng tâm lý không nhẹ. Chuyện này, cha hẳn Trịnh Tự Cường khẳng định sẽ nhúng tay vào.

- Lưu manh đáng ghét, quả này nguoi nhất định phải chết!

Trong lòng nữ cảnh có nhiều thêm mấy phần hứng thú khi nhìn thấy người gặp họa, cho dù nàng không truy cứu việc lưu manh phi lễ với nàng, thì Trịnh gia cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn, tên lưu manh này không vào tù ở tám đến mười năm thì cũng đừng có nghĩ ra được.

Đương nhiên, một khi vào đến trong tù thì tên gia hỏa này có thể sống được bao lâu nữa cũng rất khó nói, có lẽ đời này của hẳn cũng coi như xong.

- Tiểu Cao, chuẩn bị ghi chép.

Nghĩ đến tiểu lưu manh sắp xong đời, nữ cảnh dường như cũng đối với Nhạc Đông Vân không còn thống hận như trước, mà tâm lý của nàng hiện tại cũng bình tĩnh rất nhiều.

- Vâng, tổ trưởng.

Nam cảnh sát ngồi ở bên cạnh chuẩn bị làm ghi chép đáp một tiếng.

- Họ tên!

- Nhạc mỗ họ Nhạc, tự Đông Vân. Nhạc trong Nhạc gia, Đông trong Đông đại lục, Vân là mây.

Nhạc Đông Vân có phần tự hào trả lời, sau đó mơ hồ hỏi lại:

- Ân, cái gì nhỉ? Sảnh cát, cô gọi là gì?

- Im miệng, là ta hỏi nguoi, không phải nguoi hỏi ta!

Nữ cảnh có chút nổi cáu:

- Còn nữa, ta là cảnh sát, không phải sảnh cát.

- Ó... Không phải đọc cũng như nhau sao?

Nhạc Đông Vân mơ màng hỏi lại

- Nguoi có thể không nói nhảm nhiều như vậy được không?

Nữ cảnh lại muốn nổi giận.

Lo sợ hẳn lại muốn dài dòng lý luận, nữ cảnh lập tức hỏi tiếp:

- Giới tính!

- Nhạc mỗ đương nhiên là nam. Nhạc gia gia chủ cũng không thể là nữ a! Hơn nữa cô không có mắt sao?

Nhạc Đông Vân buồn bực nhìn vào nữ cảnh, sao người này xinh đẹp mà toàn hỏi những câu ngu ngốc như vậy chứ?

- Đúng rồi, sảnh cát cô vẫn chưa trả lời ta, cô tên gì?

- Im miệng!

Nữ cảnh cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, khuôn mặt xinh đẹp kia cũng vì tức giận mà đỏ bừng, lại hiện ra càng thêm mỹ lệ, bộ ngực phập phồng không ngừng, càng tôn thêm sự bảo mẫn và cao ngất của cái bộ vị kia.

- Đội trưởng, những cái này... Những cái này đều phải ghi lại sao?

Tiểu Cao cẩn thận hỏi.

- Cậu nói đi?

Nữ cảnh quay đầu hung hăng trừng mắt với Tiểu Cao một cái.

Tiểu Cao co đầu rút cổ có chút sợ sệt, không dám tiếp tục hỏi.

- Nhạc Đông Vân, ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất ngươi nên thành thật một chút, không thì ngươi sẽ phải nếm mùi đau khổ đấy!

Nữ cảnh hung hăng trừng mắt:

- Ta hỏi cái gì thì ngươi đáp cái đó, bằng không đừng nói nhảm với ta!

Nhạc Đông Vân nhất thời ngậm miệng, một lời không nói thêm

- Địa chỉ nhà!

-....

- Địa chỉ nhà!

-....

- Ngươi câm à?

Nữ cảnh bỗng nhiên đứng lên vỗ bàn một cái, gây áp lực cho Nhạc Đông Vân bằng cách từ trên cao nhìn xuống.

- Cái đó... Sảnh cát, vừa mới rồi cô bảo ta không nói nhảm mà.

Nhạc Đông Vân cảm thấy mình rất vô tội.

- Ngươi!

Nữ cảnh thở gấp:

- Ngươi muốn dùng mảnh khố phải không?

- Nhạc mẫu trước nay khinh thường mấy cái gọi là mảnh khố gì đó, chẳng có gì đáng tự hào.

Nhạc Đông Vân có chút khinh bỉ.

Nữ cảnh giận đến cả người phát run:

- Được, ngươi không muốn nói chữ gì? Vậy ngươi cứ ở chỗ này chằm chằm suy nghĩ tiếp đi!

Nói xong lời này, nữ cảnh liền nổi giận dùng chìa khóa mở cửa đi ra.

Cảnh sát lâm ghi chép gọi là Tiểu Cao cũng đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, Nhạc Đông Vân bèn gọi với lại:

- Đây, anh sảnh cát kia.

- Có việc gì?

Tiểu Cao nhìn Nhạc Đông Vân một chút, kỳ thực hắn có điểm bội phục tên tiểu tử này, lại dám đứng trước mặt mọi người phi lễ Nhạc mỹ nhân. Loại dũng khí này hắn tuyệt đối là không có.

- Anh sảnh cát, cô kia tên gọi là gì vậy, Nhạc mẫu hơi tò mò

- Ngươi sẽ không phải là muốn theo đuổi nàng đấy chứ?

Tiểu Cao nhin không nổi hỏi.

- Dù hiện tại Nhạc mẫu chẳng có chút cảm giác gì bất quá thế sự khó lường. Dù sao phụ thân cũng đã dạy rồi, trước cứ biết tên cái đã.

Nhạc Đông Vân đang hoang nói.

- Ta nói ngươi nên quên cái ý đó đi, đừng sắp ngồi tù mà còn muốn cưa cẩm hoa!

Tiểu Cao cười giễu một tiếng, lắc đầu đi ra ngoài.

Nhạc Đông Vân có chút buồn bực, hỏi lâu như vậy mà lại không thể nào biết tên của cô sảnh cát kia, thật là quá thất bại.

- Thôi... Nói cho ngươi biết vậy, tổ trưởng chúng ta họ cũng như ngươi. Danh tự có một chữ Băng.

Tiểu Cao đi tới cửa nhất thời nổi lòng tốt, cuối cùng quay đầu lại nói tên của nữ cảnh xinh đẹp kia.

Nhạc Băng?

-Tiểu lưu manh đáng chết, ngươi cứ đợi ở đó cho ta!

Lúc này Nhạc Băng chính đang thờ hồn hèn đi tới đi lui trong phòng làm việc, lăm bằm. Mà những cảnh sát khác trong phòng đều rất ăn ý với nhau một lời không nói, ai lúc này cũng không dám đứng ra chịu trận.

Chỉ là không khí trong phòng lúc này có chút ít trở lên là lạ, khiến cho người ta có loại cảm giác bị đè nén.

-Renggg!

Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, phá tan bầu không khí yên lặng của phòng làm việc.

-Nhạc Băng xin nghe!

Nàng vốn đang bực dọc, giọng nói cũng chẳng khá hơn. Bên đầu dây kia yên lặng một lúc, đáp lại:

-Tiểu tử kia, mức độ phạm tội của hấn đặc biệt nghiêm trọng. Đưa hấn kí vào biên bản nhận tội đi, mức hình đưa ra là tù chung thân, coi như khoan hồng của nhà nước.

Quả nhiên, Nhạc Băng trầm nghĩ trong lòng. Đầu dây bên kia không phải Trịnh Tự Cường thì ai? Dù biết tội của Nhạc Đông Văn rõ ràng rành, tuy vậy trong trường hợp không có chứng cứ cụ thể xác đáng nàng vẫn sẽ không làm bừa, không khách khí đáp lại:

-Chuyện này ta tự có chủ trương, không cần Trịnh cục lưu tâm.

-Hừ.

Đầu dây bên kia có vẻ bất mãn, không nói gì thêm cúp máy. Mà Trịnh Tự Cường quay sang nhìn từ bên cạnh:

-Dù sao tội trạng tên kia cũng không thể chối được, trì hoãn bất quá là kéo dài chút thời gian mà thôi. Không cần lo lắng.

-Cha, ta biết. Chỉ là nữ nhân kia cũng quá không nể mặt người rồi.

Trịnh Sáng một bên đối với cha hấn nói, mà lòng khi nghĩ đến thân hình đáng vóc Nhạc Băng lòng không khỏi nổi lên lửa nóng.

-Hừ, cho cô ta đặc ý tạm thời. Ta điều tra ra nếu như bối cảnh không đáng lưu tâm mà nói, lúc có cũng đừng trách.

Trịnh Tự Cường hừ lạnh, đối với nhi tử dạn dò:

-Đoạn thời gian này tạm thời nghỉ học tĩnh dưỡng lại tinh thần. Ngươi quậy phá vậy cũng đủ rồi.

-Vâng, hài nhi biết.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cao thủ kiếm đạo bị bệnh thần kinh

-Này Nhạc Băng, cái tên trú ngụ trong pháp bảo kia muốn gây khó dễ cho Nhạc mỗ à?

Nhạc Băng vừa gác máy điện thoại về vị trí, đã nghe một âm thanh tò mò sau lưng, quay đầu lại liền thấy choáng váng. Nhạc Đông Văn đã xuất hiện từ lúc nào sau lưng, mắt dán vào chiếc điện thoại bàn trên bàn làm việc của nàng.

-Lưu manh đáng chết, sao ngươi chạy ra được ngoài này?

Nhạc Băng thờ hồn hèn, tên gia hỏa này làm sao còn biết tên mình nữa chứ?

-Nhạc mỗ chân tại trên người, có gì không đi được?

Nhạc Đông Văn bĩu môi không cho là đúng đáp. Thực tế hấn ngay ngốc một mình cảm thấy không chút thú vị, thế là tự mình đi ra. Có điều ra khỏi

phòng thẩm vấn đầu dễ như vậy, chỉ là lúc này tiểu Cao bất cẩn cứ thế đi ra, mà Nhạc Băng tâm trạng không tốt cũng ảnh hưởng đến mọi người ngoài này, tự nhiên cũng không có ai đi quan tâm đến hắn, từ đó mới có kết quả như hiện tại, hắn thuận lợi đi đến sau lưng Nhạc Băng.

Không đợi Nhạc Băng nói chuyện, hắn đã một bộ bùng tình hiểu ra vấn đề:

-Thì ra là tên gia hỏa giấu đầu lòi đuôi trốn trong pháp bảo này âm thầm đứng sau gây khó dễ cho ta sao? Xem ra là Nhạc mỗ hiểu lầm cô rồi.

-Ngươi cảm miệng cho ta!

Nhạc Băng vô cùng tức giận, tên lưu manh chết tiệt này nói cái gì vậy?

Nhạc Đông Vân cũng không nghe lời Nhạc Băng nói, ánh mắt chăm chăm nhìn vào chiếc điện thoại bàn:

-Hào thủ đoạn, cư nhiên khiến cho Nhạc mỗ không cảm nhận được một tia chân linh nào. Nếu không phải tình cờ phát hiện, Nhạc mỗ hiện tại vẫn bị người âm thầm dắt mũi đi. Pháp bảo này có thể che giấu được thần thức chân tiên của ta, chắc chắn không phải phẩm vật, đứng sau có lẽ càng là một thế lực lớn hơn. Mà chuyện tình ta đến Địa Cầu, có lẽ cũng chỉ Tôn gia biết, vậy đích thực là Tôn gia rồi. Hừ! Nhạc mỗ hẳn là đoán không sai chứ?

Tên này điên rồi! Đây cơ hồ là phản ứng của mọi người xung quanh. Không điên sao có thể tự kỷ nói chuyện với một chiếc điện thoại bàn

Nhạc Đông Vân nói một hồi, vẫn không thấy “pháp bảo” kia có động tĩnh gì, hừ lạnh rút kiếm:

-Bất quá là che dấu khí tức một điểm mà thôi. Nhạc mỗ xem ngươi chịu được bao nhiêu kiếm.

Nói rồi cầm Nguyệt Tuyền kiếm chém xuống. Tội nghiệp chiếc máy điện thoại bàn cứ như vậy bị hắn chém làm đôi.

Nhạc Băng cảm giác mình sắp điên mất rồi. Tên bệnh thần kinh này là từ bệnh viện nào trốn ra vậy, hơn nữa còn có thể tránh khỏi lục soát của nàng mạng vũ khí lạnh vào đồn nữa chứ. Đầu năm nay thường nói người điên hay mạnh động, quả không sai.

Lúc này, điện thoại di động của nàng chợt rung lên. Hiện tại đình ninh trong lòng Nhạc Đông Vân là người điên, xem ra dù có đưa ra pháp luật người này cũng chẳng hề hấn gì, Nhạc Băng cũng lười để ý hắn, một bên rút điện thoại ra.

-Nhạc Băng, về vấn đề tên kia...

Trịnh Tự Cường sau cú điện thoại lúc này gọi cho tổ chuyên án, vẫn cảm thấy tù chung thân là quá nhẹ cho tiểu tử giết người kia, bèn gọi lại. Chỉ là số máy bàn cũng không thông bèn đổi sang số di động. Nhạc Băng còn chưa kịp mở lại, Nhạc Đông Vân thân ảnh đã lóe lên:

-Thì ra là trốn ở đây sao? Lần này Nhạc mỗ xem ngươi chạy đi đâu.

Kiểm quang chợt hiện, chiếc di động trên tay Nhạc Băng kết cục giống như máy điện thoại bàn kia bị chém làm hai. Đây cũng không nói, điều khiến mọi người kì quái là điện thoại còn đang được Nhạc Băng cầm trên tay, áp vào tai trong tư thế nghe, ấy vậy mà nàng hoàn toàn không tổn hao sợi tóc.

Đáng tiếc, một cao thủ dùng kiếm nhưng lại bị điên a! Tất cả cảnh sát có mặt tại đây cơ hồ trong đầu cùng nổi lên một suy nghĩ: “Đây là chấp nhất với kiếm trong truyền thuyết sao?”

-Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Sức chịu đựng của con người nhưng là có hạn, điện thoại di động mới mua của nàng. Nhạc Băng không chịu nổi rút súng nã vào Nhạc Đông Vân ba phát liên.

-Tổ trưởng bình tĩnh, chết người a.

Trừ mấy người ban nãy theo Nhạc Băng đến nhà Hàn Huy ra, còn lại những cảnh sát khác đều giật mình. Dù cảnh sát nhân dân được cấp súng nhưng cấp trên không có nói là được tùy tiện nổ súng a. Chỉ là mấy người kia sau đó cũng im bật lại, khi thấy Nhạc Đông Vân phẩy tay trên y phục, rũ từng viên đạn rơi xuống mặt sàn. Hắn nhìn Nhạc Băng bất mãn:

-Nữa, cô lại cản trở ta. Dù mấy thứ này ta không hiểu có gì hay ho bất quá đang làm việc mà cứ có người quấy rầy thì rất là khó chịu. Nhạc mỗ hy vọng không có lần sau, bằng không đừng trách.

Lại lâm bầm

-Đáng tiếc lại để tên kia trốn thoát. Hừ, bất quá là chó nhà có tang, để xem ngươi trốn được bao lâu.

-Ngươi rút, rút ngay cho ta.

Nhạc Băng coi như là trở nên tuyệt vọng, dùng giọng mất hết sức lực nói với hắn.

-Nga, vậy Nhạc mỗ rời đi vậy.

Nhạc Đông Vân đối với hành động thả bản thân ra của mấy người này cũng cảm thấy không có gì không đúng. Đến hiện tại hắn căn bản còn chưa giác ngộ ra mình đã phạm tội gì nữa, huống hồ coi như hắn biết mình phạm tội, lại có ai có thể bắt được chân tiên? Nhìn lại y phục nam sinh từ hồi chiều con chưa kịp thay, bên trên đã bị Nhạc Băng đ-c ra bốn lỗ, không khỏi mất hứng quay lại nói với thêm:

-Nhạc mỗ không chấp nhận chuyện này. Sảnh cát cô nên cảm tạ phúc phận tổ tiên kiếp trước đi.

Nói rồi, trong vẻ mặt trùng trùng khó tin của tất cả mọi người trong tổ chuyên án, ngự kiếm bay đi.

-Sặc! Cái gì kia? Ta không hoa mắt chứ?

-Nhất định ta gặp quỷ rồi

Không chỉ mọi người, nữ cảnh gặp phải hành động này của Nhạc Đông Vân cũng mở to mắt. Nếu không phải hắn đã bay đi mất hút, nàng thực sự có xúc động muốn hỏi một câu “Người biết bay sao?”

...

Sau khi Nhạc Đông Vân được đưa đi thì Hàn Tuyết và Hàn Huy được một cảnh sát giữ lại lấy bản ghi chép. Sau khi xong việc thì Hàn Tuyết rất lo lắng. Nàng rất muốn nhờ phụ thân ra mặt bảo lãnh đưa Nhạc Đông Vân ra khỏi đồn công an, nhưng tên cảnh sát kia dường như cũng biết ý nghĩ hai người liên thăng thần nói luôn là không được. Hắn cũng nghe phong phanh được vụ sát nhân này có liên quan tới quan chức phía trên, bèn nổi lòng tốt khuyên hai người đừng phí công vô ích.

Sau đó được một lúc càng đợi càng sốt ruột, Hàn Tuyết cũng không nhìn được phải đến cục công an một chuyến. Nàng không biết nàng vừa rời khỏi nhà nhà thì Nhạc Đông Vân đã ngự kiếm bay về. Mà đến nơi lại biết tin Nhạc Đông Vân đã được thả ra. Hàn Tuyết nhiều lần xác nhận thì cuối cùng cũng vui vẻ về nhà, rốt cuộc thấy hắn thơ thẩn đứng trong vườn.

Không sai, đó chính là Nhạc Đông Vân, mà lúc này hắn cũng đã đi đến chào hỏi nàng:

- Hàn Tuyết!

-Nhạc thiếu, làm sao ngài ra được khỏi đồn vậy?

Hàn Huy từ lúc nào cũng đã chạy đến hỏi. Mà Hàn Tuyết tuy là không nói gì bất quá cũng nhìn chăm chăm vào hắn, hiển nhiên đang đợi câu trả lời.

-Mấy người đó sao giữ chân được Nhạc mỗ?

Nhạc Đông Vân đưa ra câu trả lời có cùng như không.

-Sao lại không giữ chân được?

Hàn Tuyết mở lời, nàng cũng không tin tội giết người lại dễ dàng thả ra như thế.

-Nhưng rõ ràng là anh đã phạm tội mà?

-Không phải ta đã nói rồi sao?

Nhạc Đông Vân có chút buồn bực:

-Bất quá là sinh mạng một phạm nhân đáng chết mà thôi, mấy người đó sao dám tùy tiện giữ người?

-Lại là phạm nhân.

Hàn Tuyết bĩu môi:

-Nếu vậy chắc em chĩa súng vào Obama chắc cũng không sao.

-Obama là ai?

Nhạc Đông Vân tò mò hỏi lại

-Là người da màu

-Là man tộc à?

Trong trí nhớ của mình Nhạc Đông Vân cũng chỉ nghĩ đến man tộc của dị vực mới thường vẽ màu sắc lung tung lên trên da.

Hàn Tuyết có chút đau đầu, phụ thân tìm người nam nhân này ở chốn nào ra vậy, sao người nổi tiếng vậy cũng không biết?

-Nhạc thiếu đừng nghe lời Tuyết nhi

Hàn Huy bên cạnh cuối cùng là không nhận được:

-Obama là tổng thống Mỹ

-Tổng thống Mỹ là gì?

Nhạc Đông Vân có thật nhiều vấn đề.

-Là người đứng đầu một quốc gia

-Hắn thực lực rất mạnh à?

Nhạc Đông Vân vừa hỏi vừa trầm nghĩ trong lòng. Đứng đầu một quốc gia xem ra tu vi có vẻ rất trâu bò. Có cơ hội thử sức với cường giả Địa Cầu một chút.

-Cũng không phải. Tổng thống là thông qua vận động bầu cử, giành số phiếu áp đảo. À mà lên làm tổng thống cơ bản thì cũng mạnh thật, có điều không phải thực lực mạnh, à mà tóm lại là mạnh.

Hàn Tuyết lúc này cướp lời Hàn Huy giải thích, chỉ là nàng càng nói càng loạn, cuối cùng dứt khoát im lặng.

-Được rồi Tuyết nhi.

Hàn Huy quay qua con gái:

-Hôm nay cũng khá nhiều chuyện xảy ra. Tối rồi, mau tắm rửa chuẩn bị dùng bữa. Nhạc thiếu, phòng tắm hướng này.

Qua một phen giải thích nhiệt tình của Hàn Huy, Nhạc Đông Vân coi như là hiểu cách sử dụng vòi hoa sen, sau đó liền đi tắm.

Vương mục sớm đã dọn xong bữa tối, mà cha con Hàn Huy chờ mãi vẫn không thấy Nhạc Đông Vân đâu. Hàn Tuyết mất kiên nhẫn đứng dậy:

-Đề con đi gọi.

Hàn Tuyết đến trước cửa phòng Nhạc Đông Vân, gõ một hồi lâu vẫn không thấy mở cửa, đánh bạo tự ý đi vào. Từ trong nhà tắm có tiếng nước chảy, nàng nhẹ nhàng đi đến, đối với Nhạc Đông Vân gọi vào:

-Anh tắm nhanh còn đi ăn cơm!

-...

Không có tiếng đáp lại. Hàn Tuyết thầm kì quái trong lòng, cuối cùng quyết định mở cửa phòng tắm.

-A!

Một tiếng kêu nho nhỏ. Thực ra tình huống không có gì nhạy cảm cho lắm, chỉ thấy Nhạc Đông Vân đang khép mắt ngồi trong bồn tắm. Đây coi như là thói quen của hắn, lúc trước ở Nhạc gia cũng thường có thói quen ngâm mình như thế này. Chỉ là thói quen của hắn, Hàn Tuyết nhưng là không biết, cho là có người ngủ gật bên đi đến. Tay nhỏ vỗ vỗ vào vai:

-Này Nhạc Đông Vân, anh mau dậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hỏa tinh đụng Địa cầu, củi khô gặp liệt hỏa

Tiên Vân, Đông đại lục, Bạch Đế thành, Nhạc gia.

Trong một gian phòng, nam nhân trung niên đã đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần. Mà khi một bóng đen vừa mới đáp vào, hắn đã không dằn nổi hỏi ngay:

-Rốt cuộc đã điều tra ra tung tích nhi tử ta chưa?

Bóng đen vừa nảy nửa quỳ trên mặt đất, nét mặt cung kính:

-Bẩm báo gia chủ, thuộc hạ đã thám thính tin tức của Tôn gia, thậm chí không tiếc dùng Nguyên thần làm đại giới, sử dụng dẫn hồn đối với gia chủ bọn hần, nhưng như cũ vẫn không thể biết được tung tích thiếu gia.

-Được rồi, người lui ra đi.

Nhạc Vân Lan lòng có chút ê ẩm. Hần đối với thê tử chung tình, cùng với nàng cũng chỉ có duy nhất một đứa con trai này. Hiện tại nghe tin Nhạc Đông Vân mất tích, Nhược Vân liền khóc lóc um sùm một hồi đòi hần tìm tung tích nhi tử. Nhạc Vân Lan hần lẽ nào không lo lắng sao? Có điều sống thấy người, chết phải thấy xác. Hần cũng không tin đứa con trai mà bản thân đặt nhiều kỳ vọng lại không làm nên chuyện.

Nhi tử hần, còn chưa có chết!

-Nhạc gia ta xưa nay vốn không gây thù chuốc oán với ai, mà các người Tôn gia, chỉ vì chút lợi ích gia tộc cũng dám đối nhĩ tử ta động tay chân, thật đáng chết vạn lần. Lại nói, bằng chút nội tình còn con con kia cũng dám đánh đồng với chúng ta? Nhạc mỗ cũng không cần vận dụng lực lượng gia tộc, hiện tại liền đi diệt các người. Để cho những kẻ đui mù kia biết được ánh sáng đem đón há đòi sánh cùng nhật nguyệt quang huy!

Nhạc Vân Lan nói xong, không hề che dấu khí tức. Một cỗ áp bách ngập trời tỏa ra khắp Tiên Vân thế giới, những lão quái lánh đời thi nhau giật mình kinh hãi. Mà nếu như Nhạc Đông Vân ở đây, hần sẽ nhận ra khí tức của phụ thân hần...vậy mà so hần còn mạnh hơn.

Đêm nay, tất cả võ giả đều biết có một tồn tại để cho bọn họ chỉ có thể ngẩng đầu kính ngưỡng tại Tiên Vân này. Mà Bạch Đế thành, từ nay đã không còn có Tôn gia.

...

Đáng tiếc, mấy chuyện kia Nhạc Đông Vân cũng không có biết. Mà nếu biết chỉ e hần càng cảm thấy bị đả kích hơn thôi. Vốn nghĩ là người đầu tiên của Nhạc gia đạt đến tu vi chân tiên, là cỡ nào vinh quang a! Không nghĩ đến phụ thân so hần càng mạnh hơn.

Được rồi, gác lại chuyện tu vi của phụ thân hần sang một bên được không? Xin nhờ, Nhạc Đông Vân hiện tại còn đang ngây ngốc ở Địa Cầu, về được Tiên Vân được nữa không cũng còn chưa biết nữa là. Huống hồ, hần hiện tại còn đang đau đầu về bữa ăn đây. Có một đạo lý như thế này, đó là những tên nhà giàu mới nổi sẽ luôn dùng những bữa ăn thịnh soạn nhất, luôn tỏ ra quý phái nhất có thể, dường như sợ kẻ khác không biết bản thân là kẻ lắm tiền vậy. Mà những người giàu sang chân chính, kì thực bữa ăn của họ so với người thường không khác biệt bao nhiêu, có chăng sự sang trọng chỉ là khi dịp lễ lạt hoặc tiếp khách mà thôi.

Mà Hàn Huy gia, hôm nay bởi vì là đêm đầu tiên Nhạc Đông Vân ở đây, bởi vậy bữa tối phá lệ sang trọng. Đồ sứ trắng tinh, dao nĩa sáng loáng. Trên bàn chính là một thực đơn đầy đủ gồm món khai vị, món chính, món tráng miệng cùng các loại đồ uống.

-Thịt bò này cũng không phải nhai cả tảng như thế, cắt ra miếng nhỏ mới được.

-Dao nĩa cầm tư thế ngược lại như vậy mới đúng

-Anh đừng dùng lực quá mạnh, hãy tận dụng sự mềm mại và linh hoạt của bản tay.

Hàn Tuyết giống như cô phục vụ viên nhỏ không ngừng hướng dẫn.

-Cạch!

Nhạc Đông Vân bỏ lại dụng cụ ăn trên mặt bàn, động tác có vẻ không được nhẹ nhàng lắm, về mặt đồng cảm quay qua Hàn Huy:

-Ở Địa Cầu các người khi ăn đều phải lao lực như thế này sao?

Hần vừa nói vừa như ảo thuật từ trong hư không lấy ra một đôi đĩa ngọc, một cái bát sứ trắng men ngọc bích cùng một vò rượu nhỏ, miệng lẩm bẩm:

“Cũng may trong Long linh giới luôn mang theo mấy thứ này, bằng không hiện tại phiền phức.”

Hàn Tuyết ở bên cạnh hai mắt lộ ra ánh sáng kì dị. Nữ nhân, luôn đối với những đồ vật xinh đẹp không có chút kháng cự nào. Ngặt một nỗi nàng ta bản tính vốn rụt rè, chỉ có thể dùng ánh mắt đáng thương đối với Nhạc Đông Vân. Không thể không nói, lực sát thương loại vũ khí này của nữ nhân vẫn là rất hữu hiệu. Nhạc Đông Vân không thể không lại từ Long linh giới lấy ra một cặp bát đĩa nữa, nội tâm cũng kì quái sao bản thân có thể mang theo nhiều đồ linh tinh như vậy.

Một bữa ăn này, hần ăn khá nhiều, chủ yếu là cảm thấy thức ăn Địa Cầu hương vị khá tốt.

-Được rồi, mọi chuyện cứ để Nhạc mỗ lo. Ta đi ngủ trước, có gì sáng mai trước khi đi nói sau.

Nhạc Đông Vân ngáp một cái, đối với Hàn Huy nói ra. Ngày mai Hàn Huy có việc phải đi công tác dài ngày, mà Vương mục nhân dịp này cũng đã xin về quê một thời gian, thành thử bên cạnh Hàn Tuyết cũng chỉ còn Nhạc Đông Vân. Hàn Huy còn định nói thêm gì đó, chỉ là nhìn bộ dạng Nhạc Đông Vân có vẻ không kiên nhẫn, lại nghĩ bằng thủ đoạn quý thân kinh hãi của vị đại nhân trước mắt này, làm sao có thể xảy ra chuyện bất trắc với nữ nhi được, liền thôi.

Nhạc Đông Vân đã là tu vi chân tiên, đối với ăn ngủ mấy thứ này kì thực cũng không cần thiết. Nhưng mà thói quen mười tám năm, đâu phải nói bỏ là bỏ được. Lại nói, ăn ngủ vốn chính là khoái lạc thường nhân, cũng là một loại hưởng thụ, trừ khi đầu hấn nhúng nước mới không làm. Hơn nữa, phụ thân đã từng nói làm gia chủ Nhạc gia phải dậy sớm, vừa tốt cho tinh thần lại vừa làm gương cho gia tộc. Mà muốn dậy sớm này? Dĩ nhiên là phải ngủ sớm. Hôm nay có nhiều chuyện thành thử ngủ hơi muộn, Nhạc Đông Vân đều lo mình không biết có phải là một gia chủ Nhạc gia tương lai hợp cách không.

Hàn Huy ở dưới nhà cùng Vương mục sửa soạn đồ đạc, mà tầng trên Hàn Tuyết nằm trần trọc mãi. Nghĩ đến nam nhân mình thích hiện tại cùng với bản thân sống chung một mái nhà, nàng tim nhỏ đập loạn xạ. Lăn đi lăn lại một hồi trên giường, cuối cùng bật dậy. Nàng nhìn vào phòng ngủ của Nhạc Đông Vân bây giờ cửa không khóa, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đi vào.

Nhạc Đông Vân đang nằm trên giường, cũng không nhúc nhích, quá trình hít thở rất khẽ, rõ ràng đã chìm vào giấc ngủ. Hàn Tuyết đứng bên mép giường, nàng nhìn gương mặt tuấn mỹ kia đến ngơ ngẩn xuất thần.

-Nhất kiến chung tình tôi trước giờ vốn không tin, chỉ là từ khi gặp anh rồi cuộc mình bạch. Nhạc Đông Vân, anh sẽ là bạch mã hoàng tử của đời tôi sao?

Trong lòng Hàn Tuyết chợt nổi lên ý nghĩ này, nàng ngồi xuống ở mép giường, sau đó lại nhịn không được mà duỗi bàn tay ngọc phủ lên gò má hấn.

Đột nhiên Hàn Tuyết cảm thấy eo thon bị xiết chặt, nàng lập tức ngã xuống giường.

- Á.....

Hàn Tuyết duyên dáng kêu lên một câu, nàng khẽ vùng vẫy:

-Nhạc Đông Vân anh còn chưa ngủ à? Buông tôi ra.

Nhưng Nhạc Đông Vân không có phản ứng, Hàn Tuyết nhìn kỹ lại, cuối cùng xác nhận đối phương vẫn còn đang ngủ, động tác vừa rồi chỉ là vô thức.

- May quá!

Hàn Tuyết khẽ thở ra một hơi, nàng lặng lẽ cầm tay hấn, cố gắng thoát khỏi l-ng ngực đối phương. Nhưng sau nhiều lần cố gắng thì đành phải bỏ cuộc, vì nàng phát hiện ra mình khó thể thoát khỏi.

Từng luồng khí tức mát lạnh từ trên người Nhạc Đông Vân tỏa ra, điều này làm cho Hàn Tuyết cảm thấy rất thoải mái. Cũng đã quá nửa đêm, nàng chợt cảm thấy buồn ngủ, mí mắt như đồ sụp xuống che hết cả trời đất, trong lúc vô tình Hàn Tuyết cứ nằm ngủ trong ngực Nhạc Đông Vân.

Từ khi Nhạc Đông Vân đạt chu vi chân tiên đến nay, hấn luôn mơ cùng một giấc mơ kì lạ. Nữ nhân kia, bóng hình yếu điệu mà mờ ảo, mỗi lần nhìn thấy hấn chỉ cảm thấy đau lòng. Nàng vẫn thường ở khoảnh khắc hấn đưa tay ra chợt biến mất, lúc đó Nhạc Đông Vân sẽ choàng tỉnh dậy sau đó nội tâm có biết bao nhiêu là thất lạc. Mà hiện tại, hấn rốt cuộc bắt lấy được nàng, cõi lòng chợt an nhiên chìm sâu vào giấc mộng.

Một giấc ngủ đến chín giờ sáng, lúc này Nhạc Đông Vân mới tỉnh lại.

- Ủa, cái gì đây? Mềm quá.....

Trong lúc mơ màng hấn cảm thấy trong tay đang nắm lấy một vật khá mềm mại, vì vậy mà hấn vô thức xoa nắn, độ co giãn rất tốt, vì vậy tiếp tục bóp nhẹ nhàng thêm hai lượt.....

- Á.....

Một tiếng kêu duyên dáng vang lên bên tai.

Âm thanh rất quen thuộc, hình như là của Hàn Tuyết, nhưng sao cô bé kia lại nằm bên cạnh hấn được?

-Nhạc Đông Vân, anh mau thả tôi ra.

Một âm thanh then thùng truyền vào tai Nhạc Đông Vân, cuối cùng hấn cũng tỉnh táo trở lại.

Hàn Tuyết quả thật ở ngay bên cạnh Nhạc Đông Vân, nói một cách chính xác thì nằm nghiêng trong lòng hấn. Mà lúc này hai tay của hấn đang giữ lấy hai vị trí cao ngất của Hàn Tuyết. Lúc này, vẻ mặt nàng đỏ bừng như sắp nhỏ máu. Hàn Tuyết từ nhỏ tới lớn đi ngủ vốn là muốn thoải mái nhất có thể. Đêm qua cũng chỉ mặc một váy liền thân mỏng tang, nội y dĩ nhiên không đeo. Vừa rồi hấn xoa bóp nàng, hai hạt đậu nhỏ sớm đã trở nên cứng ngắt tê rần. Mà phía dưới, một bộ vị khác cũng đã ướt át, khi mà thứ gì đó cứng ngắt không ngừng tỏa ra nhiệt khí ở khe mỏng nàng.

Điều này làm cho Nhạc Đông Vân cảm thấy có chút choáng váng, hấn vốn giữ lấy nữ nhân mờ ảo kia, sao bây giờ lại chuyển thành Hàn Tuyết?

Hàn Tuyết lúc này cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, cảm giác vừa ngứa vừa dễ chịu, nhưng nàng không dám cử động, vì chỉ cần nhúc nhích sẽ có thêm những tiếp xúc thân mật với đối phương. Bởi vậy nàng chỉ biết nằm ngoan ngoan chờ, chờ Nhạc Đông Vân sẽ buông ra.

-Cô đang bối rối à? Tim cô đập rất mạnh.

Hắn đột nhiên nói ra một câu.

Hàn Tuyết rất muốn quay mặt lại trừng mắt nhìn Nhạc Đông Vân, hai tay đối phương vẫn còn để trên ngực mình, ngón trỏ cùng ngón cái thậm chí còn kẹp lấy núm nhỏ ở giữa vân ve, chốc chốc xoa xoa lấy. Quá quái hơn là, khe miệng nàng còn đang liên tục bị cọ xát bởi một vật nóng hừng hực. Như vậy tim không đập nhanh được mới là lạ.

-Anh...anh, hơn chín giờ rồi giờ học mất rồi.

Nàng khó khăn lắm mới nói ra một câu không đầu không đuôi.

Nhạc Đông Vân sinh ra và lớn lên tại Tiên Vân, quan hệ giữa nam nữ ở đây vốn rất nghiêm khắc. Từ một khắc ôm Hàn Tuyết thân mật ngủ một đêm như vậy, lòng hắn đã sớm nhận định nàng ta là dâu của Nhạc gia. Điều nói buổi sáng hóa khí nam nhân là vợ ông nhất, mà Nhạc Đông Vân thiếu niên khí huyết phương cương, bởi gia giáo nề nếp Nhạc gia từ nhỏ, đến nay mười tám tuổi đầu chưa hề biết đến nữ sắc là gì, nay nhất thời gặp tình cảnh kiều diễm như vậy sao có thể chịu nổi. Càng nguy hiểm hơn là, Hàn Tuyết nằm trong lòng Nhạc Đông Vân một lúc, cuối cùng không an phận giấy giữa. Phen này đích thị là Hòa tinh đ-ng Địa Cầu, cùi khô gặp liệt hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tuyệt thế kiều diễm

Một chương này toàn sắc tình, viết từ 6 giờ tối, đến hiện tại 12 giờ 13 phút đêm mới xong, hao tổn tinh thần trong lúc đó các người có thể hình dung. Như người không thích cảnh nóng hoàn toàn có thể bỏ qua; nhưng bằng đã đọc, nếu không để lại một nút like và thả tim, đừng trách Nhạc mỗ từ nay về sau vô tình viết sắc hời hợt. (Đùa chứ ta tốn công sức cho các người ảo tưởng như vậy, lẽ nào lại tiếc gì nút like đúng không?)

Trân trọng cảnh báo!

-Mau thả ta ra

-.....

-U! Không được.

-.....

-Uhm...

Nhạc Đông Vân mặc kệ Hàn Tuyết phản kháng, “chụt!” một tiếng hôn phớt lên môi nàng, lại cảm thấy không đủ hôn thêm lần nữa. Lần này môi liền môi vẫn chưa có tách rời, mà Hàn Tuyết miệng nhỏ kiên quyết ngậm chặt. Nhạc Đông Vân còn cần cố gắng nhiều, đầu lưỡi cố gắng đột phá khớp hàm nàng, một tia sơ hở nhỏ nhỏ của Hàn Tuyết cũng để hắn chớp lấy cơ hội tiến quân thần tốc, ở nàng trong miệng cuốn lấy đàn hương nước bọt.

Hai tay hắn thật chặt ôm lấy nàng, song chưởng đặt tại đầy đặn kiều đồn, mà trong ngực đồng thời không ngừng đè ép lấy cặp kia tuyết phong, để cho mảng lớn tuyết trắng đầy đặn hiện lộ ra ngoài vật áo.

Nụ hôn qua đi, lúc này Hàn Tuyết đã kiều thử hân hân, thở khí như lan. Trước ngực nàng nhũ phong đầy đặn phập phồng, sẽ nhẹ nhàng mát xa l-ng ngực Nhạc Đông Vân.

-Ta...huy nh...

Hàn Tuyết muốn nói chuyện, thế nhưng là lời nói chợt trở nên không mạch lạc. Nàng này một thanh tú đôi má lúm đồng tiền; mỹ như xuân hoa, kiều như thu nguyệt (Đẹp như hoa xuân, yêu kiều như trăng mùa thu), nguyệt mi tinh nhân (Hàng mi cong vút như vầng trăng khuyết, đôi mắt tựa vì sao) đối với Nhạc Đông Vân nhìn trộm.

-Thích không?

Nhạc Đông Vân tay nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng, mỉm cười hỏi.

-Không biết.

Hàn Tuyết thẹn đến muốn chui xuống đất, má phớt hồng nhuận, mị thái kiều diễm mê người, hai mắt ngập nước mơ màng phóng dăng xuân tâm, câu nhân tâm pháp.

-Nha, vậy để ta hôn lần nữa liền biết.

Nhạc Đông Vân thầm bội phục bản thân nhanh trí, lần nữa hôn lên môi hồng hơi mím lại của tiểu mỹ nhân trong ngực.

-Khôngggg!

E then không dứt Hàn Tuyết muốn giữ một điểm cốt khí, phản kháng lại

Chỉ nghe “Ba” một tiếng, bàn tay của hần nặng nề phát ở trên hông nàng. Nhạc Đông Vân phát hiện từ lần đầu đánh hông nữ cảnh sát Nhạc Băng kia sau đó, hần cũng rất hưởng thụ cảm giác đánh hông nữ nhân.

Mềm mại mà co dãn kiều đồn, bị Nhạc Đông Vân một nhịp nhát thời run rẩy.

-Ai...

Một nụ hôn so với một nụ hôn càng thêm nóng bỏng, Hàn Tuyết lúc này mặt đỏ bừng.

-Đủ, đủ rồi!

Nàng đem chân kéo lên trùm lấy quá cổ hai người. Nữ nhân bản năng đều sẽ khiến họ xấu hổ như vậy sao?

Nàng ngập ngừng:

-Lần đầu của ta...ta sợ. Nghe nói sẽ rất đau.

Nhạc Đông Vân nhất thời liền nở nụ cười:

-Ta còn chưa nghe qua người xử nữ nào ở lần đầu sẽ không đau đấy.

-Xuống địa ngục đi.

Hàn Tuyết mặt đỏ tới mang tai, bàn tay nhỏ bé tại trên ngực hần nghịch ngợm liên tục. Mà Nhạc Đông Vân hôn lên cặp mỹ mâu kia, mũi, môi mỗi một cái bộ phận, cảm giác như vậy thoải mái hơn nhiều. Tay phải hần đi xuống vuốt ve toàn bộ thân thể Hàn Tuyết, đầu lưỡi dừng lại ở cổ nàng nhẹ liếm mát lầy.

Thân thể Hàn Tuyết càng trở nên mềm cảm hơn, như cá trong nước không ngừng uốn éo, bơi qua bơi lại. Rất nhanh sau đó, nàng cắn chặt môi, vẻ mặt không biết thống khổ hay vẫn là thư sướng, cả người khản trương run lên. Nàng đột nhiên hai tay vòng lấy ôm cổ hần, đầu lưỡi nhiệt tình cực lực cùng Nhạc Đông Vân quần quýt lầy, sau đó “A” một tiếng toàn thân liền xụi lơ.

Nhạc Đông Vân cũng là lần đầu tiên, bất quá không dễ dàng đầu hàng như Hàn Tuyết. Môi ngậm lấy xương quai xanh gợi cảm chờ đợi nàng đắm chìm trong dư vị hoan ái chậm rãi khôi phục lại.

-Buông tha ta được không, anh không cảm thấy mệt mỏi sao?

Nhạc Đông Vân tay không ngừng du tấu trên người nàng, miệng không cho là đúng nói:

-Ta không có phiền a. Cũng còn chưa có thể nào, sao có thể mệt mỏi.

Nói xong cúi đầu ngậm lấy đầu vú nàng, nhẹ nhàng gặm cắn; thân thể cũng dùng sức ma sát lầy, dù cách một lớp áo mỏng như cũ đều phát nhiệt

Nàng nhẹ nhàng:

-Ngươi muốn sao?

Nhạc Đông Vân không trả lời, miệng khẽ hấp lấy một bên hồng nhật núm vú, đầu lưỡi đảo quanh nhũ vũng, lại hơi dùng sức kéo căng ra, lại thả. Hành động này coi như là đáp án đi. Hàn Tuyết phát hiện ra bọn họ trong lúc này, dù chỉ mới quen biết một ngày, đã giống như tình lữ thân mật. Cùng với nhau chung giường, trên người đắp chung một tấm chăn, những cảm giác này là ngọt ngào sao?

Lúc này, Nhạc Đông Vân dựa vào bên tai Hàn Tuyết, đối với nàng thổi khí nhẹ nhàng:

-Hiện tại ta giúp ngươi đem y phục cởi, có được hay không?

Hàn Tuyết ngượng ngùng gật đầu, cho dù nàng có chút không biết phải làm sao, nhưng vẫn tùy ý để hần lột váy xuống, lộ ra thon dài tuyết trắng chân. Một đôi hoàn mỹ căng tròn tuyết phong, không ngừng theo nàng nhịp hô hấp nhẹ nhàng đung đưa, hồng phốt anh đào nụ hoa, chỉ cần là nam nhân đều sẽ muốn hút một phen, kết hợp với thanh tú động nhân khuôn mặt thật sự là đẹp không sao tả xiết.

Nhạc Đông Vân tiếp theo liền đem Hàn Tuyết núm vú ngậm lấy, lần này cũng không như trước cách một tầng y phục mỏng chính là chân chính tiếp xúc da thịt. Mà nàng nhũ hoa tại hần trên chọc nhũ vũng đã nổi hạt nhỏ lấm tấm, nước bọt toàn bộ lưu lại tuyết phong.

Lúc này Hàn Tuyết dục hỏa đã bị Nhạc Đông Vân khơi mào, hai chân không còn cố gắng khép lại như trước. Hắn không cần cố sức, đảo người đem nàng ép dưới thân, dùng hai chân đẩy ra nàng bấp bừa.

Hàn Tuyết nhụy hoa ướt đầm, vai bị Nhạc Đông Vân giữ lấy

-A!

Theo một tiếng kêu rên duyên dáng, thế giới này đã mất đi một xử nữ xinh đẹp.

Phân thân của hắn cũng chỉ mới vào được hơn phân nửa u cốc, cái kia hỏa điểm nhiệt lượng đau đớn làm cho nàng lòng tựa như lửa đốt. Xử nữ lần đầu phá thân là đau đớn đấy, chỉ là dưới sự ôn nhu của Nhạc Đông Vân liền dần dần giảm bớt.

Tại u cốc phía bên trong, mật dịch chậm rãi tăng lên. Chặt hẹp địa đạo được khai thông, để cho nàng rốt cuộc bắt đầu hưởng thụ được khoái lạc.

-Ai...a...

Mềm nhũn thanh âm, Hàn Tuyết chỉ cảm thấy tim đập nhanh. Nàng cảm giác phía dưới dung nạp vào cự vật, như toàn bộ đắm sâu vào sẽ để bản thân đạt khoái cảm trước nay chưa từng có. Chỉ là nàng còn chưa có bất kỳ kinh nghiệm, cũng sẽ không lay động eo nhỏ nhắn, tách ra chân ngọc đi nghênh đón; nói gì đến mở miệng yêu cầu, chỉ vô lực mặc hắn nện hôn như mưa rơi xuống, một bộ mời quân chà đạp.

Nhạc Đông Vân chậm rãi rút ra, dường như rất sợ làm bị thương đến nàng, lại không biết nàng linh hồn nhỏ bé cũng sắp bị hút ra. Sâu bên trong u cốc đói khát, khiến Hàn Tuyết không nhịn được ôm sát hắn, nhẹ nhàng lắc lắc để cho tiểu huyết miệng siết lấy cự vật, nhẹ nhàng rên rỉ. Bên trong rỉ ra ái dịch, tựa như thói tình mê được, khiến Nhạc Đông Vân lòng đều tê dại thiếu chút nữa muốn nặng tay.

-Nha...không...không đau...

Thời khắc này Hàn Tuyết là đẹp đến tuyệt mỹ nhân gian, mị hoặc đôi mắt khiến người ta hơi chút thất thần hồn liền bị câu đi; nói gì đến mặt mày ngậm đầy xuân ý, vừa tràn đầy khát vọng phát tiết, lại hàm chứa nhu cầu chưa từng được thỏa mãn, để cho bất cứ nam nhân thần hồn mê đảo.

Nhạc Đông Vân thiếu chút nữa không thể khống chế, hắn miễn cưỡng nhịn xuống xung động chà đạp:

-Nàng như là đau mà nói, ta sẽ chậm rãi...

-Không có... không có đau... Ai...a...đừng chậm

Lúc này cảm giác trống rỗng trong cơ thể Hàn Tuyết càng cường liệt. Hắn cự vật tràn đầy lửa nóng, chưa tương giao còn có thể nhẫn nhịn nhưng bây giờ đều chen vào, nàng sao chịu được này?

Lời còn chưa dứt, Nhạc Đông Vân thất lung đình động, không giữ lại chút nào trực đảo hoàng long. Một trận đau đớn nhẹ truyền đến, Hàn Tuyết cảm nhận được cự vật đã tiến thật sâu vào cơ thể mình, phảng phất ngay cả miệng tử cung đều khai phóng, u cốc không có chỗ nào là không bị tương tác.

Chưa từng mở rộng ra như vậy, mật huyết tuy là có chút đau nhức, nhưng chút này cùng với thư sướng không cách nào đánh đồng, bản thân hoàn toàn đã đem hắn cự vật nuốt vào. Nàng quấn chặt lấy Nhạc Đông Vân, nhẹ nhàng cắn lấy cằm của hắn, thanh âm ní non tựa như muốn đem thiên ngôn vạn ngữ trong lòng đều nói ra.

-Ai...Có chút đau nhức...thế nhưng...thế nhưng là...thật sâu...Ồ...Thoải mái...

Bị Hàn Tuyết u cốc kẹp chặt, Nhạc Đông Vân cũng là cực kì thư sướng, cảm giác hấp lực lan tỏa khắp toàn thân, thật có xung động rong ruổi thỏa thích.

Hàn Tuyết uốn éo vùng eo nhỏ nhắn, có thể cảm thụ được u cốc bị cự vật chống đỡ đến tràn đầy, tuy nói mới phá thân để cho nàng động có chút đau đớn, nhưng cảm giác vui sướng lại càng thêm mãnh liệt. Nàng hít thở dồn dập như để điều chỉnh lấy khoái cảm dâng lên như thủy triều

-Nha....có thể...dùng lực hơi...chút mạnh lên...không...chịu nổi...

Nàng bị kích thích dục hỏa, tuy là mặt đỏ bừng ửng, vẫn không cố kỵ nói ra. Nhạc Đông Vân hạ thân đình động, từng điểm từng điểm kích thích non mềm nhụy hoa, dùng thân thể đi khinh bạc của nàng da thịt non mềm, hai tay tại nàng trên hông bóp mạnh lấy hưởng thụ nữ nhân vị đạo.

Bị Nhạc Đông Vân hành hạ như vậy, Hàn Tuyết thiếu chút nữa hít thở không thông, khoái cảm càng thêm mãnh liệt. Cự vật mài lấy hoa bích, đắm đến nơi nào đó mà chính cô ta cũng không biết, miễn cảm gai đất rỉ nước liên tục, tuyệt vời trong đó khiến Hàn Tuyết thiếu chút nữa ảo giác mình bay lên.

Nàng như muốn hòa tan vào thân thể hắn, hít lấy mùi mồ hôi nam nhân sâu đậm, nỗ lực uốn éo hông ngọc, để cho giải đất miễn cảm càng thêm thân mật ma sát lấy cự vật giải ngứa. Hàn Tuyết không nghĩ đến bản thân vô dụng, nhanh như vậy đến đỉnh, nhụy hoa ép chặt lấy cự vật, nhịn không được rên rỉ ra:

-A...muốn tiết...U!

Nghe thanh âm ní non của Hàn Tuyết, Nhạc Đông Vân lòng đều ngứa ngáy, chỉ là hấn mới vừa tiến toàn bộ vào cơ thể nàng, còn không có nhanh vậy sẽ xong. Hai tay ôm lấy thân thể yếu kiều, mặt chôn tại nàng tóc dài đã sớm ướt đầm mồ hôi, tham lam ngửi lấy mùi thơm cơ thể nàng.

Hàn Tuyết kiều thờ gấp gấp, tứ chi quẩn lấy Nhạc Đông Vân, chỉ cảm thấy âm đạo run run, một cổ âm tinh tiết ra ngoài, thư sướng để cho nàng chảy nước mắt; thân thể càng dính chặt lấy hấn không buông, tiếng ní non trong miệng cũng yếu kiều mà vô lực.

-Aaaa! Hoa tâm...đều...bị người đâm xuyên...thực sự...

Ngọt ngào mà tê dại thanh âm, khiến cho Nhạc Đông Vân muốn dâng lên cảm giác tình quan thất thủ, vội hít lại một hơi ổn định tinh thần. Mà lúc này, đã tiết thân Hàn Tuyết cả người vô lực, nhụy hoa vốn ép chặt lấy cự vật cũng buông lỏng mềm nhũn rỉ nước.

Hấn vuốt ve gò má nàng, lòng không khỏi nổi ý thương tiếc, lắng nghe nàng yếu ớt hơi thở như tùy thời có vẻ đập tắt, thật lâu mới mở miệng:

-Thoải mái sao?

- Ừn...

Nàng tuy là e thẹn, vẫn vô pháp phủ nhận. Chỉ cảm thấy theo câu trả lời của mình, cự vật trong âm đạo vốn đang nằm yên lại tiếp tục ma sát lấy. Nữ nhân thư sướng, tại trong hoan ái chính là sóng sau đè sóng trước, khoái cảm chồng chất.

Nàng non mềm mật huyết lần nữa co rút lấy, mông nhếch lên trên đưa hai người hạ thể dán sát cùng một chỗ dây dưa.

Nhạc Đông Vân hiện tại nhưng là thỏa thích rong ruổi, đem cự vật mài tại nhụy hoa sâu trong tử cung, nghiền nát hoa tâm. Mãnh liệt sáng khoái truyền khắp toàn thân, xuân thủy từ sâu trong âm đạo Hàn Tuyết bị hấn liên tục kéo ra, chảy róc rách ra ngoài. U cốc coi như là dùng hết sức bao bọc chặt lấy cự vật, để cho cự vật mài đến thịt non bên trong như tan chảy. Hàn Tuyết cao triều không ngừng, con người mỹ lệ hiện ra một mảnh thủy quang trong suốt.

-A...không được...ta lại phải tiết...

Tại động tác đâm thọc không chút cổ kị của Nhạc Đông Vân, Hàn Tuyết rất nhanh tê dại. m đạo mút chặt lấy cự vật, mà hoa tâm không ngừng phun xuất âm tinh tưới lên phía trên. Cường liệt kích thích, Nhạc Đông Vân cũng không nhẫn nhịn, đâm sâu vào bên trong, để cho trong âm đạo nàng không chút kẽ hở. Cô tử cung Hàn Tuyết ngâm lấy qui đầu. Rốt cuộc chờ đã lâu, nóng rực chất lỏng chảy sâu tận miệng tử cung, tư nhuận ướt đầm tiểu huyết, để nàng co người co quắp.

-Thư sướng...ta sắp chết...

Loại cảm giác này dục tiên dục tử, để cho cả hai như mất hết sức lực nằm yên đè lên nhau, da thịt tiếp xúc hưởng thụ lấy dư vị cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đừng trách Nhạc mỗ kiếm hạ vô tình

Hàn Tuyết còn đang ngủ, chợt cảm thấy toàn thân tê dại, cúi đầu xuống ngay lập tức bắt gặp Nhạc Đông Vân đang hăng say gặm lấy trái nho đỏ của nàng, mà một đỉnh núi bên kia cũng bị tay còn lại của hấn vờn về lấy. Hàn Tuyết một đôi con mắt sờ sờ động lòng người đáng thương nhìn hấn:

-Thân ca ca, chúng ta nên dừng lại được không? Muộn rồi.

Nàng nũng nịu, giọng điệu lười biếng vô lực. Người đàn ông này thật sự quá si mê cơ thể của nàng, cũng không cho nàng nghỉ ngơi lấy. Mà loại lời nhắc nhở này, đã là lần thứ hai trong hôm nay nàng nhắc đến. Lần đầu chính là buổi sáng nay nhắc nhở hấn muộn giờ đến trường, cũng bởi vậy mà bị ăn sạch. Sau khi thất thân cho Nhạc Đông Vân, mặc dù là có chút ngoài ý muốn, bất quá Hàn Tuyết cũng không có bao nhiêu hối hận mà chỉ cảm thấy càng ý lại hấn hơn. Hai người bọn họ chín giờ sáng mới dậy, quẩn lấy nhau liên tục. Đến giờ đã là sẩm tối, thời gian đó nàng hầu như không ăn gì cả. Dĩ nhiên, nói hầu như có nghĩa là không phải hoàn toàn không ăn gì cả. Nhạc Đông Vân quần thảo Hàn Tuyết một hồi, sẽ lại như làm ảo thuật từ hư không lấy ra một trái táo. Khi nàng đói ăn táo thì hấn sẽ ăn nho của nàng. Hồi tưởng lại những gì xảy ra cả ngày hôm nay, Hàn Tuyết chỉ có thể đỏ mặt dùng hai chữ HOANG ĐƯỜNG để hình dung.

-Gọi là phu quân.

Nhạc Đông Vân không còn vẻ bất cận nhân tình như lúc trước, đối với Hàn Tuyết chân thành uốn nắn. Sau đó, hấn không khỏi hỏi một câu:

-Nàng ăn táo nữa không?

-Chán rồi.

Hàn Tuyết hờn dỗi:

-Phu quân ca ca, ta muốn ăn cơm nha. Ca ca từ sáng giờ cũng còn chưa ăn gì cả, nhịn đói là không tốt cho sức khỏe đấy.

Được rồi.

Nhạc Đông Vân tuy không tình nguyện nhưng cũng không thể để thê tử nhịn đói, hần đành phải để nàng đi ăn cơm.

Nhạc Đông Vân nhìn Hàn Tuyết duyên dáng chui ra khỏi chăn, trong lòng vô tình bùng lên lửa nóng, không khỏi đối với nàng thương lượng:

-Một lần nữa nha?

Hàn Tuyết cực lực lắc đầu, kiều đồn theo đó cũng ngoe nguẩy trông rất gọi đồn, làm hần lại có xung động đè nàng xuống. Có điều thê tử đã không muốn, hần không thể ép nàng được.

Tình cảnh kiều diễm của Hàn Tuyết nhanh chóng được nàng phủ lên y phục che dấu lại. Nàng chính là có chút sợ hãi a! Ánh mắt của phu quân ca ca có lực sát thương quá lớn, chậm một chút e rằng sẽ lại phải như mèo nhỏ rên cho hần nghe mất. Trong khi Hàn Tuyết vận vào y phục, Nhạc Đông Vân vẫn ráng nằm trên giường để hoài niệm hương vị của nàng một lúc, sau đó mới đứng dậy.

-Phu quân ca ca, ca ca cũng theo ta ra ngoài dùng cơm nhé, trong nhà không có thức ăn gì đâu.

Hàn Tuyết cũng không phải quá hoàn hảo. Ít nhất là nàng không biết nấu cơm, điểm ấy không cần nghi ngờ.

-À, còn y phục nữa.

Hàn Tuyết nhìn bộ dáng lúc này của Nhạc Đông Vân chợt nhớ đến

-Ca ca sẽ không định luôn mặc y phục đó chứ?

-Không tốt sao?

Nhạc Đông Vân cúi đầu nhìn lại toàn thân. Từ hôm qua bị Nhạc Băng đ-c vài lỗ trên bộ đồ nam sinh, hần liền cảm thấy đồ dùng ở Địa Cầu không đáng tin, hơn nữa hần cũng không quen thứ y phục cụt ngắn này. Y phục hiện tại của hần vốn lấy từ Long lĩnh giới là một bộ lam y dẹt từ tơ của loài Băng tằm. Ưu điểm hàng đầu của nó chính là rất mềm mại, thoải mái, ngoài ra cũng sẽ không bị xuyên nhẹ một tí là thùng lỗ chỗ.

-Được rồi!

Hàn Tuyết thờ dài. Dù hần không mặc y phục cổ trang đấy thì ra đường cũng đã rất thu hút ánh mắt rồi, mà những năm gần đây người có sở thích mặc y phục cổ trang cũng không phải là hiếm.

-Thê tử, chúng ta đi ăn cơm.

Nhạc Đông Vân ôm lấy eo Hàn Tuyết bóp nhẹ mấy cái, ở bên tai nàng nói ra.

-Vâng, phu quân.

Hàn Tuyết đối với cách xưng hô có phần cổ đại của Nhạc Đông Vân không có bao nhiêu ý kiến, thậm chí còn chiều theo cách gọi của hần. Hần trở nên khác biệt, không phải cũng bởi những thứ đó sao?

Trời chiều tối, nghe nói có gió mùa. Hàn Tuyết vô thức nép vào lòng Nhạc Đông Vân. Nguyên bản hần muốn ngự kiếm phi hành nhưng rốt cuộc bỏ ý nghĩ đó đi, vì hần cũng không biết bay đi đâu.

-Phu quân ca ca muốn ăn gì?

-Gọi phu quân là được rồi.

Nhạc Đông Vân cẩn thận sửa lại từ ngữ chính xác cho Hàn Tuyết, sau đó hần tùy tiện:

-Gì cũng được, miễn ngon.

Hàn Tuyết thật hết chỗ nói, đồ ăn ngon sao có thể tùy tiện?

-Bây giờ trời có hơi lạnh, chúng ta đi ăn lẩu cay nhé?

-Là cái gì cay?

Hắn hỏi lại.

- Ăn rồi sẽ biết.

Hàn Tuyết coi như triệt để nhận thức. Phu quân của mình dường như người sao hỏa, cái gì cũng không biết. Sau đó, Hàn Tuyết tìm được một quán lẩu, cũng gọi một nồi lẩu cay đúng tiêu chuẩn cho hai người cùng ăn.

- Ăn nhiều như thế mà lười vận động hình như sẽ bị mập thì phải? Tỉ nữa về nha phải cho nàng vận động một tí mới được.

Nhạc Đông Vân lẩm bẩm. Mà Hàn Tuyết đang ăn hăng say nghe vậy thiếu chút nữa đã bị nghẹn, nàng vội vàng uống vào miếng nước, ăn chậm lại, sau đó bức bối nhìn hắn:

- Phu quân nói linh tinh. Còn không phải do tại ca ca cả ngày đều bắt ta ăn tảo nha, mà khi ăn tảo cũng không được nghỉ ngơi nữa, làm hại thiếp thân mất thể lực nghiêm trọng.

- Phu quân sao có thể nói linh tinh?

Hắn nghiêm trang nói:

- Ta rất đáng tin đấy.

- Hừ!

Hàn Tuyết yêu kiều liếc mắt nhìn hắn. Phá thân sau đó, trên người nàng ngoài đáng vẻ thanh xuân xinh đẹp, càng có một tia phong tình vạn chủng hiếm thấy.

Nhạc Đông Vân ánh mắt mập mờ, đối với nàng nói khẽ:

- Đợi lát nữa về nhà thì ta sẽ đánh mông nàng.

Hàn Tuyết đỏ mặt, nàng dùng ánh mắt xấu hổ nhìn hắn, sau đó khẽ nói một câu:

- Đồ lưu manh.

Hai người liếc mắt đưa tình làm cho đám thực khách chung quanh liên tục ao ước. Coi như là trùng hợp, lúc này chiều tối hơi lạnh khiến cho nhiều người cùng có suy nghĩ ăn lẩu, khiến cho trong quán đầy người. Mà khi Nhạc Đông Vân cùng Hàn Tuyết bước vào đã thu hút rất nhiều ánh mắt, dĩ nhiên là nam nhìn nữ còn nữ nhìn nam. Vấn đề là ở chỗ, nếu như nữ nhân ngắm Nhạc Đông Vân mà nói, bọn họ sẽ chỉ ước ao xuyết xoa, cùng lắm là dùng ánh mắt ghen tỵ mà thôi. Còn đám nam nhân so sánh ra kém hội chị em nhiều lắm, không kiêng nể gì, giọng nói cũng hơi lớn một chút.

- Cô bé kia đúng là quá đẹp.

Hàn Tuyết chọn bàn ở vị trí gần trung tâm nhà hàng. Mà tại bàn cuối nhà hàng, một đám thanh niên tập trung ăn uống ở đó, một tên trong đó nhìn về bên này không nhịn được nói ra.

- Đúng vậy, thật muốn đi lên âu yếm một phen.

Một tên tiếp lời.

- Này, ý tưởng gì đó, dù có cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, đừng nên nói ra chứ?

Một tên thanh niên khác đeo kính cận có chút buồn bực nhắc hai người bạn của mình. Đáng tiếc, hảo ý của hắn không nhận được ủng hộ, mấy tên kia không cho là đúng, vẫn tiếp tục bàn tán.

Nhạc Đông Vân là ngũ quan linh mẫn bậc nào, sao có thể không nghe, đối với Hàn Tuyết nói ra:

- Thê tử à, có mấy tên phạm nhân lại dám nghị luận về nàng. Ta cho chúng một bài học nhé?

- Trời đánh còn tránh miếng ăn, kệ bọn họ đi được không?

Hàn Tuyết vẻ mặt cầu xin. Nàng cũng không biết đám người mà Nhạc Đông Vân nhắc đến bàn tán cái gì về nàng, nàng chỉ biết phu quân của mình mà dạy người một bài học thì e là hậu quả rất nghiêm trọng.

- Được rồi, ta tạm tha vậy.

Nhạc Đông Vân hiện tại khá nghe lời thê tử, gật đầu.

Đáng tiếc, bọn thanh niên ở bàn cuối nhà hàng còn không biết thức thời, lúc này dường như có chút quá chén, vậy mà có mấy tên bắt đầu đi lại.

-Tiểu muội muội, nhìn muội có vẻ rất quen mắt nha

Tên đầu tiên mở lời, dùng một phương pháp cũ rích.

-Phi, tôi không quen anh, cũng không có hứng thú biết anh, anh mau đi ra chỗ khác đi.

-Nhìn tiểu muội muội đây xinh đẹp, tôi cũng chỉ muốn xin số làm quen mà thôi, tuyệt không có ý gì khác.

Tên thanh niên kia dù nhìn có chút say, bắt quá câu nào ra câu nấy:

-Coi như là thêm một người bạn cũng tốt, không phải sao?

-Nhạc mỗ còn ngồi tại đây, mà mấy tên hèn mọn các ngươi cũng dám cả gan bắt kính sao?

Nhạc Đông Vân giọng nói không có vẻ dịu dàng như khi ở bên Hàn Tuyết, một bộ lạnh lùng cao cao tại thượng. Mấy tên thanh niên lúc này nhìn qua hắn một chút, bắt đầu cười cợt:

-Vị huynh đệ này là nghiện phim cổ trang đến mức nhầm lẫn rồi sao? Ngôn từ cũng cổ quái như vậy. Ta bắt quá là làm quen muội muội xinh đẹp đây một chút, làm người cũng không nên quá nhỏ mọn.

-Đúng vậy, chi bằng chúng ta cùng ngồi xuống làm quen một phen không được sao? Thời buổi hiện nay thêm một người bạn là thêm một cơ hội a.

Nhạc Đông Vân quyết định mặc kệ yêu cầu của Hàn Tuyết, đưa ra cảnh báo cuối cùng:

-Phạm nhân ti tiện, hiện tại ngay lập tức rút. Nếu không đừng trách Nhạc mỗ kiếm hạ vô tình.

Nếu không phải không muốn bữa ăn bị phá vỡ, hắn mới sẽ không nhiều lời như vậy đấy. Đáng tiếc sự đời rất nhiều kẻ không biết sống chết, mà đám thanh niên choai choai lại là đối tượng dễ manh động nhất, đặc biệt khi có tí men:

-Phạm nhân ti tiện à, lời này của anh bạn có chút quá phận rồi đó.

-Gọi anh bạn còn coi như tôn trọng một điểm, ngươi gọi chúng ta phạm nhân ti tiện thì ngươi tính là gì?

-...

Cả đám nhao nhao.

Nhạc Đông Vân lúc này bình thản hơn rất nhiều. Người sống mới có tư cách khiến hắn căt lời, nhục bằng đã chết, hà tất phí công? Hàn Tuyết từ khi mấy tên thanh niên kia đến đây đã trở nên lo lắng, mà nay thấy bộ dạng Nhạc Đông Vân như thế liền hoảng hốt đoán được một hai. Vội níu tay hắn thăm cầu xin:

-Đừng giết người như vậy được không?

Nhạc Đông Vân cao ngạo

-Nàng là con dâu Nhạc gia ta, bọn này phạm nhân cũng có gan trêu chọc, ta sao có thể buông tha?

Hàn Tuyết cũng bắt kẻ lý do của Nhạc Đông Vân là gì, nàng chỉ biết nếu lại như lần trước hắn dứt khoát một kiếm chém ra tất không ổn. Biết khó lay chuyển được suy nghĩ của hắn, đành phải đổi giọng:

-Như giết người...âm thầm được không?

Hàn Tuyết cô ta cơ hồ cũng không biết mình đang nói gì nữa. Khó mà tin được lại có ngày nàng trở thành đồng lõa của kẻ sát nhân, chỉ là...này đã không quan trọng nữa rồi

Nhạc Đông Vân không cho là đúng, một kiếm quét qua không phải càng nhanh gọn sao? Bắt quá cuối cùng vẫn nghe lời Hàn Tuyết, gạt đầu.

Mấy tên thanh niên còn đang một bộ hùng hổ dọa người nhìn Nhạc Đông Vân, vẻ mặt chợt trở nên đau đớn, miệng lại ú á ú á. Bọn hắn muốn bao nhiêu kinh hoàng liền có bấy nhiêu, sau đó thì ngã huych xuống bất tỉnh nhân sự

-A, có người ngất. Mau gọi xe cứu thương.

Gọi làm quái gì, đằng nào cũng sẽ chết. Nhạc Đông Vân lòng thầm khinh bỉ, lúc này hắn cũng mặc kệ đám người đang nhốn nháo cả lên, chờ Hàn Tuyết tính tiền rồi nắm tay nàng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ai gọi là anh bạn? Bằng phàm nhân người sao? Không có tư cách

Phu quân, chúng ta đi hát karaoke nhé?

Hàn Tuyết chờ mong nhìn Nhạc Đông Vân. Dù nàng là con nhà có tiền, bất quá cũng là gia giáo quân nghiêm, hay nói chính xác hơn là Hàn Huy sợ nàng bị nhiễm thói xấu, thành thử không cho nàng đi chơi đêm bao giờ. Mà hiện tại ba ba có việc phải đi công tác, lại có phu quân ở bên cạnh trông chừng, nàng có chút không nhịn được.

-Đi hát à?

Nhạc Đông Vân lần này ấy vậy mà nói đúng trọng tâm vấn đề.

-Ừa, phu quân từng đi hát karaoke rồi à?

Hàn Tuyết khá là ngạc nhiên, cũng rất khó hiểu. Phu quân này rõ ràng cái gì cũng không biết, sao lần này tự nhiên thông minh đột xuất vậy?

-“Ka” cái gì đó, tất nhiên là đi ca hát rồi, không phải sao?

-À, được rồi.

Nàng buồn bực phát hiện, thì ra cũng không phải hấn thực sự biết karaoke nghĩa là gì, chỉ là hay không bằng hên mà thôi.

Những năm gần đây, ngành dịch vụ phát triển nhanh chóng, kéo theo đó là một loạt các quán karaoke mọc lên như nấm ven đường. Tất nhiên nhiều mà nhanh thì chất lượng sẽ khó kiểm soát được. Mà quả thực báo đài cũng thường đưa tin về các tụ điểm quán karaoke kinh doanh bất hợp pháp, như tàng trữ ma túy, mại dâm chẳng hạn. Có điều Hàn Tuyết sẽ không ngốc đến độ tùy tiện vào một quán karaoke linh tinh. Đêm Giai Nhân là một quán karaoke nổi tiếng mà nàng nghe được từ mấy người bạn trong lớp, vì vậy quyết định đến đó.

Vừa bước vào cửa, Hàn Tuyết đã bị choáng ngợp bởi không khí nơi này, mà Nhạc Đông Vân thực ra không có bao nhiêu ngạc nhiên. Nói đùa! Hấn thân là Nhạc gia thiếu gia chủ, tròng diện lớn hơn thế này còn không mấy may nháy mắt, nói gì đến mấy thứ râu ria này? Hàn Tuyết rất nhanh cũng lấy lại tinh thần, đối với hai gã bảo tiêu canh cửa có chút khinh bỉ:

-Quán mở cửa buổi đêm còn đeo kính râm, đúng là đầu óc có vấn đề.

Nếu hai gã bảo tiêu ở cửa nghe được lời này của Hàn Tuyết hấn cũng sẽ rất buồn bực. Về đêm bọn hấn vác cặp kính râm trên mặt, khác gì chột còn bắt nheo mắt. Có điều ông chủ yêu cầu làm thế, vì miếng cơm manh áo bọn họ cũng cố căng mắt vậy.

Nói đến Đêm Giai Nhân, không thể không nhắc đến quy cách phục vụ ở đây. Nói đây là một quán karaoke đơn thuần, như vậy chắc chắn không thể nổi lên giữa biết bao đối thủ cạnh tranh như vậy. Đêm giai nhân thực ra là một hộp đêm tổng hợp rất nhiều hình thức giải trí, kể cả vũ trường, quán bar, vv... mà hình thức hát karaoke chỉ là một loại nhỏ trong số đó.

Hàn Tuyết nói đến đây hát karaoke, dĩ nhiên sẽ không muốn thử mấy thứ khác. Nàng nhanh chóng tìm được phục vụ sau đó thuê một phòng cách âm.

-Phu quân phu quân! Anh hát nhé?

Nàng đề nghị. Nhạc Đông Vân lắc đầu:

-Ta không hát tốt. Ta thối sáo cho nàng hát được không?

-Sao?

Hàn Tuyết ngạc nhiên, phu quân này biết thối sáo nữa à? Có điều đi hát karaoke mà thối sáo đệm nhạc thì cũng hơi kỳ, bởi vậy nàng lắc đầu:

-Thôi vậy, để em hát một mình. Phu quân cũng không cần đệm sáo đâu, ở đây có nhạc đệm rồi.

-Được.

Nhạc Đông Vân dứt khoát ngồi im. Hấn đối với thê tử khá là nghe lời.

Hàn Tuyết giọng rất ngọt, điều này Nhạc Đông Vân dĩ nhiên không nghi ngờ mà sẽ yên lặng lắng nghe. Đáng tiếc hành động của hấn lại bị Hàn Tuyết làm tưởng:

- Em hát không tốt sao?

- Giọng nàng rất ngọt, rất dễ nghe. Ta rất thích.

Nhạc Đông Vân không tiếc lời ca ngợi, dù lời hát đôi khi hần không rõ lắm. Hàn Tuyết tỏ ra không tin:

- Vậy sao anh không tỏ vẻ ngạc nhiên thích thú gì đó?

- Vì ta đã từng nghe nàng hát rồi.

- Bao giờ, ở đâu?

- Cả ngày hôm nay chứ đâu.

Nhạc Đông Vân dứt khoát đưa ra đáp án. Hàn Tuyết nghĩ nghĩ một lúc chợt đỏ bừng mang tai, đối với hần yêu kiều liếc mắt:

- Phì, lưu manh.

- Sao lại lưu manh?

Nhạc Đông Vân giang tay ra, hần cảm thấy mình quả thực rất vô tội:

- Ta chỉ khen nàng hát hay thôi mà?

Hàn Tuyết không nói nữa, chuyên tâm vào hát. Ai bảo người này treu ghẹo nàng, đã vậy còn ả nói quá hùng hồn. Hát nhiều thì sẽ khát nước, mà sau khi uống nhiều nước xong sẽ cần phải xả ra. Hàn Tuyết khẽ nói với hần:

- Em đi vệ sinh một lát.

Nhạc Đông Vân dĩ nhiên sẽ không có ý kiến. Hần ngoan ngoãn ngồi chờ, cho đến mãi một lúc vẫn không thấy Hàn Tuyết đâu, bèn triển khai thần thức mới thấy nàng ta đang bị mấy tên nam nhân cản lại, bèn nhanh chóng đi ra.

- Đây, không phải tôi đã bảo lỡ tay rồi sao?

Hàn Tuyết thầm nghĩ lời phụ thân lúc trước chẳng sai. Cũng có chút hối hận vì không nghe lời, thành thử bây giờ mới có rắc rối này. Chuyện là lúc này nàng đi ra, vô tình đ-ng phải ly nước trên tay phục vụ bar, làm đổ xuống tên nam nhân ngồi gần đó. Chuyện này cũng chỉ là sơ ý, bình thường người bị hại sẽ không do bỏ qua. Có điều tên mặc áo vest kia thấy người làm ướt áo mình lại là một mỹ nhân, bởi vậy mới gây khó dễ.

- Không phải tôi không chấp nhận lời xin lỗi của cô, có điều xin lỗi suông thôi thì quả thực không có thành ý. Chi bằng cùng ngồi xuống uống với chúng tôi một ly, như thế nào?

- Đúng vậy, Cao thiếu gia đã đại lượng không để bụng, cô cũng nên nể mặt.

Mấy tên bên cạnh nhao nhao. Thời buổi này hơi chút có tiền một điểm, sẽ có lực lượng đàn em hùng hậu đi theo.

Hàn Tuyết đang có chút không biết làm sao, bỗng sau lưng vang lên âm thanh bất mãn:

- Thê tử, đám rác rưởi này dám làm nàng phiền lòng sao?

Cao Danh Dương đang dùng ánh mắt thương thức tư thái mỹ nhân, nghe vậy ánh mắt bỗng lóe hàn quang. Bằng hần gia thế tại thành phố Xương Giang này, lời như vậy còn chưa nghe qua ai nói bao giờ.

- Tiểu tử, mày nói cái gì?

- Đối mặt với Cao thiếu gia cũng dám vô lễ?

- ...

Nhạc Đông Vân phát tay một cái, cả đám người mồm mép kia văng mạnh ra ngoài. Tên thì đập vào tường, tên thì đ-ng tù kính, nói chung tại quán bar náo nhiệt này, phút chốc muốn bao nhiêu hỗn loạn liền có bấy nhiêu.

Chỉ là, đối với tình cảnh này hần cũng lười để ý. Dù mới đến Địa Cầu ngày hôm qua, có điều xem như hần nhận thức đôi chút. Bọn này cũng không biết điều tí nào, hà tất nói nhảm. Hàn Tuyết sớm đã chạy đến bên người hần, khẽ lắc đầu:

- Được rồi phu quân, cũng không cần phải náo loạn như vậy.

Lúc này, mấy tên bảo tiêu đi đến, nét mặt âm trầm:

- Anh bạn, đừng nghĩ biết chút công phu liền làm loạn. Như Cao thiếu gia đã muốn tiểu thư này bồi rượu, như vậy thức thời một điểm. Nhanh chóng quỳ xuống xin lỗi bồi thường rồi nhanh chóng một mình rút đi.

Nhạc Đông Vân không ra tay, cũng không ra chân, càng không đi-ng đến Nguyệt Tuyền kiếm. Hắn chợt nhận thấy như dùng mấy thứ đó đối với bọn rác rưởi này quả thực rất mất thân phận. Ánh mắt đảo qua chợt thấy một đồng chai thủy tinh bên cạnh, bởi vậy trong một giây sau đó, mấy tên bảo tiêu đã hân hạnh được hắn tài trợ thay mới cặp kính đen trên mặt bằng cặp đĩa chai thủy tinh.

- Cốp!

- Choang!

Tiếng đồ vỡ liên tục. Mấy tên bảo tiêu nằm lăn lóc trên sàn, hai mắt bị mảnh vỡ thủy tinh che lấp, máu không ngừng từ đó chảy ra.

Quán bar đột nhiên an tĩnh trở lại, vì lúc này nhạc đã bị cắt, mọi người nhìn mấy tên bảo tiêu rên rỉ trên sàn nhảy mà ý thức được có chuyện xảy ra. Những người thường xuyên đến đây đều biết khi có chuyện nên rời xa hiện trường, vì vậy mà chỉ sau khoảnh khắc thì mọi người chạy sạch, tất nhiên bọn họ cũng không rời khỏi quán bar, chẳng qua chỉ núp ở bốn phía xem náo nhiệt mà thôi.

- Mấy thằng phế vật, đứng lên cho tao.

Một tiếng quá khẽ vang lên, chỉ thấy một tên đàn ông mặt đen cao một mét chín đi vào sàn nhảy, hắn quát lên tức tối với mấy tên bảo tiêu.

Mấy tên kia cố gắng nhịn đau bò dậy, dùng ánh mắt nom nớp lo sợ nhìn tên đại hán mặt đen:

- Cường ca.

- Đúng là loại bỏ đi, một chuyện nhỏ mà làm không xong.

Tên đàn ông mặt đen hừ một tiếng:

- Cút cho tao.

- Vâng, Cường ca.

Lũ bảo tiêu lên tiếng, sau đó tranh thủ thời gian bỏ đi.

Một ngọn đèn sáng rực chiếu đến bao phủ đám người lấy Nhạc Đông Vân và Hàn Tuyết, đến lúc này bọn họ trở thành tiêu điểm của quán bar.

- Này, mấy người gây rối sao?

Tên đàn ông mặt đen nhìn đám người Nhạc Đông Vân rồi quát lên nghiêm nghị.

Nhạc Đông Vân phát tay, ngọn đèn vừa mới chiếu vào hắn nhất thời tan vỡ. Hắn rất bất mãn, ngọn đèn này quá chướng mắt, dù là hắn cũng không thích ứng.

- Tiểu tử, mày đừng quá kiêu ngạo, đây là quán bar tao quản lý được năm năm, trước nay chưa từng có thằng nào bỏ lão ở đây.

Tên đàn ông mặt đen hừ lên một tiếng:

- Nếu tao không cho mày một bài học thì người khác còn tưởng Kim Cường tao dễ ăn hiếp.

Nhạc Đông Vân thuận tay cầm lấy hai chai bia phóng về phía tên đàn ông mặt đen.

- Bốp.

Chai đầu đập vào mặt, chai bia khác lại đập trúng đầu tên Kim Cường, tình cảnh máu me rùng rùng.

Nhạc Đông Vân nói với vẻ mặt khinh thường:

- Vậy mà mở miệng xưng là Kim Cường, sao bề đầu nhanh vậy?

Kim Cường người này cũng có chút tiếng tăm trong hắc đạo. Đám giang hồ đồn đãi Kim Cường người cũng như tên, dù không có được thân thể kim cương bất hoại như trong tiểu thuyết nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ, những cây nĩa tẩu hay ống tủy bình thường đều không làm gì được hắn. Nghe nói người này còn luyện qua thiết đầu công, đã từng đập một lúc mười hai chai lên đầu mà không sao. Nhưng Kim Cường được giang hồ xưng tụng đã luyện thiết đầu công lại bị chảy máu đầu chỉ vì hai chai bia được Nhạc Đông Vân ném qua, mọi người tất nhiên sẽ rất khiếp sợ, đồng thời cũng dùng ánh mắt nhìn người chết để nhìn Nhạc Đông Vân. Ai cũng nghĩ tên thanh niên kia chết chắc, dám đập bề đầu của Kim Cường, như vậy sao hắn còn lăn lộn giang hồ cho được?

Mà Kim Cường bị đánh cho đầu chảy máu rùng rùng cũng không ngã xuống, hắn giận tím mặt, hắn đột nhiên rống lớn:

- Mẹ kiếp, dám đánh toác đầu ông, lên, anh em lên hết cho tao, đánh thằng chó này tàn phế, bắt con bé này lên lầu.

Chai thủy tinh không ngừng được Nhạc Đông Vân ném ra. Nếu đây là một trò chơi dạng bắn súng mà nói, có thể dùng từ một chai một mạng để hình dung.

Quán bar lại trở nên yên tĩnh, rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía Nhạc Đông Vân, nhưng lúc này không còn cái nhìn về phía kẻ đã chết, mà ánh mắt như nhìn thấy tử thần. Người này đúng là mạnh, quá mạnh, trước đó đối phương dùng chai bia đập bể đầu Kim Cương thì mọi người còn cho là may mắn, bây giờ chỉ thẳng ngu mới cho đó là may mắn, lúc này đối phương đã ném bia rất chuẩn, nào có phải là may mắn, là thực lực.

Về mặt Kim Cương cũng biến đổi lớn, lúc này hắn mới biết đêm nay mình đi-ng phải cao thủ.

- Anh bạn, mày là ai?

Kim Cương mở miệng hỏi, mọi người đều biết hắn yếu thế, nhưng lời nói có vẻ không xong.

Một chai bia lại phóng đến nện lên đầu Kim Cương, lần này hắn không thể chống đỡ được mà ồm ồm ngã xuống, đồng thời giọng nói của Nhạc Đông Vân cũng truyền vào tai mỗi người:

- Ai gọi là anh bạn? Bằng phạm nhân ti tiện nguoi sao? Không có tư cách.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Khinh thường trần trụi

Đêm giải nhân vốn đang yên tĩnh, bởi vậy khi mà tiếng ò e í e từ xe cảnh sát vang lên thì đặc biệt vui tai. Mọi người đều có chút choáng váng, bức bối nhìn xung quanh. Tên nào rảnh rồi vậy? Đầu năm nay muốn xem oánh nhau dễ lắm sao? Hiếm lắm mới có dịp lại đi gọi cảnh sát là sao? Chỉ là, khi nhìn đến vẻ mặt âm hiểm của tên gọi là Cao thiếu gia kia, bọn họ ngay lập tức thức thò nhìn qua chỗ khác. Được rồi, dù tên kia có thể đánh đấm, nhưng như cũ vẫn coi là xui xẻo.

- Tất cả đứng yên, cảnh sát đây!

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, sau đó là âm thanh bắt mạch của Nhạc Đông Vân:

- Cô sờn cát kia, sao cô phiền phức vậy?

- Há? Là nguoi!

Nhạc Băng nội tâm rất buồn bực. Sự việc giết người của Nhạc Đông Vân, nàng là nhận định hắn bị điên, hơn nữa là điên một cách đặc biệt nguy hiểm. Bởi vậy không muốn nhúng tay vào nữa. Nhưng như vậy lại để Trịnh Tự Cường tên chết dẫm kia hiểu nhầm là nàng bao che cho Nhạc Đông Vân, dù e ngại bối cảnh của nàng tạm thời không động đến Nhạc Đông Vân, nhưng lại âm thầm gây khó dễ để nàng chuyển chuyên môn cảnh sát từ hình sự sang dân sự. Không ngờ mới ngày đầu nhận nhiệm vụ chuyên ngành mới, đã gặp lại đầu sỏ của mọi tội lỗi. Kẻ thù cũ gặp lại, tất nhiên là hận đỏ mắt, không nói hai lời hạ lệnh:

- Áp giải tất cả về đồn cho tôi.

Vừa nói, Nhạc Băng nhanh chóng lách nhanh lại gần Nhạc Đông Vân, thân hình dụ hoặc dán sát vào người hắn. Đúng là hết cách, tên này quá nguy hiểm để cho nàng không chút nghĩ ngợi sử dụng mỹ nhân kế. Mà không thể không nói, quả thực Nhạc Băng đã đi một nước cờ chính xác. Nhạc Đông Vân chỉ cảm thấy một làn hương mê người cuốn tới, sau đó hai chiếc vòng tay bằng sắt đã kẹp lấy tay hắn. Cũng không phải hắn không đủ nhanh để tránh ra, có điều...hình như hắn không muốn tránh.

- Đi, mau về đồn.

- Sao Nhạc mỗ phải nghe cô?

- Còn lí luận nữa sao?

Nhạc Băng trừng mắt:

- Có đi không?

- Không!

Nhạc Đông Vân trực tiếp không để ý đến nàng ta, quay qua tên gọi là Cao thiếu gia kia, bất mãn:

- Là người giờ trò quý sao? Dù ta không biết bằng cách nào một kẻ không tí chân linh như người lại có thể sử dụng thần thức để gọi cô nàng sành cát này đến, bất quá cũng không sao. Nhạc mỗ cũng không để ý tiểu tiết đó, cho người nắm hơi thở lo hậu sự bản thân.

- Hừ, chỉ là một tên vũ phu đến bây giờ vẫn còn to mồm ..

Cao Tài Nhân nói đến đây chợt cảm thấy đầu óc tối sầm, hần ngã ỵch xuống nền. Mọi người xung quanh đều cảm thấy choáng váng, không trùng hợp vậy chứ? Mà Nhạc Băng dường như nghĩ ra điều gì, trừng mắt nhìn hần:

- Là người động tay động chân?

- Hần cũng đáng để Nhạc mỗ động tay chân?

Nhạc Đông Vân nói với giọng khinh bỉ. Đích xác thì hần chỉ dùng khí tràng chèn chết tên kia mà thôi.

- Hừ, người khác có thể không rõ, bất quá đừng coi ta giống như bọn họ

Nhạc Băng căn bản là không tin:

- Bây giờ mau theo ta về đồn.

Nhạc Đông Vân lười nói nhảm với nàng ta, tay áo phất lên biết mất trước mặt mọi người.

- Á!

Xung quanh một mảnh xôn xao, có người còn dụi lấy hai mắt. Cái này cũng quá quý dị rồi, không lẽ là mơ?

Nhạc Băng có chút ngạc nhiên, sau đó bị cảm giác hậm hực thay thế lấy. Ánh mắt đảo qua nhất thời thấy được Hàn Tuyết, nói ra:

- Đưa nàng ta về đồn.

...

- Tên?

- Hàn Tuyết

- Tuổi?

- Năm nay tròn mười tám.

Một màn thẩm vấn cơ bản tại đồn cảnh sát, mà người hỏi là một nữ cảnh sát, bên cạnh là một nam cảnh sát phụ trách ghi chép. Nữ tên Thẩm Hồng, nam họ Thụy tên Sĩ. Hai người này thực ra cũng không phải cấp dưới Nhạc Băng, chỉ là cô ta lúc này buồn bực vì Nhạc Đông Vân mới nhất thời đưa Hàn Tuyết về. Mà khi đến cục chợt không biết xử lý làm sao mới quăng vấn đề này cho hai cảnh sát khác thuộc ban an ninh xã hội.

- Cô Hàn Tuyết, nói vậy nam nhân kia là bạn trai của cô?

- Đúng vậy.

“Thực ra là chồng mới đúng” Hàn Tuyết nghĩ thầm trong đầu, có điều bên ngoài nói một nẻo.

- Căn cứ theo các nhân chứng tại hiện trường thì do bạn trai cô vốn chủ động gây sự, mới dẫn đến hoàn cảnh náo loạn như vậy. Cô có ý kiến gì không?

Hàn Tuyết nghe vậy bực tức:

- Rõ ràng là mấy người kia quá đáng bắt ép tôi, mấy khiến cho bạn trai tôi nổi giận. Anh ấy không có lỗi gì cả.

- Xét về khía cạnh sự việc thì là do cô làm đổ ly rượu vào người ta đúng không?

- Đúng, nhưng đó là sơ ý, tôi cũng đã xin lỗi rồi.

- Xin lỗi cũng cần thành ý.

Nữ cảnh sát có vẻ khó dễ:

- Chỉ xin lỗi suông thôi ai có thể chấp nhận. Chẳng phải uống cùng người ta vài ly thôi sao. Nếu là tôi thì tôi đã vui vẻ uống rồi.

Hàn Tuyết nghe vậy chợt ảm ức trong lòng, ngồi im lặng. Lại không biết hành động này để cho nữ cảnh sát kia hà hê:

- Thế nào, cảm thấy mình sai rồi chứ gì? Tốt nhất hiện tại cô nên thành thật ở đây, chờ đối phương đưa ra yêu cầu bồi thường rồi đáp ứng.

- Cô...

Hàn Tuyết còn chưa dứt lời thì cửa phòng thẩm vấn đã văng ra, một thiếu niên trẻ tuổi đi

- Mấy tên vợ vờ này cũng dám ức hiếp thê tử ta sao?

Người này dĩ nhiên là Nhạc Đông Vân. Ngoài hấn ra thì làm gì có ai ở đồn cảnh sát mà kiêu ngạo như vậy?

Nói đến vấn đề Hàn Tuyết bị đưa vào đồn công an, thực ra hấn có chút đồ mật. Ban nãy bởi vì cảm thấy Nhạc Băng phiền phức, vội phát tay áo bỏ đi mà quên Hàn Tuyết vẫn còn ở lại. Đến lúc hấn nhớ ra mới vội chạy đến. Tất nhiên, hấn một mạch bước đến phòng thẩm vấn rất thuận lợi, cũng không ai ngăn cản bởi tốc độ quá nhanh.

Hai viên cảnh sát trong phòng thẩm vấn ngây người một lúc lâu. Trong trí nhớ bọn họ thì cửa phòng thẩm vấn chưa bao giờ bị văng đi như hiện tại. Mà khi họ hoàn hồn lại, Nhạc Đông Vân đã đến bên Hàn Tuyết kéo nàng đứng dậy:

- Mấy tên này không làm nàng khó chịu chứ?

Hấn ân cần hỏi han.

- Không, bọn họ chỉ hỏi vài vấn đề mà thôi.

Hàn Tuyết cô bé này bản tính tốt bụng, dù chịu chút ảm ức vẫn không nói ra, lắc đầu.

- À, vậy thì chúng ta về.

Nhạc Đông Vân nghe vậy thì kéo Hàn Tuyết muốn rời đi, hấn hoàn toàn không quan tâm đến hai vị cảnh sát đang đứng bên cạnh.

Khinh thường, đúng là khinh thường quá trần trụi.

Thẩm Hồng nổi giận đùng đùng, một người "đẹp như mộng" đứng đây mà tên khốn kia giống như không thấy, chẳng lẽ hấn mù sao?

- Đứng lại.

Thẩm Hồng gầm lên với Nhạc Đông Vân

- Anh là ai? Anh muốn cướp ngục sao?

- Cô ả đầu à? Nàng ấy là dâu Nhạc gia ta? Ai dám giữ lại

Nhạc Đông Vân trừng mắt nhìn nữ cảnh sát, vì sao mấy người này đều ngốc như vậy? Cô Nhạc Băng kia cũng thế, cô này cũng vậy, đều thích gây rắc rối cho Nhạc gia của hấn là sao? Hơn nữa, cướp ngục? Đây là ngục à?

- Anh...Anh dám mắng tôi sao?

Thẩm Hồng lập tức bị chọc giận, đừng tưởng nàng chỉ là một nữ cảnh sát nhỏ nhỏ, nàng là người có hậu trường, nếu không sao dám hô to gọi nhỏ ở đây?

- Mắng thì kỳ quái lắm sao?

Hạ Thiên có chút buồn bực:

- Xú nữ nhân mà còn điêu ngoa, chắc chắn bị chửi mắng không ít lần.

- Anh...Anh...Anh còn dám nói tôi xấu?

Thẩm Hồng nhanh chóng nổi điên, trước nay chưa từng có ai nói nàng xấu.

- Chẳng lẽ cô tưởng mình là đại mỹ nhân à?

Nhạc Đông Vân dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Thẩm Hồng, sau đó quay qua viên cảnh sát nam còn lại:

- Này, cậu nói xem cô ta có phải rất xinh đẹp không?

-Điều này...

Viên cảnh sát kia còn đang yên lặng quan sát, nghe Nhạc Đông Vân hỏi bất giác quay qua nhìn Thẩm Hồng. Cô nàng này cũng không tính là xấu, có điều đẹp thì chắc chắn chưa đến, chứ đừng nói là đại mỹ nhân gì đó. Thậm chí, hần khen một câu dễ nhìn e cũng có chút xấu hổ với lương tâm.

- Anh...Anh...Anh.....

Thẩm Hồng chỉ tay vào Nhạc Đông Vân, lúc này nàng đã tức tối đến mức nói không nên lời.

- Được rồi!

Nam cảnh sát kia rút cuộc lên tiếng, dù gì hai người bọn họ cũng là đồng nghiệp:

- Người đâu, đến bắt phần tử quấy rối phòng cảnh sát ra ngoài.

Nhạc Đông Vân nghe vậy chợt nở nụ cười sáng lạn:

- Không cần tiễn, Nhạc mỡ tự đi ra.

Hắn nói xong thì kéo Hàn Tuyết ra ngoài, mà hai cảnh sát vừa phóng vào cửa phòng thẩm vấn lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng cực mạnh gạt mình ra, bọn họ chỉ biết trơ mắt nhìn Nhạc Đông Vân đi qua.

- Đứng lại.

Một tiếng quát chói tai vang lên phía sau, âm thanh từ trong miệng nam cảnh sát kia truyền ra. Hắn làm cảnh sát lâu năm, hắn chưa từng thấy người nào không kiêng nể như vậy, dù là con nhà quan thì cũng sẽ nể mặt cảnh sát vài phần, nhưng người này hoàn toàn coi cảnh sát là không khí.

Nhưng Nhạc Đông Vân vẫn không quan tâm, hắn tiếp tục đi về phía trước, chỉ tội Hàn Tuyết thấy vậy có chút bất an:

-Phu quân, nếu không chúng ta cứ nói rõ mọi chuyện trước cái đã.

- Cần bọn họ lại.

Thẩm Hồng quát.

Khi tiếng quát của Thẩm Hồng vang lên thì có vài tên cảnh sát nhanh chóng đứng lên ngăn cản Nhạc Đông Vân.

-Có câu chó ngoan không cản đường, các ngươi còn không tránh đường cho Nhạc mỡ?

Nhạc Đông Vân dùng giọng bất mãn nói.

Đám cảnh sát liền bị chọc tức, thằng khốn này mở miệng là mắng người.

- Tiểu tử, có phải mày muốn ăn đòn không?

Một tên cảnh sát đeo kính tròng mắt nhìn hắn

- Á.....

Tên cảnh sát đeo kính vừa nói dứt lời thì đã bị một luồng kinh phong đập vào trán ngất xỉu

-Ngươi mới đáng bị đòn.

- Anh...Anh dám đánh cảnh sát sao?

Đám cảnh sát trong phòng chợt ngây người, những năm nay không có mấy người dám đánh cảnh sát, hơn nữa tên này còn đánh cảnh sát ngay trong đồn, điều này bọn họ còn chưa thấy bao giờ.

- Anh còn dám ra tay tôi sẽ nổ súng.

Nam cảnh sát hét lớn một tiếng, sau đó hắn rút súng lục chia vào người Nhạc Đông Vân. Người này thật sự đã bị những hành động can quấy của hắn làm cho khó thể nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nàng so trắng hoa gấp bội phần

Này, đừng chìa cục đen đen này vào Nhạc mỗ.

Nhạc Đông Vân mất hứng. Hắn dù mới đến Địa Cầu, nhiều thứ còn không biết, bắt quá mấy lần bị Nhạc Băng chìa súng vào, cũng coi như thông tỏ thứ trước mặt là thủ đoạn mấy người này dùng để áp chế kẻ khác. Mà Nhạc Đông Vân hẳn này? Thân là Nhạc gia thiếu gia chủ sao có thể tùy tiện bị người uy hiếp? Mặc dù thực lực kẻ đang uy hiếp so với hắn, giống như đứa trẻ đang quơ nắm đấm thị uy với người lớn vậy. Hoặc dễ hình dung hơn thì, khi mà con kiến nhỏ cố gắng đốt lấy giày người, người dù không chịu một điểm thương tổn, hẳn cũng không thoải mái đứng không này?

Thực ra, khoảnh khắc nam cảnh sát kia chìa súng vào Nhạc Đông Vân, không chỉ hắn, những người xung quanh nội tâm cũng là lộp bộp lo lắng. Dù nói cảnh sát nhân dân được cấp súng, có điều há thể tùy tiện khai hỏa? Trừ phi là trường hợp tự vệ chính đáng, đối phương là đối tượng đặc biệt có thể gây nguy hiểm đến tính mạng cán bộ chiến sĩ ra, còn lại muốn sử dụng súng cũng là phải xin chỉ thị cấp trên. Tất nhiên nói như thế không phải ý bảo súng trong tay cảnh sát có cũng như phế vật, súng đạn vô tình ai biết trước này? Một viên nổ ra, người có ý cũng được, vô tình cũng không sao, cũng đều là một cái nhân mạng mà thôi. Cho nên nói đi nói lại, hiệu quả rắn đe vẫn rất rõ ràng.

Đáng tiếc mấy người này không nghĩ đến, hoặc nói là không thể nghĩ đến, kẻ mà bọn họ đang đối mặt, cũng đừng dùng hai chữ “thường nhân” để hình dung.

-Này, cho mấy người một hơi thờ đề hạ tay xuống. Bằng không cũng đừng trách Nhạc mỗ rồi.

Nhạc Đông Vân có vẻ rất là đại nhân đại lượng nói, có điều hắn cũng không biết lời này càng khiến đám cảnh sát trong lòng khó chịu. Đặc biệt viên cảnh sát Thụy Sĩ một bụng hỏa khí khó thể nhịn. Hắn là dạng cảnh sát nhân dân mẫu mực, đối với hành vi của đám con nhà quan văn không vừa mắt. Nhân dân là lực lượng lao động chính của xã hội, trực tiếp tạo ra của cải vật chất nuôi sống con người. Mà những kẻ nhà giàu, con quan khốn nạn kia lại đề đầu cười cổ bọn họ, thử hỏi thiên lý ở đâu? Nhạc Đông Vân hiện tại bị hắn nhận định là một kẻ có gia thế, cho nên có thể tùy ý đánh người, tùy ý coi thường những người thực thi công lý. Thụy Sĩ hẳn nếu như mang cái danh cảnh sát, lại không làm được những việc mà cảnh sát nên làm thì đời này kiếp này coi như thất bại rồi. Bởi vậy càng kiên quyết nắm chặt báng súng, giọng điệu không chút thương lượng:

-Hiện tại quay trở lại, bằng không đừng trách súng đạn vô tình.

Hắn nói lời này, vậy mà vô hình chung nhận được ủng hộ của những cảnh sát xung quanh. Cảm đám bỗng chốc tỏa ra một loại chính khí凛然, không chùn bước trước cường quyền, hướng về Nhạc Đông Vân.

-Mau bỏ súng xuống.

Đáng tiếc sự kiên quyết đồng lòng của mấy người cảnh sát còn chưa kéo dài được bao lâu, một giọng nói lạnh lùng có phần mất hứng vang lên. Sau đó đám cảnh sát kia liền choáng váng, Nhạc mỗ nhân vốn ghét ác như cừu nhân sao bây giờ lại đứng về phía tội phạm rồi? Bọn họ không khỏi nhìn về Nhạc Đông Vân một chút, trong lòng bỗng chốc nổi lên ý nghĩ cổ quái: “Nhạc mỗ nhân này không phải là thầy bộ dạng vạ người mê của tên tiểu tử này, liền vứt bỏ hết thầy công lý đây chứ?”

Thực ra, cũng không thể trách bọn họ nổi lên ý nghĩ đó. Bởi căn bản là nhìn Nhạc Đông Vân khiến cho người ta rất dễ nổi lên suy nghĩ đó. Nữ nhân đối với nam nhân hấp dẫn chủ yếu gồm hai mặt chính: Dung mạo cùng tính cách. Dung mạo ở đây không phải bàn đến, còn về phần tính cách chính là nữ tính, kiên cường các loại... Tất nhiên, chủ yếu vẫn xem ở mặt dung mạo nữ nhân đó. Một nữ nhân đẹp xuất sắc, thì không chỉ nam nhân, mà nữ nhân khác đồng dạng cũng thấy được vẻ đẹp đó. Mà đối lại nam nhân đối với nữ nhân hấp dẫn, thì dù vẫn ở hai khía cạnh dung mạo cùng tính cách. Có điều tính cách so ra cũng trọng yếu không kém. Tỷ như nói một nam nhân dung mạo không quá xuất sắc, nhưng hắn nam tính, hẳn là một cái nam tử hán, để cho nữ nhân trong lòng cảm giác được an toàn, thì sức hấp dẫn vẫn rất lớn. Còn như nam nhân như Nhạc Đông Vân, không biết hắn có phải nam tử hán không, chỉ là từ dung mạo cùng khí chất mà nói, đã đủ để không chỉ nữ nhân mà đám nam nhân ở đây đều ước ao. Ài, đáng tiếc vẫn phải thực tế chút. Mọi người hơi lắc đầu, nhìn về Nhạc Băng tỏ vẻ đồng tình nhưng vẫn nói:

-Tổ trưởng, người này cố ý muốn chống đối chúng ta thi hành nhiệm vụ. Tình huống hiện tại cũng là bất đắc dĩ.

Nhạc Băng vốn đang bởi vì vụ việc Nhạc Đông Vân trước đó làm cho bản thân bức bối, bây giờ bỗng nghe mấy đồng nghiệp khác loáng thoáng kể chuyện có kẻ vào đồn cảnh sát bằng phương thức cực kỳ kiêu ngạo, nội tâm bỗng linh tính phần nào. Mà quả thực linh cảm phụ nữ đúng không phải đùa, nàng rất nhanh chạy đến phòng thẩm vấn, cũng rất nhanh thấy được một viên cảnh sát đang chìa súng vào tên điên kia. Đây là tên điên nguy hiểm đặc biệt khôn lường, bởi vậy mới ra lệnh hạ súng. Sau đó, mọi người đều dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng là sao?

-Tôi nói là mau hạ súng xuống! Tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh.

Nhạc Băng nghiêm giọng nói. Nàng nếu như là biết suy nghĩ của mọi người, hẳn sẽ không ngần ngại rút súng nã vào Nhạc Đông Vân vài phát để chứng minh “trong sạch” của mình sao? Dù sao tên kia cũng không chết được.

-Cái này... được rồi.

Tên cảnh sát gọi Thụy Sĩ kia có chút chần chừ, nhưng rồi cũng hạ súng xuống. Dù là quân đội hay cảnh sát, cũng đều phải tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh cấp trên.

- Vụ này giao cho tôi giải quyết.

Nhạc Băng nói với mấy viên cảnh sát xong, quay qua Nhạc Đông Vân trừng mắt:

- Nhạc Đông Vân, người đã bỏ chạy, hiện tại còn qua đây làm gì?

- Ai nói Nhạc mỗ bỏ chạy

Nhạc Đông Vân nghe lời này tuyệt đối là mất hứng:

- Coi như là tại Tiền Vân, ta tại thời điểm mắc lỗi cũng là đối hình phạt nghiêm khắc của phụ thân chịu tội, chứ đừng nói đến chỉ bằng cô.

- Người rõ ràng là không để ta bắt về đồn, bỏ chạy lại có thể nói đường đường chính chính như thế.

Nhạc Băng rất khinh bỉ tên này.

- Đây là tại cô gái nhỏ như cô quá phiền. Nhạc mỗ cũng lười dây dưa lấy.

- Người!

Nhạc Băng tức giận:

- Sao cũng được, thế nhưng còn quay lại gây rắc rối cho ta làm gì?

- Cái này....

Nhạc Đông Vân bỗng hơi ngượng ngùng, nhưng rồi dứt khoát thừa nhận:

- Ta bỏ quên thẻ từ, hiện tại quay lại lấy.

Nhạc Băng chợt cảm thấy đau đầu. Nói chuyện với người này đúng lại hại não mà. Thẻ từ cũng có thể tùy tiện bỏ quên sao, sau đó quay lại nhặt? Mà “thẻ từ”, hiện tại thẻ kỹ bao nhiêu rồi vẫn còn dùng từ này?

Hàn Tuyết ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, ngược lại thập phần bình tĩnh. Đối với Nhạc Đông Vân nói năng kì quái không có bao nhiêu kinh ngạc. Nàng chờ hai người nói xong, mới nhẹ nhàng hỏi Nhạc Băng:

- Nhạc cảnh sát, hiện tại cũng khuya rồi, chúng tôi đã được về chưa?

- Hai người về đi

Nhạc Băng mệt mỏi phát tay

- Chuyện hôm nay coi như xong.

- Nha, vậy được rồi.

Hàn Tuyết gật đầu, quay qua Nhạc Đông Vân:

- Phu quân, chúng ta về thôi.

Nhạc Đông Vân không có ý kiến gì cả, thoáng chốc đã cùng Hàn Tuyết biến mất phía chân trời, dù rằng hiện tại đang ở thành phố và đang là buổi đêm. Mà thôi, dùng từ chân trời coi như là mang tính chất ước lệ tượng trưng đi.

- Phu quân, chúng ta bây giờ làm gì?

Hàn Tuyết đã tập làm quen với việc đăng vân giá vũ, cùng với phu quân như tiên nhân này của mình, ở trong lòng hân hỉ.

- Chúng ta ở trên này ngắm trăng nhé?

Chúng khó trách Hàn Tuyết có ý tưởng này. Dù rằng bình thường những hôm trời quang mây cũng có thể thấy được trăng, nhưng đó là ở dưới mặt đất a! Còn hôm nay là ngày rằm tháng sáu, thời điểm trăng tròn sáng nhất, hơn nữa bầu trời đêm nay đặc biệt nhiều mây, bọn họ phi hành trên lớp mây kia, giống như cùng bên dưới đô thị ồn ào náo nhiệt có một tầng ngăn cách, khung cảnh đặc biệt trữ tình. Nhạc Đông Vân bắt chợt cũng ngẩng đầu lên bầu trời. So với Tiền Vân thế giới mà nói, trăng tại Địa Cầu dường như nhỏ hơn một chút. Nhưng mà tại kẻ tha hương như hắn, lại lần nữa gặp lại ánh trăng quen thuộc, là cỡ nào hoài niệm cùng tưởng nhớ. Bất tri bất giác Nguyệt Tuyền kiếm đã dừng lại tự lúc nào không hay, hai tay Nhạc Đông Vân siết qua eo Hàn Tuyết, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

- Tuyết nhi, ánh trăng đêm nay phi thường mỹ lệ phải không?

Hắn thì thầm.

Mà Hàn Tuyết dưới khung cảnh nên thơ cũng đặc biệt động tình, hướng hẳn yêu kiều liếc mắt:

-So với thiếp thì thế nào?

-Dưới ánh trăng, cùng mỹ nhân mình yêu thương nguyệt là một sự tình tốt đẹp biết bao! Mà nàng ư?

Nhạc Đông Vân mỉm cười:

-Nàng so trăng hoa gấp bội phần.

Nói rồi khẽ lẩm nhẩm:

“Vân tương y thường, hoa tương dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng

Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến

Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng”(*)

-Mây tương y phục, hoa tương dung mạo

Hàn Tuyết lặp lại câu thơ của Nhạc Đông Vân vừa đọc, hai má ửng hồng bất chợt hôn lên môi hắn:

-Phu quân thật tốt.

Nhạc Đông Vân nhẹ nhàng:

-Ta vĩnh viễn tốt với nàng, bây giờ cho đến mai sau đều như vậy. Dù cho thiên băng địa liệt, vật đổi sao dời, phần tình cảm này, chắc chắn khắc cốt ghi tâm

-Thiếp tin tưởng.

Hàn Tuyết mê luyến tại trong lòng Nhạc Đông Vân nói, dù rằng nam nhân này xuất hiện như một giấc mơ. Một giấc mơ mà nàng sợ ngày nào đó khi bản thân tỉnh giấc sẽ trở nên đau đớn tâm can, nhưng như vậy nàng tình nguyện vĩnh viễn không tỉnh giấc, cứ như vậy...là tốt rồi.

(*). Thanh Bình Điều kỳ 1. Thơ Lý Bạch.

Bản dịch của Nguyễn Sĩ Đại:

Mặt hoa, mây áo tương tư

Hoa nồng sương móc, gió phơ phát thềm

Nếu không Quần Ngọc người tiên

Dưới trăng ắt đã gặp trên Dao Đài.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Âm hồn

-Chúng ta hẳn nên đi về đi!

Hàn Tuyết dù sao cũng là thường nhân, tại độ cao ngàn mét trên mây, lại là đêm khuya, không khỏi có chút hơi rét nép vào lòng Nhạc Đông Vân.

- n!

Nhạc Đông Vân không có ý kiến gì. Ánh trăng đích thực làm cho con người ta hoài niệm, nhưng là hắn cũng không phải quá mức đa tình đa cảm. Mọi việc như là đến, tất sẽ có đường đi sao?

Chỉ là, lúc hần chuẩn bị thôi động ngự kiếm quyết, chợt thấy phương xa một cổ âm phong nổi lên hướng phía này bay tới. Nhạc Đông Vân hay mắt lóe kim quang tập trung nhìn một điểm, đã thấy bên trong âm phong mật mù không phải tốt lành gì đồ vật. Mà Hàn Tuyết như cũ không cảm giác được có điểm khác thường, đối Nhạc Đông Vân giục.

Hần cũng chỉ là nhìn qua một chút, lại quay qua Hàn Tuyết dịu dàng:

- n, chúng ta về.

Nói rồi thật muốn bay đi, chỉ là ngay lúc đó cổ âm phong kia vậy mà hướng hần đánh tới.

-Không biết sống chết!

Nhạc Đông Vân hừ lạnh. Đây yêu tà chi vật, bằng điểm này tu vi tại Địa Cầu không người tu luyện có thể nói là đôi chút lợi hại, nhưng chỉ bằng chút bản lĩnh đó cũng dám động hần sao?

m phong kia nhanh chóng cuốn lấy phu thê hai người, tại thời điểm sắp chạm vào Hàn Tuyết, Nhạc Đông Vân ánh mắt nhất thời lóe ra, kim quang chói lọi chiếu vào, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, sau đó nhỏ dần. Hiện nhiên tà vật kia cực độ kinh hoàng muốn chạy thoát. Nó cũng không ngờ đến người kia cơ hồ không động thủ gì, chỉ một ánh mắt liền để nó âm hồn gần như tiêu tan.

-Muốn chạy sao? Nhạc mỗ ngược lại cũng muốn xem ngươi làm sao chạy được. Ngũ Hành kiếm trận, lên!

Chỉ thấy trong lúc đó, từ Nguyệt Tuyền kiếm dưới chân lần lượt tách ra năm đạo hồn kiếm mờ ảo, từ hóa sắc hồn kiếm, đến lam sắc, lục sắc, kim sắc, hoàng sắc tất cả thay nhau bay ra, đối với cổ âm phong kia vây kín.

Mà âm phong kia, chạm tới biên giới khu vực phong tỏa liền rên thảm thiết. Nhạc Đông Vân cũng không để ý tới nó nữa, nhìn Hàn Tuyết đang có chút bức bối khi thấy hần mãi chưa động, mỉm cười thoáng chốc đưa nàng về nhà.

-Tuyết nhi, ngươi tắm rửa đi ngủ trước, ta còn có chút việc.

-Lười để ý người.

Hàn Tuyết hơi dỗi dầy, không gọi hần phu quân nữa, ngoe nguẩy chạy đi. Nhạc Đông Vân nghe vậy hơi chút bất đắc dĩ vuốt vuốt mũi. Hần đây đối với tà vật kia đúng có điểm tò mò, hiện tại không nhìn được muốn đi coi. Dù sao tới Địa Cầu còn tưởng nơi đây không hề có người tu luyện đây! Ngược lại thì có tà vật nha. Hần tạm thời bỏ qua cô gái nhỏ kia, trong nháy mắt xuất hiện tại chỗ vậy khôn dám âm phong kia.

-Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng.

Nhạc Đông Vân vừa đến gần ngũ hành kiếm trận, từ trong đám âm phong kia liên tục truyền ra tiếng cầu xin.

-Trước đem âm phong này tản đi, bằng không đừng nói cái gì với Nhạc mỗ.

Nhạc Đông Vân không vui nói, hần dùng thiên nhãn nhìn một chút liền thấy bộ dáng vật này. Nó còn như cũ để âm phong quấn quanh người làm gì? Đây chẳng phải chê cười sao?

-Là, vâng

Hiện nhiên, vật kia biết Nhạc Đông Vân vô cùng lợi hại, nào có dám nửa điểm phản bác. Phút chốc, âm phong mù mịt biến mất, lộ ra đó một đoàn âm hồn. Mà âm hồn này này huyền hóa ra bộ dạng, chính là một trung niên nam tử, khí tức có chút âm trầm. Đây chỉ là nam tử hiện tại trên mặt dính đầy máu, y phục cũng phá lệ rách rưới. Hiện nhiên đây là bị Nhạc Đông Vân tùy tiện đá thương.

-Nói! Vì sao đối với Nhạc mỗ đánh lén? Ngươi quý hồn tu đến m vương một bước này, nhìn đến ta cũng không có vật gì khiến ngươi động tâm mới phải.

-Tiểu nhân không dám, chỉ là cảm giác trên người ngài một cổ tiên khí sâu đậm. Nghĩ hần có bảo vật gì đó mà thôi. Bây giờ nhìn là, tiên khí đó vốn chính ở bản thân ngài mà ra. Tiểu nhân có mắt như mù, chỉ mong thượng tiên tha mạng.

-Như vậy sao

Nhạc Đông Vân tĩnh ngộ. Quả thực bảo vật hần mang theo bên người không phải không có, nhưng để cho quý vật thêm thường, loại này chắc chắn là không. Lại nghĩ, hần tu vi chân tiên, một thân tiên khí nồng đậm. Mà tại Địa Cầu xác lĩnh khí này, tiên khí do bản thân phát ra mới thật có sức thu hút. Nghĩ như vậy, đối với tiểu quý cũng không quá bận tâm nữa, phát tay:

-Thôi đi chỗ khác đi, lần sau sáng mắt một điểm. Bằng chút tu vi này của ngươi, trong mắt Nhạc mỗ không tính là gì.

-Thượng tiên không trừng phạt ta?

Hiện nhiên âm hồn kia rất ngạc nhiên. Không phải mấy người đạo hạnh cao thâm thường lấy bắt quý trừ ma làm mục tiêu sao?

-Lười.

Nhạc Đông Vân cho ra đáp án chính xác. Bằng hấn hiện tại, trừng phạt một chút đồ vật vô danh tiểu tốt này có ý nghĩa gì? Nói rồi định bay đi

-Thượng tiên xin dừng bước.

Thấy Nhạc Đông Vân chuẩn bị rời đi, âm hồn kia gấp gáp, đối với hấn đạo:

-Kính xin thượng tiên thương tình thu lưu tiểu nhân. Tiểu nhân biết bằng một điểm tu vi này khó lòng lọt pháp nhãn của ngài. Bất quá, một số việc chung quy tiểu nhân có thể đi làm, không phiền đến ngài động tay.

-Người tu vi này, tại Địa Cầu tính thế nào?

Nhạc Đông Vân trầm ngâm. Mấy lời âm hồn này nói để cho hấn động tâm, nhất là việc thay hấn làm việc. Có điều nếu đã làm chân chạy cho hấn, tu vi không thể quá thấp rồi, bằng không quá mất mặt.

m hồn kia cũng nhanh nhạy, mau chóng bày ra thực lực:

-Tiểu nhân biết một điểm tu vi của mình không tính là gì trong mắt thượng tiên, nhưng là tại đây cũng không tính thấp. Một số người tu vi so tiểu nhân cao hơn cũng chỉ ẩn cư trong rừng sâu núi thẳm. Cho nên tại nơi thành thị này tiểu nhân cơ hồ không gặp phải đối thủ.

-Thôi được, từ nay người theo Nhạc mỗ xem sao.

Nhạc Đông Vân tuy là nghĩ thu âm hồn này để hấn theo giúp việc, nhưng hiển nhiên cũng không quá lưu tâm. Vì vậy tùy tiện nói.

-Trước thu người vào Nguyệt Tuyền kiểm đã.

Nói rồi bạch quang lóe lên, âm hồn trước mặt đã biến mất. Sau đó hấn nhanh chóng trở về.

...

Qua một số chuyện, hiện tại cũng quá nửa đêm. Nhạc Đông Vân vốn nghĩ Hàn Tuyết đã sớm ngủ, bước đi lên phòng mình ai ngờ lại thấy nàng ta đang nằm trên giường hấn. Mà Hàn Tuyết nhìn thấy Nhạc Đông Vân hiển nhiên mất hứng. “Hử” một cái tắt đèn quay mặt đi.

Nhạc Đông Vân mỉm cười đi lại gần:

-Hình như nàng nhắm phòng ngủ thì phải?

-Nhắm nhắm nhắm. Cái gì mà nhắm? Lừa đảo! Còn nói người ta là thê tử người, vậy mà ta ngủ cùng lại muốn đuổi đi. Đáng ghét.

Hàn Tuyết lẩm bẩm. Mà Nhạc Đông Vân nghe mấy lời này phá lệ vui vẻ, cũng nhanh chóng nằm xuống đè lên nàng ta:

-Phải phải, là ta quên. Thê tử của ta dĩ nhiên phải ngủ cùng phu quân rồi. Như vậy hiện tại hấn nên làm chút chuyện giữa phu thê rồi chứ?

Hấn vừa nói, tay cách lớp áo ngủ mỏng tang vãn về nụ hoa, miệng liếm liếm cổ trắng ngần thơm ngát mùi sữa tắm của nàng.

-Ừ, tránh ra. Người ta mới lớp 12 thôi đấy.

Hàn Tuyết phụng phịu, mặt hồng hồng ồm ồm đẩy hấn ra. Mà nàng nói để Nhạc Đông Vân tò mò:

-Lớp 12 có liên quan gì ở đây?

-Ừm...Mỗi một độ tuổi nhất định dĩ nhiên sẽ có lớp học tương ứng. Mà lớp 12 dĩ nhiên là học sinh mười tám tuổi.

Học Tuyết đè lại bàn tay đang tác quái của hấn, khó khăn trả lời.

-Thì sao?

Nhạc Đông Vân không ngừng động tác, chút khí lực ngăn cản đó của Hàn Tuyết coi như xoa bóp cho hấn thì đúng hơn. Đối với nàng tò mò.

-Em chưa mười tám... Ừ...đừng...Phu quân chưa nghe qua câu này sao?

Hàn Tuyết cũng không đợi hấn hỏi lại, nói tiếp:

-Theo luật pháp, chưa đủ mười tám tuổi sẽ tính là trẻ vị thành niên. Mà hành vi xâm phạm trẻ vị thành niên sẽ bị pháp luật trừng trị thích đáng...Ừ...chán ghét!

- Trề vị thành niên có lớn như thế này sao?

Nhạc Đông Vân vừa nói vừa nhào nặn tuyết phong nàng, tay kia đưa đến bên dưới lấy ra một ít chất lỏng lỏng lẻo, đưa ra trước mặt Hàn Tuyết

- Trề vị thành niên có mê người như thế này sao?

- Đáng ghét.

Hàn Tuyết đỏ mặt, bởi hành động khinh bạc của Nhạc Đông Vân mà vui mặt vào ngực hấn thở gấp:

- ĐỪNG...nỮA...ĐÙA NGHỊCH TUYẾT NHI...a

- Muốn phu quân càng trêu chọc nàng sao?

Nhạc Đông Vân cười tà tà, vén lấy áo ngủ nàng. Hàn Tuyết ngủ có thói quen không xuyên nội y đấy! Đối với hạt anh đào bên dưới ngấm lấy, say mê mứt.

- Ủ...cầu người...đừng như vậy rồi...hảo phu quân...buông tha Tuyết nhi rồi.

Nhạc Đông Vân tay ôm lấy nàng vào lòng, nàng nhiệt tình đem môi dán lên môi hấn. Hàn Tuyết chủ động đem đầu lưỡi quấn lấy Nhạc Đông Vân, mà khi nàng đầu lưỡi hơi lui lại thì, Nhạc Đông Vân chủ động với đến, với đầu lưỡi non mềm của Hàn Tuyết hấp dẫn lấy

Bọn họ thật chặt ôm lấy nhau hôn, như muốn đem thân thể đối phương hòa làm một.

Nhạc Đông Vân đầu lưỡi quấn lấy nàng, mà hai tay không an phận du tẩu khắp nơi. Về phần Hàn Tuyết từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ lấy nhiệt tình của hấn. Một đôi chân ngọc đã tự giác tách ra từ bao giờ.

Nàng một bên rên rỉ, hai tay một bên ở trên người Nhạc Đông Vân vuốt ve, hai mắt tràn đầy tình ái. Trên má nàng không ngừng dâng lên đỏ ửng, tựa ánh mây hồng phía chân trời. Nàng lúc này cả người xuân tâm nhộn nhạo, thân hình bởi vì kích thích mà thỉnh thoảng lại run nhẹ từng đợt, thổ khí như lan động nhân tâm phách.

Hàn Tuyết vóc người phi thường xinh đẹp, da thịt nhẵn nhụi trơn mềm. Đây tiểu phúc bằng phẳng, kiêu đồn non mịn, chân ngọc thon dài. Nàng gọi cảm động nhân, tràn đầy mê hoặc khí chất, để cho hấn không nhẫn nhịn được.

Cuối cùng, nàng để cho hấn tùy tiện tiến vào, một đôi tuyết trắng chân ngọc quấn quanh eo hấn, vong tình rên rỉ...

Trong phòng nhất thời tràn đầy xuân sắc.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Quán sửa xe hắc ám

Nhạc Đông Vân buồn bực nằm lăn lộn trên giường một hồi, lại đứng dậy đi lại khắp nhà. Cuối cùng, hấn không khỏi nhìn chiếc điện thoại di động mới được Hàn Tuyết hướng dẫn cách sử dụng hồi sáng, bấm số của nàng ta:

- Thề từ, ta quá nhàm chán

Hấn dùng giọng mất hết sức lực nói.

- Hi hi, ai bảo phu quân không theo ta đến trường. Hừ đáng đời, làm phu quân mà không bảo vệ người ta gì cả.

- Không phải ta đã cho âm hồn kia đi theo bảo vệ nàng rồi sao?

Hấn khó hiểu:

- Nàng a, học cái đó thì có gì tốt? Theo ta yên ổn làm dâu Nhạc gia được rồi.

- Người ta còn muốn đi học đấy. Lười so đo với phu quân. Còn nữa, đừng nhắc đến âm hồn gì đó, đều dựng tóc gáy lên rồi.

Hàn Tuyết phụng phịu. Nàng mới không tin có âm hồn gì đó đi theo mình đâu. Phu quân nói chuyện quá dọa người. Sau đó nàng cúp máy, để lại tiếng “tút” thật dài cho Nhạc Đông Vân ở đầu dây bên kia.

-Hôm nào ta cho nàng nhìn thấy hân, xem còn nói như thế nữa không? Mất lòng tin với phu quân đúng không được rồi.

Hân lẩm bẩm, sau đó nhìn quanh:

-Không được, Nhạc mỗ đi ra ngoài nhìn một chút. Ngây ngô ở trong này một chỗ quá bức bối.

...

Chín giờ sáng, thời điểm này các nhà khoa học hình như có bảo là ánh nắng mặt trời tốt cho sức khỏe, bất quá là lí luận suông. Bọn họ cứ thử lúc này chạy ra đường quốc lộ, cảm nhận không khí ba mươi lăm độ là như thế nào, ắt hẳn sẽ rút lại mấy kết luận kia ngay.

Lúc này, một chiếc xe hơi đang chạy băng băng trên đường bỗng nghe một tiếng bụp nhỏ, sau đó “xì” dần và cuối cùng dừng hẳn. Từ trong xe có giọng nữ vang lên:

-Biểu ca, huynh mau xem có chuyện gì.

Giọng nữ vừa dứt lời, một nam nhân vận vest đen nhanh chóng bước ra. Nam nhân này thân cao thước tám, nét mặt anh tuấn tiêu sái, đúng kiểu soái ca dễ vô số thiếu nữ đổ đốn. Chỉ là lúc này dưới ánh nắng gay gắt, hân mồ hôi nhễ nhại làm giảm đi phần nào hình tượng. Tên kia đi quanh xe nhìn một chút, sau đó về mặt bắt đầu đi đối với nữ nhân bên trong nói:

-Từ Yên, không được rồi. Một bánh bị nổ lốp, bánh khác thì thùng sầm. Lốp dự phòng trên xe chỉ có một, không đủ.

-Biểu ca chờ một lát

Giọng nữ trong xe khá bình tĩnh, nhắc:

-Huynh thử xem quanh đây có chỗ nào sửa xe không. Nếu không thấy bằng mắt thường có thể dùng bản đồ điện tử nhìn một chút xem.

-À được rồi.

Nam nhân lấy điện thoại ra, sau đó về mặt mừng rỡ:

-Rẽ trái cách đây ba trăm mét có một quán sửa xe. Chúng ta mau đẩy xe đến đó...

Nam nhân nói đến đây, bất giác hơi ngưng ngừng chữa lại:

-À, để ta đẩy là được rồi. Ngoài trời khá nắng.

Sau đó, hân cố sức đẩy xe hơi một phen, bắt đầu đi phát hiện không được. Đương nhiên, hân sẽ không nói điều đó với biểu muội đang ngồi trên xe. Nam nhân nói với nữ nhân “không được” là quá dọa người a. Thời điểm hân còn đang lúng túng, hai mắt bỗng chốc sáng lên. Cách đây một đoạn, có một thiếu niên bộ dạng nhân nhả đi dạo, xem chừng có thể giúp được một hai.

-Vị huynh đệ này, có thể giúp ta một chút không?

Nam nhân kia nhanh chóng chạy đến, đối với thiếu niên nói ra:

--Xe của chúng ta bắt ngờ nổ lốp, bây giờ còn cách chỗ sửa xe một đoạn ngắn, hi vọng huynh đệ giúp đỡ.

Thiếu niên nghe nam nhân tùy tiện xưng hô huynh đệ, bất giác cau mày. Hân Nhạc Đông Vân sao có thể tùy tiện gọi linh tinh. Có điều nhìn người ta dường như cũng không có ý gì, bởi vậy bất giác nhìn theo hướng tay nam nhân kia chỉ.

-Muốn Nhạc mỗ giúp người di chuyển vật kia chứ gì?

-Sao? À, đúng vậy.

Nam nhân kia hơi ngạc nhiên vì cách nói chuyện của Nhạc Đông Vân, nhưng sau đó nhanh chóng đáp lại

-Cái kia, vị huynh đệ này đi lại giúp ta được chứ?

-Được rồi.

Nhạc Đông Vân không hai lời ngay lập tức đáp ứng. Thực sự thì hân nhàm chán sắp chết rồi, bây giờ có việc làm cũng đỡ. Nói rồi theo nam nhân kia từ từ đi đến gần chiếc xe gặp vấn đề.

-Biểu ca, người này là ai vậy?

Hai người vừa đến gần, nữ nhân trong xe dường như đã quan sát được tình huống.

-Biểu muội, vị huynh đệ này là đến giúp ta đẩy xe a. Chuyện này một người làm cũng hơi khó rồi.

Hắn ngượng ngùng, sau đó quay qua Nhạc Đông Vân thì buồn bực:

-Này, huynh đệ đi đâu đó?

Nhạc Đông Vân đến gần, cũng không như nam nhân kia nghĩ ra cớ xe cùng hắn đẩy, mà mở cửa ngồi vào hàng ghế sau.

-Người làm gì vậy?

Từ trong xe giọng nữ kinh ngạc vang lên, nàng ta hiển nhiên không ngờ kẻ mà biểu ca mời đến lại hành xử quái dị như vậy.

Nhạc Đông Vân mất vui đối với nam nhân bên ngoài hô:

-Này, mau chui vào đây nhanh một điểm, đừng lè mè nữa.

-Ồ...

Nam nhân bất ngờ trước sự giục giã của Nhạc Đông Vân, theo bản năng bước vào. Sau đó hắn tỉnh lại định mở cửa xe bước ra, chợt phát hiện một tình huống quỷ dị. Chiếc xe tuy là nổ lốp, dường như vẫn đang duy chuyển. Có điều là di chuyển lơ lửng cách mặt đất một đoạn

-Cái này...cái này

Hắn kinh ngạc quay qua Nhạc Đông Vân, giọng lắp bắp không biết nói sao.

-Biểu ca, người ta đang giúp mình, huynh sao vậy?

Nữ nhân ngồi cùng Nhạc Đông Vân ở ghế sau cũng rất kinh ngạc, có điều nàng rất nhanh trấn tĩnh, nhắc nhở biểu ca ở phía trước. Không thể không nói nam nhân kia tuy mang tiếng biểu ca nhưng đối với nữ nhân ngồi đằng sau rất nghe lời, nhanh chóng ngồi yên.

-Hướng nào?

Nhạc Đông Vân không vui hỏi. Mấy người này căn bản quá ngốc, không dẫn đường sao hắn đi?

-À lồi này, đi thẳng một tí...

Chiếc xe bằng một cách đầy quỷ dị nhanh chóng di chuyển. Cũng may hiện tại đang trong giờ hành chính, trên đường không có ai khác qua lại.

-Đến nơi rồi.

Đoạn đường cũng khá ngắn, vì vậy mà bọn họ đến nơi cũng nhanh chóng. Nam nhân ngồi ở tay lái bóp còi gọi người trong quán sửa xe.

Một thanh niên đầu trọc nhanh chóng chạy ra, trên mặt cười cười:

- Ông chủ, xe hỏng gì ạ?

- Lốp xe bị hỏng, có thể thay không?

Nam nhân lái xe hỏi.

- Có thể, đương nhiên có thể!

Đầu trọc chuyển thân hướng phía trong gọi một câu:

-Bọn kia, ra làm việc!

Hai thanh niên đầu cua cầm lấy dụng cụ từ bên trong chạy ra, chạy một vòng quanh xe liền bắt tay vào làm việc, rất nhanh tháo ra hai cái lốp xe có vấn đề, sau đó liền lăn chúng vào bên trong cửa hàng.

- Ông chủ, vào trong nghỉ ngơi một chút đi, bên trong có điều hòa, còn có nước đá cung cấp miễn phí nữa.

Đầu trọc chủ động mở cửa xe cho nam nhân lái xe. Mà hắn thì quay đầu lại phía sau nhìn biểu muội, hiển nhiên là muốn trưng cầu ý kiến của nàng.

- Vào trong đi.

Nhắc đến, biểu muội tên này cũng là đại mỹ nữ. Nàng chủ động mở cửa xuống xe trước. Nhạc Đông Vân cũng tùy tiện đi theo, dù sao hắn đang rảnh rồi. Ba người cùng lúc theo đầu trọc tiến vào trong nhà, đi vào bên trong một căn phòng y như lời đầu trọc nói có mở điều hòa, phía góc tường còn có một cái tủ lạnh.

- Ông chủ, tiểu thư, ngồi xuống trước đi!

Đầu trọc nhiệt tình chiêu đãi mấy người, còn từ trong tủ lạnh lấy ra ba chai nước khoáng lạnh đưa cho mỗi người, khiến nam nhân âm thầm cảm khái phục vụ ở chỗ này còn không tệ.

- Bao lâu mới thay xong?

Đại mỹ nữ mở miệng hỏi.

- Nhanh nhất nửa giờ.

Đầu trọc trả lời:

- Chẳng qua.....

- Chẳng qua làm sao?

Đại mỹ nữ nhún lông mày.

- Tiểu thư, còn là phiên hà các người trả trước tiền thay lốp cho chúng ta.

Đầu trọc vẫn là đầy mặt mỉm cười.

Nam nhân bắt mắt:

- Đây, người ta đều là sửa xong xe mới trả tiền chứ!

- Tiểu thư, cô có điều không biết, vốn dĩ là vậy, ta cũng muốn xe sửa xong mới nhận tiền công, nhưng mấy tên tiểu tử công nhân của ta lại không nghe lời, bọn chúng không nhận tiền trước đều là không nguyện ý đi làm việc, vốn thay lốp chỉ cần nửa giờ là xong nhưng bọn họ có thể kéo dài tới nửa ngày.

Đầu trọc cười hi hi giải thích,

- Ta nghĩ mấy vị khách định không muốn đợi lâu như vậy, vì suy nghĩ cho mấy vị nên ta chỉ có thể nhận tiền trước mà thôi.

-Ngươi!

Chút hảo cảm của nam nhân dành cho quán sửa xe phút chốc tiêu tan. Hắn cảm tức:

-Có kiểu làm ăn như thế sao?

-Bao nhiêu tiền?

Đại mỹ nữ ngắt lời nam nhân, nhàn nhạt hỏi.

Đầu trọc giơ lên một ngón tay.

- Một trăm ngàn đồng? Vậy không sai.

Nam nhân thỏa mãn:

- Còn tính là tiện nghi.

-Ách, vị đại ca này là một triệu đồng.

Đầu trọc trong lòng thầm nghĩ, ở đâu lại tới một thằng ngốc này, một trăm ngàn chưa đủ tiền lốp chứ đừng nói là tiền công

- Cái gì? Một triệu?

Nam nhân nhảy dựng lên, tức giận trừng mắt với đầu trọc:

- Ngươi sao không đi ăn cướp đi?

-Đại ca, ăn cướp là phạm pháp, chúng ta không làm việc phạm pháp.

Đầu trọc một mặt ôn hòa, hẳn đối với phản ứng của nam nhân cũng không cảm giác được có gì kỳ quái, hẳn cũng không phải lần thứ nhất gặp đến tình huống như thế này.

- Tuấn Hùng, huynh không cần nói nữa.

Đại mỹ nữ rút cuộc mở miệng, cầm ra một xấp tiền mặt, rút ra mười tờ đưa cho đầu trục:

- Đây là một triệu đồng, phiền hà các ngươì nhanh chút, chúng ta đang vội.

Đầu trục nhận lấy tiền, lại không có đi ra:

- Tiểu thư, còn thiếu một triệu nữa.

- Các ngươì đừng có thái quá!

Nam nhân kia có vẻ không nhịn được.

- Ông chủ, một cái bánh xe một triệu đồng, hai cái bánh xe đương nhiên là hai triệu, ta mặc dù ít đọc sách nhưng phép tính đơn giản như vậy vẫn là biết tính.

Đầu trục không nhanh không chậm nói.

- Cầm lấy đi!

Đại mỹ nữ lại rút ra mười tờ tiền nữa đưa đến tay đầu trục,

- Nếu các ngươì có thể trong mười năm phút làm xong, ta sẽ trả thêm hai triệu cho các ngươì.

- Cảm ơn tiểu thư.

Đầu trục ngẩn ngơ, mỹ nữ này cũng thật là hào phóng ngoài cả hǎn dự liệu, chẳng qua hǎn rất nhanh phản ứng lại:

- Xin tiểu thư yên tâm, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng giúp cô thay xong sǎm lốp!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Lấy thân báo đáp

Tiền không phải là tất cả nhưng thiếu tiền thì khó mà làm việc.

Những năm gần đây lưu truyền câu nói này quả thực không sai. Đầu trục dưới động lực mạnh mẽ của kim tiền, bỏ mặc ba người Nhạc Đông Vân chạy ra ngoài, sau đó mười lăm phút sau hǎn vui vẻ chạy vào:

- Tiểu thư, xe đã sửa xong ngon lành.

Hǎn nhìn vào đại mỹ nữ nói. Hiển nhiên tên này khá thông minh, biết ở đây ai là người làm chủ:

- Có điều, vừa rồi tiểu thư nói cái kia...

- Đây

Đại mỹ nữ rút ra xấp tiền đưa cho đầu trục, sau đó quay qua Nhạc Đông Vân có chút hiếu kỳ:

- Ngươì không định ngồi luôn trên xe chúng ta chứ?

- Có vấn đề gì không?

Nhạc Đông Vân nhìn nàng ta hỏi lại:

- Ồ...Không...không.

Dưới cái nhìn chăm chú của Nhạc Đông Vân, đại mỹ nữ bất giác cảm thấy khá ngượng ngùng đáp. Mà bên cạnh nam nhân được gọi là biểu ca kia chợt há hốc mồm. Sặc! Biểu muội luôn lãnh tính của mình sẽ không bị tiểu tử này làm cho sặc mê tâm khiêu đấy chứ?

Nói đến, Hạ Hà Vân cô ta quả thực có chút bối rối. Đúng là hết cách, nàng cũng là nữ nhân bình thường, mà Nhạc Đông Vân tên này trên dung mạo mà

nói quá mức yêu nghiệt đi. Có điều, nàng mấy năm lẫn lộn thương trường cũng rèn ra một thân bản lĩnh, rất nhanh trấn tĩnh lại:

- Cũng được, nhìn ở người đã giúp chúng ta. Đoạn đường kế tiếp xem như là quá giang đi.

Hạ Hà Vân miệng thì nói vậy, nhưng lý do thực sự khi để một kẻ xa lạ ngồi trên xe mình là gì, có lẽ chính cô ta cũng không biết. Là thực sự cảm kích, hay vẫn là nhìn lâu hơn một chút? Hẳn là cả hai đi.

- Vậy chúng ta lên xe chứ.

Tên biểu ca kia giục:

- Sáng nay muội còn một cuộc họp.

- Ân!

Đại mỹ nữ gạt đầu nhẹ chuẩn bị bước lên xe. Chợt lúc này lại có tiếng Nhạc Đông Vân cất lên:

- Cái gọi là thay sãm lốp kia có phải là thay bánh xe mới còn tốt vào mấy chiếc bị hư không?

- Vốn là vậy mà.

Nam nhân gọi biểu ca kia đáp lại, lòng thâm buồn bực. Vấn đề này cũng hỏi được, đúng là quá ngu!

- Nhưng Nhạc mỗ thấy hai chiếc bánh xe mới được thay vào cũng đâu có khá hơn bao nhiêu đâu?

- Nói bậy!

Đầu trục nãy giờ vẫn ở bên cạnh nhanh chóng phản bác:

- Bánh xe nào có vấn đề gì? Tiểu thư, vị đại ca này, hai người nhìn một chút, lốp mới thay còn căng cứng đây này. Đừng nghe tiểu tử kia nói bậy.

- Cái này...

Nam nhân gọi biểu ca có chút ngập ngừng, hẳn thấy quả thực không có vấn đề gì. Dù rằng tiền công đúng là bọn họ có bị đầu trục hỏ một ít.

- Vì sao anh lại nói như vậy?

So sánh với biểu ca của mình, đại mỹ nữ bình tĩnh hơn quay qua Nhạc Đông Vân hỏi. Không biết vì sao, chỉ là nàng cảm thấy nên tin tưởng hẳn

- Nhìn bề ngoài thì không có gì, cũng không lủng lỗ như hai cái lốp cũ, nhưng vật liệu thì rất kém cỏi. Phòng chừng đi một lát sẽ lại nổ lốp, mà có khi trước khi nổ lốp đã bị cành cây ven đường xuyên thủng rồi.

Nhạc Đông Vân hơi hột đáp:

- Kiểm chứng cũng rất dễ, hai người tùy tiện lái đi một đoạn không phải sẽ biết sao. Chỉ là lúc đó quay lại bắt đền sợ không được rồi.

- Tiểu tử, nói bậy coi chừng ăn đòn.

Đầu trục lúc này chợt trở nên gấp gáp, lời nói cũng có vẻ đe dọa:

- Xe cũng đã sửa xong. Mau lượn đi chỗ khác cho đại gia.

Lúc này, đến tên biểu ca cũng nhận ra vấn đề, cảm tức:

- Các người dám lừa gạt sao? Mau bồi thường, hơn nữa thay sãm mới cho chúng ta.

- Thay con bà người!

Đầu trục bắt ngờ đập mạnh vào bụng tên biểu ca, sau đó nhả một bãi nước bọt:

- Ông đây muốn nhân từ mà mày không biết điều. Vậy cũng đừng trách.

Lúc này, hai tên tiểu đệ của đầu trục cũng đã chạy đến, trên tay lăm lăm ống tuýp.

- Cho hai thằng này một trận. Về phần cô em xinh đẹp thì giữ lại đây một lúc.

- Dạ đại ca

Hai tên tiểu đệ của đầu trục nhanh chóng đến gần biểu ca của đại mỹ nữ. Theo như bọn chúng thấy, tên này có khả năng đánh đấm nhất. Về phần Nhạc Đông Vân nhìn qua dễ nhìn một chút, còn lại hẳn không có tác dụng gì.

Đáng thương hai tên này vậy mà chưa đọc qua Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung, càng sẽ không biết một câu nói trước lúc lâm chung đầy sâu sắc mà mẫu thân n Tô Tô đã nói với hài nhi của mình Trương Vô Kỵ. Cái gì càng đẹp, thì hẳn là càng độc sao?

Tên biểu ca là trọng điểm tiến công, rất nhanh lẫn quay, sau đó hai tên lưu manh nhanh chóng đến gần đại mỹ nữ. Hạ Hà Vân khuôn mặt trắng bệch, nàng muốn lùi lại phía sau nhưng lại phát hiện đôi chân đã như bị đồ chì, nửa bước cũng không nhấc nổi.

- Tiểu thư, hiện tại nguyện ý ở lại một lát cùng chúng ta chứ?

Tên đại ca đến gần, tham lam nhìn vào bộ vị bảo mẫn của nàng, một tay vươn tới.

Hạ Hà Vân đóng lại tròng mắt, sắc mặt tro tàn, lúc này nàng đã có thể tưởng tượng đến vận mệnh sau này của mình.

- Rác rưởi, loại sự tình khi phụ nữ nhân này người cũng dám thực hiện trước mặt Nhạc mỗ sao?

Thanh âm bất mãn đột nhiên vang lên bên tai Hạ Hà Vân, mà cô ta cũng phát hiện cái bàn tay dơ bẩn kia cũng không có đ-ng tới nàng, nàng đột nhiên mở tròng mắt ra nhìn vào tình hình trước mắt, nhưng lại có cảm giác như là nằm mộng.

Bàn tay của đầu trục cách thân thể của nàng chừng gang tay, sau đó không thể tiến thêm. Nàng không khỏi quay quay Nhạc Đông Vân, lòng thầm nghĩ quả nhiên là hẳn

Nhìn Nhạc Đông Vân phong vân bình đạm đứng yên, mà cánh tay tên đầu trục đã nổi cả gân xanh, dường như đã dùng hết sức lực muốn rút về, đáng tiếc không chút tác dụng. Tay hẳn cứ như vậy mà đặt tại giữa không trung.

- Tiểu tử, có phải ngươi muốn cùng kết quả như tên kia

Đầu trục hung tợn nhìn Nhạc Đông Vân, mắt thấy mỹ nữ đã đến tay lại bị tiểu tử này chặn ngang khiến cho hẳn trong lòng rất tức giận.

Từ đầu đến giờ, hẳn đều không đem tên tiểu tử yếu đuối này để ở trong mắt. Đầu năm nay không phải nói mấy tên tiểu bạch kiểm cao cấp bề ngoài nhìn rất đẹp trai sao? Nhưng hóa ra hẳn nhảm to. Cho dù là tiểu bạch kiểm ai lại chắc là không biết đánh đấm, lại nói Nhạc Đông Vân là tiểu bạch kiểm à?

- Ta nói cho ngươi biết

Nhạc Đông Vân không vui nói:

- Nhạc mỗ tâm tình hôm nay không tốt, cho nên mau biết điều nhanh chóng cho ta rời khỏi đây

- Ta phi, ngươi muốn ăn đòn rồi.

Đầu trục mặc dù bị Nhạc Đông Vân chế trụ, nhưng tên này hiển nhiên không tin tiểu tử trước mặt có thể lấy một địch ba, cho nên giọng điệu như cũ rất hung cmm hăng

- Tiểu tử ngươi đừng tưởng rằng có chút khí lực mà có thể phá hoại chuyện tốt của ta

- Nói như vậy là ngươi không muốn giảng đạo lý?

Nhạc Đông Vân không cao hứng lắm

- Lời của ta chính là đạo lý!

Đầu trục một mặt xem thường, ở đâu tới cái tên đàn độn, còn muốn giảng đạo lý?

- Ủ, giảng đạo lý dù là phong cách của Nhạc gia ta, có điều ta thấy cũng hơi phức tạp.

Nhạc Đông Vân bỗng chốc cười sáng lạn, sau đó hẳn phát tay. Đầu trục bỗng chốc nằm lăn lóc trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

- A!

Hai tên tiểu đệ của đầu trục giật mình. Đại ca bọn hẳn cứ như vậy không chút phản kháng ngã xuống. Đây cũng quá nguy hiểm đi!

- Có sửa xe cho ta không?

- Vâng vâng

Hai tên tiểu đệ nhanh chóng đáp. Bọn này dù hành xử lưu manh, cuối cùng vẫn lấy sửa xe làm nghề mưu sinh, cũng không quá gọi là hung thần ác sát.

Bản sự đổi lớp xe của hai gia hỏa này cũng không tệ, không đến mười phút đã thay xong, không chỉ hai, mà cả bốn bánh xe.

- Đại ca, xe sửa xong rồi, anh còn muốn phân phó gì không?

Một tên cẩn thận dò hỏi.

- Đưa hắn lên trên xe đi.

Nhạc Đông Vân chỉ tên biểu ca ở chỗ không xa, gia hỏa này vẫn còn nằm trên đất hôn mê, mà mỹ nữ đang ngồi bên cạnh hắn.

- Biểu ca, mau tỉnh lại đi!

Hạ Hà Vân mặt đầy lo lắng:

- Biểu ca sẽ không sao chứ?

- Yên tâm, hắn không chết được.

Nhạc Đông Vân lười biếng nói:

- Đợi một lúc nữa hắn sẽ tỉnh lại.

- Làm sao cậu biết?

Hạ Hà Vân hơi tò mò

- Nhìn là biết.

Đáp án trời ơi được Nhạc Đông Vân đưa ra

- Cái này...được rồi

Đại mỹ nữ hiện tại khá tin tưởng Nhạc Đông Vân, hắn nói gì cũng bắt tri bắt giác gật đầu.

Hai tên kia đưa tên biểu ca đến chỗ ngồi phía sau xe, Hạ Hà Vân chịu trách nhiệm làm tài xế, mà Nhạc Đông Vân dĩ nhiên ngồi ở bên cạnh của nàng đơn giản vì tác giả muốn thế.

Hai tên tiểu đệ của đầu trọc đứng bên ngoài khom lưng:

- Đại ca, đại tẩu đi thông thả!

Hạ Hà Vân khuôn mặt không khỏi khẽ hồng, liền nhấn ga khởi động xe chạy đi.

Chiếc Audi màu đen của đại mỹ nữ tiếp tục chạy trên đường quốc lộ, trong xe vẫn như cũ có mấy người, nhưng không khí trong xe đã không còn giống như lúc trước. Sự việc vừa mới xảy ra đã tạo cho tâm lý của nàng cảm giác khác lạ, quên đi sự gấp gáp lúc trước.

"Hắn đến cùng là ai?" Hạ Hà Vân một bên lái xe, một bên dùng ánh mắt quan sát Nhạc Đông Vân đang ngồi bên cạnh, vừa mới xảy ra sự tình như vậy mà hắn vẫn một bộ dạng hờ hợt, dường như việc gì cũng chưa có xảy ra.

- Vừa rồi thật cảm ơn người, nếu như không có người, ta sợ rằng..

Hạ Hà Vân nói cảm ơn rất thật lòng thật ý, giờ phút này nàng đã bắt đầu cảm thấy rất may mắn khi trước mình đã cho hắn lên xe.

-Đại mỹ nữ, thực ra cô cũng không cần cảm ơn, lấy thân báo...Ách, không có gì!

Nhạc Đông Vân tùy tiện nói, sau đó nhận ra mình nói quá đà, ngưng ngừng chữa lại

"A..."

Hạ Hà Vân lập tức mặt hồng hồng. Dù Nhạc Đông Vân nửa đường dừng lại, nhưng "lấy thân báo đáp" câu nói này nàng cũng từng nghe quá. Chỉ là không nghĩ có ngày lại có khả năng áp dụng trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ra mắt chủ công, chủ mẫu

Tất nhiên, mấy lời kia của Nhạc Đông Vân đại mỹ nữ sẽ không coi là thật, chỉ là trong lòng nàng không khỏi nổi lên ý tưởng:

“Hắn sẽ để ý ta sao?”

Hạ Hà Vân âm thầm liếc qua một bên, chỉ bắt gặp gương mặt thanh tú với sống mũi cao dài. Mái tóc vẫn kiểu nam tử cổ đại cùng đôi mắt thâm thúy. Nhạc Đông Vân chính là như vậy, trong lúc bất tri bất giác hấp dẫn lấy nữ nhân tâm.

-Có chuyện gì sao?

Hắn quay qua hỏi. Cô nàng này không việc gì bỗng nhiên thất thần nhìn hắn vậy?

-À, không...không

Hạ Hà Vân bắt giác tim như nai con nhảy loạn, vội quay trở lại, lòng thầm trách bản thân kì quái. Kì thực, điều này cũng không có gì kì lạ. Hoa nào đến độ chẳng khai? Nữ nào đến độ chẳng sinh xuân tình? Huống chi loại tình huống anh hùng cứu mỹ nhân này, dù nhiều người hiện tại thường chê là không có sáng ý, bất quá thực hiện đến, hiệu quả vẫn phi thường rõ ràng. Kể cả kẻ làm anh hùng có là nam nhân bình thường đi chăng nữa, chứ đừng nói là Nhạc Đông Vân.

Gác lại chuyện đó một bên, Hạ Hà Vân sau khi bị bắt quả tang nhìn lên, từ đó ngồi lái xe rất thành thực, cho đến khi nàng đến trước cửa công ty

-Có ngon thì nhào vô...lão tử chấp hai đứa các kè các người

m thanh từ hàng ghế sau vang lên, Hạ Hà Vân kinh ngạc quay lại. Biểu ca của nàng vậy mà thật đã tỉnh lại.

-Biểu muội, đừng lo...Ồ! Ta đang ở trong xe à

Tên biểu ca vừa mới trong mơ tỉnh lại, có chút kì quái:

-Mấy tên sửa xe kia đâu?

-Đầu trục bị Nhạc mỗ cho ngắt rồi. Hai tên tiểu đệ thì khá biết điều nên được tha.

Nhạc Đông Vân bĩu môi đáp lại, đối với tên gọi là biểu ca này có chút khinh bỉ. Bị đá nhẹ cũng ngắt, này đúng là quá dọa người.

-Sao, vậy à?

Hạ Tuấn Hùng nghe vậy thì bất chợt nở nụ cười ngây ngô, hắn nhìn xung quanh sau đó đối với đại mỹ nữ nhanh chóng giục:

-Biểu muội, nhanh vào công ty, năm phút nữa tới giờ họp rồi.

-A, đúng vậy.

Hạ Hà Vân lúc này mới nhớ ra nàng quả thật đang gấp, có chút khó xử quay qua Nhạc Đông Vân, hắn cũng rất thức thời hiểu ý, phát tay:

-Các người mau đi đi, Nhạc mỗ cũng đi đây.

Nói rồi quả thật mở cửa xe quay lưng đi. Hạ Hà Vân nhìn theo bóng lưng hắn, mà xui quỷ khiến hỏi với theo một câu:

-Này, anh tên gì?

-Ta họ Nhạc, tự là Đông Vân.

...

Nhạc Đông Vân tiếp tục sự nghiệp lang thang trên đường, lúc này đã sắp trưa, nhiệt độ lên gần 40 độ, bất quá hắn chỉ cảm thấy càng nhàm chán. Đúng lúc đó, điện thoại di động trong l-ng ngực rung lên. Nhạc Đông Vân vội lấy ra, theo như Hàn Tuyết hướng dẫn trước đó, nhấn nút nghe.

-Phu quân, phu quân đã ăn chưa? Đi ăn cùng em nhé?

-Không phải nàng đang đi học sao?

Hắn kì quái.

-Với cả hình như nàng nói trừ giờ tan học, còn lại không được ra ngoài mà?

-Đi học thì cũng phải ăn chứ!

Từ trong điện thoại, tiếng Hàn Tuyết vọng ra:

-Với cả, trong trường có nhà ăn, đến ăn trưa bởi người ta nhé!

Nàng hờn dỗi.

-Được rồi!

Đối với tiểu thê tử, hấn vẫn rất đề ý đấy, không hai lời đáp ứng đã bay đến.

Hàn Tuyết dường như cũng đoán được Nhạc Đông Vân xuất hiện không theo lẽ thường, bởi vậy mà khi hấn còn đang ngự kiếm sắp tới nơi, đã thấy nàng cầm hai túi nhỏ tại sân thượng vẫy tay.

-Đây, đây, chồng ơi, à...phu quân!

Hàn Tuyết reo rất nhiệt tình, như thể sợ hấn không thấy. Người ta nói tình lữ, một ngày không gặp tựa ba thu. Hàn Tuyết đối với Nhạc Đông Vân tình yêu vừa nở rộ, một buổi không gặp đã cảm thấy khó nhịn, bởi vậy đặc biệt dính người.

-Phu quân ăn xong chưa?

Nàng ân cần hỏi?

-Chẳng phải ta đang ăn sao?

Nhạc Đông Vân có chút im lặng.

-Cái này ngon không?

-Hương vị khá ổn.

-Còn cái này?

-Cũng không tệ

-Nước sốt gì sao?

-...

Nhạc Đông Vân không chịu nổi, một tay quàng lấy cổ nàng ta, hôn sâu...

-Ừm...

-Khi ăn thì phải tập trung, biết không?

Hấn nhìn Hàn Tuyết chăm chú.

-Dạ, biết!

Khác với vẻ ồn ào khi nãy, hiện tại Hàn Tuyết yếu ớt đáp lại, giọng nhỏ như muỗi kêu.

-Tốt!

Nhạc Đông Vân khá hài lòng với cách giáo dục thê tử của mình, sau đó hấn tiếp tục ăn tiếp.

Bởi Hàn Tuyết ban đầu nói nhiều hơn ăn, cho nên khi Nhạc Đông Vân xơi sạch bữa trưa của mình xong, nàng còn chưa được một nửa. Mà Hàn Tuyết thấy vậy, chia suất com của mình ra ngậm miệng.

-Phu quân...ăn tiếp nhé?

Nhạc Đông Vân nghe vậy, mắt hứng ôm nàng vào lòng, vuốt ve tiểu phúc nho nhỏ kia, đạo:

-Nàng không ăn no sao ta ăn nàng được?

-Hả? A!

Hàn Tuyết ban đầu chưa kịp phản ứng, sau đó mặt hồng hồng:

-Không cần phải... cái kia...Thiếp không đói, phu quân ăn đi.

-Đét!

Nhạc Đông Vân tay hạ xuống, vỗ mông nhỏ nàng một cái. Hàn Tuyết ngượng chín mặt:

-Chồng, sao lại đánh mông em?

Nàng bối vì xấu hổ, cách xưng hô vô tình thay đổi. Mà Nhạc Đông Vân lúc này cũng không thấy có gì to tát:

-Vì nàng không nghe lời, nên bị phạt.

-Sao lại thế, em nhường cơm cho chồng mà.

Hàn Tuyết ảm ức:

-Chồng không thương em.

-Ta rất thương nàng mà!

Nhạc Đông Vân khó hiểu:

-Bối vậy mới để cho nàng không được bỏ bữa. Sao lại bảo ta không tốt?

-À được rồi.

Hàn Tuyết ngoan ngoãn không tranh cãi với hắn nữa, sau đó nhanh chóng dùng xong bữa trưa.

-Ấy, suýt chút nữa thì quên

Nhạc Đông Vân lúc này chợt nhớ ra một việc, hắn ngó nghiêng một hồi rồi quay qua Hàn Tuyết:

-Tên âm hồn kia đi đâu rồi?

-Hả, chồng nói sao cơ?

Hàn Tuyết hiển nhiên là không phản ứng kịp. Mà lúc này ánh mắt Nhạc Đông Vân bỗng tập trung vào một vị trí cách đây không xa:

-Này, mau lại đây.

-Hả, cái gì...

Hàn Tuyết còn đang lăm bằm không hiểu Nhạc Đông Vân nói gì, bỗng cảm thấy không khí xung quanh chợt lạnh đi. Lạnh, khiến cho con người ta rùng mình, dù hiện tại đang là giữa trưa. Nàng hai tay run rẩy bấu lấy vai hắn, giọng như sắp khóc:

-Chồng, đừng đùa em, em sợ

-Sợ cái gì cơ?

Nhạc Đông Vân khó hiểu

-Sao lại sợ

-m hồn gì đó mà chồng nói, không phải có thật đấy chứ?

Nàng lúc này đã quần sát vào người hắn như bạch tuộc, run run.

-Nàng không thấy à?

-Thấy gì?

Hàn Tuyết hỏi lại, sau đó nhìn quanh, xác thực không có gì.

-À ta quên. Nàng thiên môn chưa mở, dĩ nhiên không thấy.

Nhạc Đông Vân chợt vỗ trán. Nhắc đến âm hồn loại đồ vật này, mà thường nhân vẫn hay gọi là cô hồn dã quỷ, quả thực có tồn tại. Tất nhiên, tồn tại tức là sẽ có biện pháp chứng minh sự hiện diện của nó. Người bình thường khi mới sinh ra, xương sọ còn chưa phát triển hết. Sau đó sẽ có một rãnh lõm kéo

dài đến đại não, đây gọi là Thiên môn. Hiển nhiên đối với thường nhân lúc đó, là tiểu hài tử hai, ba tuổi, đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Thiên môn mở ra, tạng khí(khí bản) dễ xâm nhập vào đại não, dẫn đến bọn họ có thể nhìn thấy những vật mà người lớn không thấy. Nhiều người thấy con cái mình lúc nhỏ suốt ngày nói chuyện một mình, cho là bị tự kỷ. Thực ra họ không biết hài tử của họ quả thực đang nói chuyện với một ai đó, hoặc chính là một thứ gì đó. Tình trạng đó sẽ kéo dài và chấm dứt khi hài tử bắt đầu vào tuổi phát triển. Năm, sáu tuổi, khi cấu trúc xương sọ phát triển hết, kéo dài ra che lại đại não, tức thiên môn đóng lại. Những đồ vật trước kia không còn xuất hiện, mà người ta bởi sự tình quý dị nhìn thấy được là khi nhỏ, nên lúc lớn không sai biệt lắm sẽ quên. Giả sử có nhớ chẳng nữa, cũng cho là tưởng tượng sao?

Tất nhiên, nhìn thấy quý không chỉ có mỗi biện pháp mở ra Thiên môn. Quý, chỉ cần âm khí đủ cường đại, có thể trực tiếp xuyên qua Thiên môn, nhiễm âm khí vào đại não một người, khiến cho người đó nhìn thấy hán. Mà bởi Thiên môn đóng lại, âm khí vẫn còn tồn tại trong đầu, cho nên người đó quanh năm suốt tháng đi đâu cũng nhìn thấy đồ vật không sạch sẽ, đây gọi là quý ám. Đây là bị động, còn chủ động như Nhạc Đông Vân, chính là thông qua tu luyện loại thần thông bất kỳ, khiến cho ánh mắt tỏa ra hào quang chấp nhiếp quý thân, bắt chúng hiện thân.

-Còn một cách nữa!

Nhạc Đông Vân lẩm bẩm, vừa tìm tòi trong Long Linh giới:

-Một số loài vật có thể nhìn thấy ma quỷ, đây là trời sinh ban cho chúng nó khả năng đặc biệt. Ví dụ như thú này chẳng hạn.

Nhạc Đông Vân đưa ra một lọ nhỏ, ôm lấy Hàn Tuyết:

-Mở mắt ra, ta nhỏ thuốc cho nàng

-Đây là thứ gì?

Hàn Tuyết ngoan ngoãn để hán nhỏ mắt, hỏi.

-Ngư lệ(Nước mắt trâu). Trâu trời sinh có thể nhìn thấy quý, cũng do nước mắt của nó. Được rồi.

Hàn Tuyết chớp chớp mắt vài cái, sau đó mở ra

-Á!

Nàng không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền hét lên chói tai. Trước mặt bọn họ là một nam tử trung niên đang đứng. Không, hán là nói đang phiêu phù trên nền sân thượng.

-Phu...quân...ta sợ...hu hu, mau đuổi hán đi...

Nàng sắp khóc đến nơi, mếu máo.

-Đừng khóc

Nhạc Đông Vân gấp gáp, cái này an ủi ra sao hán là bó tay nha! Nghĩ nghĩ một chút liền quyết định khóa môi nàng ta lại.

-Hức...hức...ừ...

Mà Hàn Tuyết môi bị hán chiếm lấy, vừa trức trặc đáp lại, cổ họng thỉnh thoảng vẫn nấc nhẹ. Tuy nhiên không thể không nói biện pháp này của Nhạc Đông Vân khá tốt, chỉ ít thì lúc sau nàng ta đã không còn sợ hãi như lúc đầu.

-Ra mắt chủ công, chủ mẫu.

Âm hồn kia lúc này mới mở lời. Mà một tiếng “chủ mẫu” này nhất thời để Hàn Tuyết đối với hán có cái nhìn thiện cảm hơn vài lần, dù rằng vẫn sợ đấy!

-Được...được rồi!

Nàng có chút rụt rè đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Loại thực vật khó lường

Được rồi!

Nữ nhân trời sinh đối với ma quỷ luôn đặc biệt sợ hãi, Hàn Tuyết nàng ta cũng không ngoại lệ. Bởi vậy Nhạc Đông Vân sau khi hỏi tên âm hồn kia một số chuyện, lại giao cho hắn tiếp tục bảo vệ Hàn Tuyết, cuối cùng phát tay:

-Cho người lui!

...

Tiên Vân đại lục, Nhạc gia

Nhạc Vân Lan đang thông thả ngồi uống trà, bỗng thấy một tên gia nhân hốt hải chạy vào, đối với hắn bẩm báo:

-Gia chủ, có người Lạc gia cầu kiến?

-Ừm

Nhạc Vân Lan nghe đến đây hai mắt bỗng lóe lên, đối với gia nhân phân phó:

-Cho bọn họ vào.

Tên gia nhân kia y lời, chẳng mấy chốc sau, đã đi đến một nhóm người, dẫn đầu là một nam một nữ. Nam tuổi trung niên, nhìn bộ dáng có chút thô lỗ. Mà nữ, so với Nhạc Đông Vân thì từ hân dường như lớn một ít, từ nàng ta toát lên một vẻ cơ trí hơn người.

-Nha, ngọn gió nào đưa Lạc huynh cùng chất nữ đến đây vậy?

Nhạc Vân Lan mỉm cười, đối với nam tử trung niên hỏi thăm. Nếu như Nhạc Đông Vân ở đây mà nói, hắn cũng sẽ biết hai người này. Dù sao một người là phụ thân tương lai của hắn, người kia chính là...hôn thê!

Không sai, nữ nhân kia chính là hôn thê của Nhạc Đông Vân.

-Hừ Nhạc Vân Lan, người này không nói tiếng lóng. Nguyên Dao nhà ta có hôn ước với nhi tử người là không sai. Bất quá hắn hiện tại không rõ tin tức. Ta cũng không thể để con gái ta lãng phí thanh xuân được, hiện tại không đưa ra lời giải thích hợp lý, đừng trách Lạc gia vô tình.

Nam tử trung niên kia, cách ăn nói quả nhiên y hệt như dung mạo thể hiện ra. Có câu “không đánh kẻ đang cười”, bất quá hắn Lạc Sơn quả nhiên không nề mặt gia chủ Nhạc gia tí nào.

-Chà, Lạc huynh sao nóng vội? Lần này đến Nhạc gia ta hỏi thăm, là ý bậc sinh thành, hay vẫn là ý của chất nữ đây này?

Nhạc Vân Lan làm gia chủ Nhạc gia, trí tuệ hiển nhiên không tầm thường, đối câu hỏi của Lạc Sơn không trực tiếp trả lời, mà quay qua nữ nhi của hắn.

-Cái này...

Lạc Nguyên Dao bị Nhạc Vân Lan hỏi đến, nhất thời có chút quần bách. Mặc kệ bình thường nàng cơ trí cỡ nào, lúc này vẫn là rơi vào thế bị động:

-Nhạc thúc, Dao nhi từ nhỏ đã biết Đông Vân, lớn lên may mắn được cùng hắn có hôn ước, đó là chuyện hạnh phúc cỡ nào! Lần này đến đây cùng phụ thân, chẳng qua là muốn hỏi thăm tin tức hắn một chút, Dao nhi không muốn chờ thêm nữa, đừng không phụ thân?

Lạc Nguyên Dao nói xong giật giật gấu áo của Lạc Sơn. Hình ảnh đó bị Nhạc Vân Lan thu vào tầm mắt, thầm nghĩ mình quả nhiên sáng suốt.

Nhắc đến, Nhạc Đông Vân được định sẵn là gia chủ đời sau của Nhạc gia, thời khắc sẽ được chú ý tới. Mà Nhạc Vân Lan hắn là phụ thân, đối với nhi tử này thông tin từ bé đến lớn nắm không sót chút nào. Như vậy phải kể đến khi nhi tử hắn năm tuổi, tình cờ gặp Lạc Nguyên Dao con gái Lạc Sơn khi đó mới tám tuổi. Lạc Nguyên Dao bởi vì Nhạc Đông Vân lúc ấy bộ dạng khả ái, vô cùng yêu thích. Nàng ta tuy thuộc gia tộc khác, lại đối với Nhạc Đông Vân chiều cố y hệt thân tỷ tỷ. Phụ thân nàng Lạc Sơn còn không biết nàng ta khi bé thường xuyên trốn nhà ra ngoài bởi tiếp Nhạc Đông Vân con trai hắn. Nữ nhân, so với nam nhân tâm lý trưởng thành sớm rất nhiều. Năm Nhạc Đông Vân mười ba, Nhạc Vân Lan nhận thấy cô bé Lạc gia kia đối với nhi tử hắn ngày càng yêu thích, đã xác định chắc chắn sự việc. Lại nói, Lạc gia tuy không tính gia tộc hàng đầu, bất quá hôn sự với Nhạc Đông Vân con trai hắn cũng coi là môn đăng hộ đối. Bởi vậy, hắn nhanh chóng đến Lạc gia cầu thân. Cọc hôn ước này vô cùng vững chắc, cho đến mấy ngày gần đây khi nhi tử hắn mất tích.

Tuy nhiên thì, Nhạc Vân Lan nhìn lại. Cô bé Lạc gia kia đối với nhi tử hắn vẫn còn tưởng nhớ lắm đấy! Chuyện hôm nay chắc do tên đàn Lạc Sơn rồi.

Mà Lạc Sơn tuy lỗ mãng một chút, có điều rất nghe lời nữ nhi, đành đối với Nhạc Vân Lan bất đắc dĩ:

-Tốt nhất từ từ kia nên sớm trở về cưới con gái ta, bằng không đừng trách Lạc mỗ!

Hắn nói rồi buồn bực đứng dậy. Nhạc Vân Lan ung dung mỉm cười:

-Gia nhân đâu, tiễn khách!

Nhạc Đông Vân hiển nhiên không biết vị tỷ tỷ lúc bé vẫn thường quần áo hân hiện tại đang ngày nhớ đêm mong. Lúc này hắn đang có chút khó chịu,

đối với đám nam sinh kia tròng mắt. Thê tử xinh đẹp tất nhiên là để phu quân ngắm, bọn phàm nhân kia cũng dám chạy đến?

-Hàn Tuyết, tớ có bức thư này muốn đưa bạn...á!

Nhạc Đông Vân từ xa phát tay, tên nam sinh kia bất tỉnh.

-Hàn học tử, đệ có cái này muốn...á

Nhạc Đông Vân trực tiếp coi thường, lăm bằm:

-Nhóc con cũng dám tơ tưởng đến thê tử ta?

-Tuyết nhi, ta...

Tên nam sinh có chút dễ nhìn khác càng xui xẻo, chưa kịp nói xong câu đã trực tiếp lăn đùng ra. Tiếng Nhạc Đông Vân ở đâu đó:

-Tuyết nhi? Là người có thể gọi sao?

Mọi người xung quanh sau khi nhận thấy tình trạng quỷ dị kia, đối với Hàn Tuyết có chút sợ hãi. Mà mấy tên nam sinh vốn còn có ý định mon men đến gần hiện tại cũng không dám tiến.

-Phu quân, đừng như vậy mà

Hàn Tuyết đáng thương nhìn Nhạc Đông Vân. Nàng biết hẳn là nguyên nhân cho sự việc quỷ dị này đây:

-Nếu ai cũng có chuyện khi đến gần em, chẳng phải em sẽ bị xa lánh sao?

-Nhưng bọn hắn có ý không tốt với nàng

Nhạc Đông Vân không cho là đúng:

-Có ý với thê tử ta, tội lớn tày trời. Bất tỉnh đã là nương tay lắm.

-Nghe em đi mà, lần sau trừ phi là bọn hắn làm gì đó quá phận, lúc đó hẵng trừng phạt được không?

Nhạc Đông Vân nghe vậy thật có xung động đánh Hàn Tuyết một trận:

-Bọn nó làm chuyện gì quá phận rồi thì trừng phạt có ý nghĩa gì nữa?

-À

Hàn Tuyết hơi ngượng, sửa lại:

-Ý em là lúc nào nhận ra bọn hắn sẽ có hành vi quá phận, lúc ấy hãy trừng phạt được không?

-Tán tỉnh nàng thì đều có ý nghĩ quá phận trong đầu rồi, cần quái gì phải chờ thêm?

Nhạc Đông Vân bĩu môi, tuy vậy cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

-Hi hi, phu quân là tuyệt vời nhất!

Hàn Tuyết cuối cùng cũng thuyết phục được Nhạc Đông Vân. Đối với nàng mà nói, đây là một thành quả lớn lao rồi, tuy nhiên không thể cho hắn biết được, vì vậy bắt đầu đuổi khách:

-Được rồi, phu quân không học vậy về đi

-Ồ...

Cuối cùng, Nhạc Đông Vân bức bối đi ra, lòng tự hỏi có nên hủy diệt cái trường này không? Tuy nhiên hắn không làm thế, phá cái này thì còn cái kia, cách này không ổn tí nào.

Bỏ qua chuyện đó, hiện tại hắn nên tìm kiếm một chút manh mối đường về sao? Dù hắn mới đến Địa Cầu được vài ngày, nhưng đối với Bạch Đế thành, với Nhạc gia là phi thường tường nhớ. Không thể cứ ngồi chơi chờ đợi phép màu được, cần phải tự thân vận động. Nhạc Đông Vân cũng không tin bằng tu vi chân tiên của mình, Địa Cầu nơi nghèo nàn linh khí này lại có chỗ nào làm khó được bản thân.

-Phương Bắc dường như có chút linh khí, đến đó xem sao.

Hắn lăm bằm, sau đó ngự kiếm bay tới. Khoảng cách một trăm dặm tính theo đường bộ trong thời buổi hiện nay cũng chẳng phải xa xôi lắm, chứ đừng

nói đường không. Khi Nhạc Đông Vân đến nơi, hần khẽ “ồ” lên một tiếng:

-Quả nhiên không ngoài dự đoán. Nơi này cũng không có cái thứ đồ tị linh trận kia, nhiều linh khí hơn một chút chẳng qua bởi chỗ này là một khu rừng mà thôi.

Nhạc Đông Vân nhàn đáp xuống một tảng đá lớn cạnh bờ suối. Hiện tại nếu đi xem xét xung quanh, hần là nên bắt đầu men theo nguồn nước đi?

Hần nghĩ rồi chậm rãi di chuyển, hai mắt chăm chú không bỏ sót một chi tiết...

...

Gần đây Nhạc Băng cảm giác khá mệt mỏi. Bắt đầu là việc xui xẻo gặp gỡ một tên bệnh thần kinh có siêu năng lực, sau đó là bị Trịnh Tự Cường tên khốn kia ghi hận đề rồi bị truyền chuyển công tác. Hiện tại làm việc ở sở cảnh sát, nhiều cấp dưới đối với nàng chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng, hần cũng là có kẻ âm thầm gây khó dễ.

-Ài!

Nàng thờ dài, hôm nay xin một ngày nghỉ phép, đi dã ngoại hảo hảo thư giãn một phen, tâm tình cũng đã thư thả đi phần nào. Chỉ là ngày nghỉ kết thúc quá nhanh, mới đó đã là xế chiều. Nàng sau khi thu dọn lều vải, khăn, xoong nồi, thảnh thơi đi tắm mát một phen.

Liếc mắt nhìn sang dòng suối bên cạnh, thời buổi này có thể ngâm mình trong làn nước tự nhiên hần là không tệ đi?

Nhạc Băng nghĩ rồi nhanh chóng thoát y, sau đó làn nước mát lạnh đã bao phủ cơ thể nàng. Có thể, cô ta cũng không biết được, tại một lùm cây gần đó, một đôi mắt đen đầy thâm thúy đang nhìn chăm chăm vào bản thân.

Nhạc Đông Vân nuốt nước bọt, dù nhìn lên người khác không phải tốt đẹp gì, nhưng mà cái này...ừc...hần miễn cưỡng chấp nhận đi? Hơn nữa hần là không cố tình nha! Đây là tình cờ, tình cờ thì không thể gọi là có mục đích được! Hần có chút cái này... cái kia suy nghĩ lấy.

-Tắm tắc, quả là rất đẹp

Hần âm thầm cảm thán. Bàn về dung mạo, nếu như Hàn Tuyết thì hần là thanh xuân thiếu nữ, như vậy cô nàng Nhạc Băng này lại tràn đầy hương vị ngự tỷ kích thích. Chỗ nên lồi thì càng lồi hơn một tý, mà chỗ nên lõm lại càng thêm thon gọn. Cái này cũng quá thu hút rồi!

Nhạc Đông Vân vừa xem, vừa tiện tay vơ một cọng thực vật bên đường cho vào miệng nhấm nháp. Có thể, hần tuy là nhai lá cây, kì thực ý tưởng trong đầu lại nghĩ khác đi sao?

-À, lạ quá! Cô nàng này sao ta xem càng ngày càng thuận mắt.

Hần lẩm bẩm, dường như bản thân có chút nóng lên? Nghĩ là nghĩ vậy, kì thực Nhạc Đông Vân cũng không để ý nhiều lắm, tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp.

-Không đúng! Bằng tâm cảnh của Nhạc mỗ, cho dù thưởng thức, cũng sẽ không xuất hiện loại tình trạng này mới đúng.

Nhạc Đông Vân biến sắc. Hần ban đầu nhìn Nhạc Băng là thuần túy chiêm ngưỡng cái đẹp, nhưng sau đó càng nhìn càng thấy khác thường. Lý trí như cũ vẫn còn, nhưng trong cơ thể dường như càng ngày càng muốn đến loại xung động kia.

-Rốt cuộc có chuyện gì?

Hần thầm nội thị bản thân, bất chợt phát hiện trong cơ thể xuất hiện một ít đồ vật lạ màu xanh. Nhạc Đông Vân bỗng cười khò nhìn vào mấy cọng thực vật trên tay. Đây cũng quá dọa người đi? Ta tùy tiện nắm mấy cọng cỏ cũng là lấy nhầm xuân dược thiên nhiên?

Dân gian có câu “Sắc mê tâm khiếu” quả không sai. Nhạc Đông Vân bởi mãi nhìn Nhạc Băng, bất tri bất giác đã ngậm bao nhiêu “cọng cỏ” vào miệng. Hiện tại phát hiện ra có chuyện, chuyện cũng đã rồi.

Hần là nhanh chóng tìm tiểu thê từ một phen sao?

Hần thầm nghĩ. Nói đến loại thực vật này cũng đủ kì quái. Là xuân dược lại không phải xuân dược. Như bình thường xuân dược, trúng phải toàn thân khô nóng, lí trí dần đánh mất. Mà loại này, nhai vào cảm giác hoàn toàn bình thường, tinh thần vẫn như cũ minh mẫn, nhưng loại xung động kia thì vô cùng mãnh liệt, một loại ham muốn theo bản năng.

Nhạc Đông Vân bởi vì gấp gáp, quay người vô tình đã trúng mấy hòn đá nhỏ bên cạnh. Đá rơi xuống nước, trong buổi xế chiều có chút tĩnh lặng này, âm thanh đặc biệt thu hút.

Ta hiện tại có chút ý tưởng. Nhạc Băng nữ cảnh sát tỷ tỷ này, hần nên thuận tay ôm lấy chứ? Tình cảm sao? Từ từ bồi đắp vậy!

Nhân tiện nói đến tình cảm, Lạc Nguyên Dao cảm tình dành cho Nhạc Đông Vân cũng không ít đâu. Các người hãy tưởng tượng vị tỷ tỷ thường hay chơi cùng ngày bé, đã bất tri bất giác thích bản thân mình từ lúc nào không hay. Mà nàng ta lớn lên xinh đẹp cơ trí, lại với mình vẫn một mực chờ đợi. Người nói, người nữ bỏ sao?

Kể tiếp, ta tuy là tác giả, cũng vô cùng chờ mong đây

Like và thể hiện cảm xúc để làm động lực cho tác giả nào!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ta chính là không nữ thì sao?

Ai?

Nhạc Băng giật mình quay qua, bắt gặp Nhạc Đông Vân đang lúng túng đứng đó, nàng sắc mặt đặc biệt khó coi:

- Là ngươi?

- Cái này...

Nhạc Đông Vân có chút ngượng ngùng không biết làm sao. Thật chứ loại tình huống nhìn trộm rồi vấp đá này, hắn vốn tưởng chỉ là hư cấu, không nghĩ có ngày thật áp dụng trên người mình

- A ha ha, hiểu nhầm, hiểu nhầm...

- Cút đi chỗ khác cho ta!

Nhạc Băng cắt ngang lời giải thích của hắn, gào lên. Lần này nàng quả thực bị xem sạch. Mà Nhạc Đông Vân cũng thức thời ngay lập tức quay mặt đi.

Có tiếng soạt soạt sau lưng, có thể tưởng tượng thân hình mỹ miều kia, bằng một tốc độ phi thường nào đó, đã phủ lên lớp y phục mỏng. Đây cũng là biện pháp tạm thời, Nhạc Băng cô ta hiện tại nhưng cảm thấy rất gấp gáp. Nhạc Đông Vân vốn tưởng mọi việc xong xuôi, định nhân lúc Nhạc Băng thay y phục trốn đi, đã nghe một tiếng quát:

- Đứng lại!

- Cái gì chứ?

Hắn lăm lăm. Đường đường là Nhạc thiếu gia chủ, bây giờ lại bị nữ nhân không chút lực lượng này hô to gọi nhỏ, thật cũng quá ủy khuất rồi. Tất nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, tên này vẫn thành thật quay lại, rất vô tội:

- Còn có chuyện gì sao?

Nhạc Băng lúc này hai tay đã lăm lăm cây súng lục đen ngòm, dù nàng vốn biết thứ này không hề có tính uy hiếp đối với Nhạc Đông Vân, có điều nữ nhân a, dưới con tức giận, điều gì cũng trực tiếp đem quên hết:

- Ngươi nói xem có chuyện gì?

Cặp mắt nàng híp lại đầy vẻ nguy hiểm:

- Ngươi theo dõi ta?

- Hừ, Nhạc mỗ đường đường là...

Nhạc Đông Vân nghe Nhạc Băng vu oan hắn theo dõi nàng ta, vốn định lên giọng bản thân là bậc nào... Bất quá, há miệng mắc quai. Hắn sự tình nhìn lớn là có thật, thành thử khúc trả lời sau nhỏ dần, dường như có tật giật mình:

- Việc này... Nhạc mỗ... ăn...

- Quả nhiên là như vậy sao?

Nhạc Băng vốn chỉ phỏng đoán một chút, nhìn bộ dáng hắn như thế lại ngỡ bản thân đoán trúng, càng căm tức:

- Khốn nạn, ngươi ý mình có chút năng lực, là có thể thích làm gì thì làm sao? Ta nói cho ngươi biết, hôm nay như không làm ta vừa ý, đừng hòng bỏ đi!

- Cô đang uy hiếp ta chắc?

Nhạc Đông Vân hừ một cái. Hẳn dù ở thế đuối lý, nhưng thực lực mang đến chỗ tốt liền lúc này thể hiện ra. Hẳn bắt quá là nói lên sự thật:

-Lùi lại một bước, Nhạc mỗ như thật bây giờ bỏ đi, làm gì được nhau?

-Ngươi...ngươi

Nhạc Băng nhất thời có chút cứng họng không biết phải trả lời sao. Nàng cũng là phụ nữ hiện đại, bị nhìn lên cơ thể chẳng qua có chút cảm tức mới nói như thế, cũng không thật sự muốn thế nào. Nào ngờ Nhạc Đông Vân tên này không những không tỏ ra hối lỗi, còn đẩy cuộc nói chuyện lên cao trào. Hiện tại không còn nước thang cho qua, đành phải cắn răng kiên trì:

-Ngươi đối với nữ nhân yếu đuối, cũng không nói lí như vậy sao?

-Hả? Nữ nhân yếu đuối? Cô?

Nhạc Đông Vân nghe vậy hơi ngạc nhiên trừng mắt nhìn Nhạc Băng một chút. Được rồi, hẳn công nhận nàng ta so với hẳn quả yếu đuối nhiều lắm, ngập ngừng:

-Thực ra...ai cũng vậy cả thôi. Nhạc gia ta trước giờ đều nói lí lẽ, mà Nhạc mỗ tất nhiên không ngoại lệ.

-Vậy ngươi nói bây giờ phải làm sao?

Nhạc Băng có chút thờ phào. May mắn hiện tại tên này dường như đã có chút bình thường.

-Cái này...

Nhạc Đông Vân ngó tới ngó lui một chút để cho Nhạc Băng đều cảm thấy mất tự nhiên, lại suy nghĩ đến vấn đề. Nữ nhân tại Đông đại lực đều thủ thân như ngọc, chỉ có phu quân của bọn họ mới có thể cái kia... Mà Nhạc Băng, coi như bị hắn nhìn sạch. Hiện tại, ý tứ nàng ta hẳn là vậy sao?

Nhạc Đông Vân nhất thời một bộ linh ngộ vấn đề, giọng nói không khỏi trở nên ôn nhu:

-Nhạc mỗ biết chuyện này đối với nàng bất quá ngoài ý muốn mà thôi. Có điều nữ nhân thân, thủ như ngọc. Ta bất cần, ta vô tình, làm nàng phiền lòng. Phần này trách nhiệm, làm thân nam nhân sao dám không gánh vác? Nhạc Đông Vân này thế trước trời đất, sẽ không làm nàng ủy khuất. Nàng, từ nay ta đến chịu trách nhiệm

-Ngươi nói cái gì vậy

Nhạc Băng run rẩy, tay cầm súng theo đó cũng run theo. Mà Nhạc Đông Vân tên ngốc này còn tưởng đây là bởi nàng ta cảm động, bắt chột vòng tay qua eo ôm lấy nàng ta, hôn nhẹ lên má, khẽ an ủi:

-Đừng lo, ta thân là Nhạc gia thiếu gia chủ, sao có thể nuốt lời?

-...

Nhạc Băng không nổ súng, cũng không có mắng chửi gì thêm. Bởi tất cả những điều đó đối với một tên bệnh thần kinh với năng lực biến thái sẽ không có tác dụng gì. Cô ta đang sợ, là thật sự sợ hãi. Còn gì sợ hãi hơn việc bị một tên tâm thần nguy hiểm nhận định bản thân là mục tiêu của hắn chứ?

-Ngươi...tránh ra. Ta có chút việc.

Nhạc Băng cố giữ bình tĩnh. Kinh nghiệm nhiều năm trong lĩnh vực tâm lý tội phạm, nàng không thể để lộ ra sợ hãi bản thân hiện tại khi đối mặt với hắn được. Chỉ là, có thể cô ta cũng không hề biết việc, loại biểu hiện này trong mắt Nhạc Đông Vân lại biến thành hình tượng nữ nhi quật cường. Hai tay hắn siết chặt lấy eo nàng ta, má kề má, thì thầm:

-Không cần phải như vậy...quật cường nữa. Nữ nhân trong chuyện này đều truy cầu ái tình là trên hết chẳng? Nàng sợ hãi sao? Cái đó hoàn toàn có thể từ từ bồi dưỡng mà! Hiện tại, hết thảy hẳn là giao cho ta được không?

Nếu nói về cảm xúc Nhạc Băng hiện tại, Nhạc Đông Vân đứng một điểm, đó là sợ hãi. Tất nhiên nàng ta không phải sợ hãi về chuyện hôn nhân không có ái tình như Nhạc Đông Vân nghĩ. Như đã nói ở trên, nàng sợ bị khủng bố tinh thần bởi một tên điên biến thái.

Nhận thấy Nhạc Đông Vân không có ý buông tay, cô ta đầu óc bắt đầu suy tính. Hiện tại cần dùng biện pháp mềm mỏng, bởi vậy nhẹ giọng:

-Ta tin tưởng mà! Hiện tại buông tay được không? Chúng ta cần phải về, cũng sớm thôi.

-Được!

Quả nhiên sau khi Nhạc Băng đổi giọng, Nhạc Đông Vân nở nụ cười sáng lạn, đối với yêu cầu của nàng ta cơ hồ đáp ứng ngay lập tức

-Nàng đi đâu đấy?

-Đi lấy xe!

Nhạc Băng không chút do dự trả lời. Cô ta hiện tại coi như tận lực không gây một chút mâu thuẫn nào với hân.

-Xe đâu?

Nhạc Đông Vân dường như rất quan tâm đến vị thế từ mới này

-Ở đằng kia

Nhạc Băng chỉ vào một gốc cây gần đó không xa, sau đó quay qua hân:

-Ta nhớ người hình như còn có thể bay? Như vậy người cứ về trước. Ta hiện tại lấy xe rồi cũng sẽ nhanh chóng trở về.

-Nha...

Nhạc Đông Vân không vội đáp ứng. Hân nhìn xung quanh một lượt. Trời đã tối, bằng thị lực thường nhân của Nhạc Băng, đi đường trong khu rừng thiếu thốn ánh sáng này dường như không tiện. Hơn nữa hân cũng có chút lo lắng Nhạc Băng nàng ta sẽ đóng vai nữ nhân quật cường gì đó giống như trong tiểu thuyết, đối với hôn nhân không tình yêu sợ hãi nên tìm cách trốn khỏi nhân vật chính; bởi vậy đưa ra đề nghị:

-Trời cũng đã tối, không bằng để ta cùng đưa nàng về?

-Vậy còn xe của ta?

Nhạc Băng đối với lời hân nói quả thực động tâm. Bởi vì lúc trước xảy chút chuyện kéo dài thời gian, hiện tại đã sẩm tối, đi đường rừng không chút ánh sáng có vẻ như rất không ổn. Hơn nữa là nữ nhân, hân ai cũng ôm giấc mộng tựa như tiên đồng dạng vậy, ngại vẫn vọng nguyệt sao?

-Cái đó không phải vấn đề!

Không phải một chiếc xe sao? Nhạc Đông Vân tùy tiện dùng thần thức đưa vào Long Linh giới, sau đó không chờ nàng ta phản ứng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, đối với Nguyệt Tuyền kiểm dưới chân niệm:

-Đi!

...

-Cuộc sống hân là như thế này trải qua sao?

Nhạc Băng được Nhạc Đông Vân ngự kiểm ôm vào lòng, đối với hành động này của hân khó mà phản kháng được. Xung quanh mây trời lững lờ, bên dưới như một bức tranh thương nhật nhân gian, mà vàng trắng non vừa treo lơ lửng. Khoảnh khắc, cô ta thầm hỏi đã có nữ nhân nào giống như vậy, được hân ôm vào lòng chưa? Thậm chí không tự chủ nổi lên chút ghen tị.

-Nàng về đồn cảnh sát hả?

Âm thanh Nhạc Đông Vân cất lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Trong trí nhớ của hân, lần gặp Nhạc Băng trước đó cũng là ở đồn cảnh sát. Mà Nhạc Băng, đối với việc hân cất lời cũng không có bao nhiêu ác cảm. Nàng bất chợt nhận ra, kì thực, giọng của hân là đặc biệt dễ nghe đấy!

-Không, về nhà ta

Nàng nhẹ nhàng đáp. Một ngày nghỉ phép, lẽ dĩ nhiên sẽ phải trọn vẹn. Cô ta sẽ không về đồn làm gì, lại nói nơi đó hiện tại cũng có gì hay?

-Vậy nhà nàng ở đâu?

-Người đi một quãng nữa theo hướng Tây nam, không sai biệt lắm sẽ đến.

Bởi vì bọn họ đang bay, thành thử chỉ đường cũng không quá phức tạp, đọc phương hướng là được rồi.

Lương cảnh sát bình thường không tính là cao, nhưng chắc chắn đủ sống. Còn Nhạc Băng thân là tổ trưởng tổ chuyên án, chắc chắn điều kiện kinh tế sẽ khá hơn phần nào. Chỗ ở của nàng là một biệt thự nhỏ hai tầng nằm trong tiểu khu Cảnh Uyển. Điều nói an ninh ở đây rất tốt, người lạ đi vào sẽ phải xuất trình giấy tờ, nhưng vấn đề là Nhạc Đông Vân từ trên trời trực tiếp đáp xuống, thành ra mấy người bảo vệ cũng không biết có kẻ đột nhập bất ngờ.

Nhạc Đông Vân sau khi y lời Nhạc Băng để xe vào gara cho nàng, chăm chú:

-Ta sẽ không phải là bước vào sân rồi còn bị gia chủ ra lệnh trục xuất đấy chứ?

-Người vào đi!

Nhạc Băng sau khi suy nghĩ, cảm thấy bây giờ kêu hấn đi khỏi đường như quả thật có chút bất cận nhân tình, bởi vậy đáp.

-Hi hi, ta biết mà. Nàng vốn không nỡ.

Nhạc Đông Vân nghe vậy nhất thời vui vẻ. Mà Nhạc Băng nhìn bộ dạng của hấn, có chút bất đắc dĩ trừng mắt:

-Ta chính là không nỡ đấy, thì làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bồi thê tử

Một chương này như quả thực có thể, ta khuyên các người tạm thời đừng đọc làm gì. Ta có chút không biết viết sao nên khá ngắn, nhưng mà có chút. Để coi như là trong tâm một tháng từ khi đặt bút viết chương đầu tiên đến nay, tiến độ là 20c/1. A, không biết mình nói có loạn quá không nhỉ? Hi hi, kệ!

Nhạc Đông Vân từ nhà Nhạc Băng trên đường trở về, có chút bội phục bản thân suy nghĩ lầy. Hấn quả nhiên là nam nhân tốt, đối với việc mình gây ra đều sẽ chịu trách nhiệm. Khả năng vì vậy mà Nhạc Băng nàng ta dù lúc trước đối với hấn không ưa, hiện tại đối đáp cũng là tương đối dễ chịu sao?

Nếu Nhạc Băng biết được suy nghĩ này của Nhạc Đông Vân, hấn sẽ rất...Mà chính xác lại, đây là nàng lo lắng cho bản thân có được không? Cho nên không dám quá gay gắt với hấn, này cũng dễ hiểu mà, có cần suy nghĩ theo lối dọa người như vậy sao?

-Phu quân có việc sao? Hấn nên chờ hấn về!

Hàn Tuyết một mình trong nhà, buồn chán trầm nghĩ. Nàng thật sự nhớ chồng.

Kì thực, ngoại trừ Hàn Tuyết hiện tại chính thức có mối quan hệ mật thiết với Nhạc Đông Vân ra, còn có những nữ nhân khác đồng dạng đang tưởng nhớ hấn. Trong một căn hộ hạng sang tại trung tâm thành phố, Hạ Hà Vân một môi ngà lưng trên ghế salon, phất chốc vẩy mà không tự chủ nghĩ đến nam nhân tình cờ gặp hôm trước. Hấn gọi là Nhạc Đông Vân sao?

Không biết có phải bởi vì vô hình chung được nữ nhân xinh đẹp nhớ đến, mà hiện tại Nhạc Đông Vân dường như có chút khác người. Hấn vậy mà có hứng thú đi dạo trên đường về nhà Hàn Tuyết.

Những năm gần đây, hiện tượng đô thị hóa nhanh chóng ngoài mang theo những mặt tốt, tiêu cực đi kèm cũng khó tránh khỏi. Đơn cử rõ rệt nhất là sự phân hóa giàu nghèo. Nói một cách dễ hiểu thì ai giàu càng giàu, ai nghèo càng trở nên khổ rách áo ôm. Mà một số người nghèo, bởi vì vô tình quên đi câu “Đói cho sạch, rách cho thơm”, vì vậy nạn cướp giật bắt đầu hoành hành. Này cũng không thể trách bọn họ quá như thế nào. Dục vọng sinh tồn là bản năng con người đấy, có trách, chỉ trách mấy tên cướp hôm nay quá xui xẻo, nhằm đúng thời điểm Nhạc Đông Vân đi trên đường dễ cướp. Tất nhiên, Nhạc Đông Vân là ai, cái này ta không cần nhắc. Và lẽ dĩ nhiên, hấn cũng không cần nhiều lời, hay hành động nhiều ra với bọn cướp để có thể mô tả quá trình này như thế nào. Chỉ biết tâm tình hiện tại của Nhạc Đông Vân nhưng là không vui, lẽ dĩ nhiên, bị cướp hỏi thăm ai vui cho được?

-Nhìn Nhạc mỡ rất dễ bắt nạt sao?

Hấn nhìn mấy tên cướp đang có vẻ mặt cầu xin, bức bối hỏi.

-Đại ca, bọn em có mắt không thấy núi Thái Sơn, mong anh tha mạng.

Một tên cướp vẻ mặt cầu xin đau khổ nói. Nếu là người bình thường lúc này hấn sẽ ra về người tốt giáo huấn bọn cướp một phen, sau đó gọi cảnh sát rồi. Đáng tiếc Nhạc Đông Vân đối với cướp loại hành vi này ở Đông Đại lục vốn đã nhìn quen, không có bao nhiêu ý kiến. Nghe tên cướp huyền thuyên một hồi, liền gỡ hấn.

-Cốp!

-Á

Tên cướp vẻ mặt càng trở nên khúm núm:

-Đại ca, mong ngài đại nhân đại lượng phóng em một đường sống.

-Trả lời trọng tâm vấn đề.

Nhạc Đông Vân mất hứng. Cướp không được bị bắt lại mà thôi, có dọa người như vậy sao? Bọn này miệng thì luôn miệng cầu xin, vậy mà hấn hỏi đến bây giờ còn chưa trả lời kia.

-Đại ca...cái này

-Nói đi, ta sẽ cân nhắc khoan hồng.

Thấy tên kia áp úng ngập ngừng, hấn trừng mắt.

-Dạ bọn em thấy đại ca ăn mặc cổ trang rất phong cách, tóc cũng vẫn kiểu kia. Thăm nghĩ những người ăn mặc “thời thượng” như vậy chắc rất có tiền, bởi vậy mới trót đại... .

-Như vậy sao.

Nhạc Đông Vân à một tiếng hiểu ra vấn đề, sau đó lại có chút tò mò nhìn lại bản thân. Ăn mặc thế này lại tính là người có tiền, thuyết pháp như vậy hấn nghe qua lần đầu.

-Thôi được rồi các ngươi té đi. Nhạc mỗ cũng không chấp nhậ chuyện này. Lần sau có cướp cũng nên nhìn đối tượng một chút.

-Hả? Đại ca nói thật?

Tên cướp còn tưởng mình nghe lầm, hỏi lại.

-Muốn gì nữa? Không đi ta cho ăn đòn bây giờ.!

Nhạc Đông Vân không vui đạo. Hấn không có hứng đùa với mấy tên cướp này.

-Dạ vâng. Bọn tiểu đệ té!

Mấy tên cướp sau khi xác nhận tên nam nhân trước mặt quả thật buông tha mình, biết điều nhanh chóng chạy đi.

Mà Nhạc Đông Vân nhìn bọn hấn, hơi lắc đầu, sau đó không còn tâm tình đi bộ nữa, nhanh chóng ngự kiếm bay về nhà.

Nhà, là một khái niệm.

Nơi có thể tử, nơi đó cũng tính là!

Rất nhanh thì về đến, mà Hàn Tuyết vốn đã chờ dài cổ, vậy mà nghe chút động tĩnh liền vội chạy ra:

-Phu quân về rồi.

-Ừm

Hấn khẽ gạt đầu, tay nhẹ nhàng tại gò má Hàn Tuyết vuốt ve:

-Nãy giờ đều chờ ta sao?

-Dạ, là...

Hàn Tuyết đối với ôn nhu của hấn, một đôi hồng hồng má khẽ gạt, sau đó lại nín lấy tay áo Nhạc Đông Vân:

-Mình ăn com nhé!

Nhạc Đông Vân vốn muốn nói mình đã ăn rồi, lại nhìn đến nàng đang háo hức, không muốn làm mất bầu không khí, bèn chấp nhận đi theo. Vì thế tử, lên núi đao xuống biển lửa còn làm được, huống gì bồi tiếp một bữa com?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đến để không ai khi dễ nàng

Tất cả các người, trước mặt Đấng, còn không mau CÙY XUỐNG!

Nhạc Đông Vân đầy yêu thương nhìn lấy Hàn Tuyết. Có đôi khi hấn tự hỏi, nếu như là một ngày về đến Tiên Vân, mang nàng đi đến trước phụ mẫu nói rằng nàng là của hấn thế tử, về mặt bọn họ sẽ như thế nào? Bởi vì, hấn nói là thế tử, chứ không phải thấp thất!

Hôn ước định sẵn, Nhạc Đông Vân không phải là không biết. Và lẽ dĩ nhiên theo quy củ lâu nay, nữ nhân y theo hôn ước sẽ trở thành chính thất. Mà những người sau đó, nhất định phải là cơ thiếp sao?

Chính là, trước một kiện sự tình đã được định sẵn từ khi còn ngây ngô, hiện tại rốt cuộc nhận thức chẳng lẽ liền vô pháp thay đổi?

Bản thân, rốt cuộc làm tất cả, tiếp nhận tất cả là vì cái gì này?

Khoái hoạt sao? Thoải mái sao? Cho chính bản thân mình? Đường như rất ích kỷ? Thế nhân, vốn là ích kỷ đấy!

Kì thực, điều này Nhạc Đông Vân vốn thấu hiểu từ lâu. Làm cho phụ mẫu hài lòng, bản thân không phải là vui vẻ sao?

Danh phận hai chữ này, nghe qua ngỡ là phù du. Nhưng mà, nếu như đó là một loại công nhận mà nói, hẳn tiếc gì không cho nàng? Cuộc sống của Nhạc Đông Vân này, rốt cuộc vẫn do chính ta quyết định. Phụ mẫu bọn họ lúc gấp lại, có thể cho là ta tùy hứng nhất thời tại Địa Cầu mà không vui, nhưng rốt cuộc sẽ chấp nhận thôi. Mục đích của bọn họ cuối cùng, không phải để cầu ta một đời vui vẻ sao?

Hắn nghĩ đến đây, nội tâm sáng sủa đi nhiều, cõi lòng đầy thanh thản ôm lấy Hàn Tuyết, nàng khẽ “ừm” một tiếng nhỏ nhẹ. Đây là thê tử của hắn, chân thực ngay trước mắt, đời này kiếp này vĩnh viễn không thay đổi. Một đêm yên lành cứ thế trôi qua.

...

“Làm gì bây giờ?”

Nhạc Đông Vân tự hỏi. Luôn luôn là như vậy, dường như trong cái nhà này hắn tự rảnh rỗi nhất rồi. Hôm đầu tiên còn theo Hàn Tuyết đi học, có điều cái đó chẳng có gì hay nên bị hắn bỏ qua. Hiện tại mỗi ngày tỉnh dậy, tiểu thê tử luôn gương mẫu đến trường, bỏ lại phụ quân ở nhà. Chẳng lẽ Hàn Tuyết nàng không biết, hắn Nhạc Đông Vân so với mấy trang giấy nhìn tốt hơn nhiều lắm sao?

-Ài, ta hận Địa Cầu!

Hắn bức bối lắm lắm. Cho dù nơi này tặng hắn hai nàng thê tử, nhưng ngoài ra những thứ khác để giải trí thì thiếu thốn đến dọa người. Thậm chí, muốn tu luyện một chút cũng đêch có được bởi linh khí dường như là một khái niệm trong truyền thuyết.

Nhạc Đông Vân xem ti vi một chút. Hắn càng không hiểu đánh đấm như thế kia cũng có thể giết người sao? Đừng nói là hắn, để một hải tử tại Tiên Vân thi triển quyền cước cũng tốt hơn mấy tên kia nhiều lắm. Thường nhân tại thế giới này, đối với năng lực tự bảo vệ quá kém đi mà!

-Cũng may thê tử hiện tại có ta bảo hộ. Cũng không thể giao an toàn của bọn họ cho mấy tên này được!

Nhạc Đông Vân trầm cảm thán. Hắn không hề biết mấy thứ trong ti vi bất quá là phim ảnh. Đánh nhau cũng chỉ làm giả, đâu như Thủy tinh cầu tại Tiên Vân đại lục ghi lại cảnh chiến đấu thực sự của cường giả đâu này?

-Nhắc đến thê tử mới nhớ.

Hắn vui vẻ:

-Ta nhận ra khi bồi tiếp các nàng ấy dường như không nhằm chán nữa. Lúc trước có mỗi Hàn Tuyết còn cảm thấy gò bó. Hiện tại không phải thêm một nàng nữa sao? Hi hi, Nhạc Băng thê tử tỷ tỷ tại đồn cảnh sát, dường như cũng không quá bức bối như trong trường học nha!

Nhạc Đông Vân giống như Columbus lần đầu phát hiện ra châu Mỹ vậy, đầy hào hứng nhanh chóng bay đến chỗ Nhạc Băng làm việc.

...

-Vương Bằng Phi, hiện tại đang trong giờ làm việc. Người cũng là người trong ngành, sao điểm này còn có tỏ ra không rõ.

Nhạc Băng lạnh lùng, vẻ mặt có chút chán ghét đối với nam nhân mặt quân phục đang ngồi trên bàn làm việc của nàng nói ra.

-Ha ha, Bằng Bằng em cũng không phải là không biết. Chút lí do này không làm khó được ta đâu. Lại nói, chúng ta đều là người trong ngành, không phải càng dễ tác hợp hơn sao? Vương gia ta công trạng đối với quốc gia, đối với nàng càng là tuyệt phối a!

-Phi, ai cùng ngươi tác hợp?

Nhạc Băng vẻ mặt không chút biểu tình, gần từng tiếng:

-Mau tránh khỏi chỗ ta làm việc, bằng không đừng trách.

-Nếu như ta nói là không thì sẽ thế nào?

Nam nhân tên gọi Vương Bằng Phi đối với cảnh cáo của Nhạc Băng vẫn không để ý. Hình ảnh này lọt vào mắt của cảnh sát xung quanh, bọn họ cũng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ. Vương gia trong quân đội, là một khái niệm đầy vinh quang. Ba đời tông quân, ba đời tướng. Từ Vương lão gia tử thời kháng Pháp, đến đời con, đời cháu bọn họ đều trong quân ngũ trở thành một gã tướng quân, thống lĩnh một phương. Mà Vương Bằng Phi hiện tại, tuy mới chỉ là

trung tá, nhưng Vương gia còn đó, ai dám không nể mặt? Có thể như Nhạc Băng lạnh lùng đối đãi cũng đã hiếm có rồi!

Chính là, Nhạc Băng cũng không thực tế tiếp xúc với Vương gia như thế nào, nàng chỉ biết Vương Băng Phi thực sự để nàng chán ghét, bèn không nói hai lời di chuyển đến muốn cho hắn một bạt tai. Có thể, sự tình cũng không đơn giản như nàng nghĩ. Thân ảnh Vương Băng Phi lóe lên thuận lợi tránh được bạt tai của nàng, sau đó trở mình muốn ôm lấy Nhạc Băng.

-Nhạc mỹ nhân sẽ bị phi lễ sao?

Mọi người trong sở cảnh sát nhìn thấy cảnh này, ai cũng cảm giác có chút gì đó khó chịu. Mà Nhạc Băng cô ta ánh mắt dường như không tiếp thụ nổi. Nàng từng bị tên ngốc kia phi lễ một lần, lúc đó dường như so với hiện tại sắp bị Vương Băng Phi phi lễ còn tốt hơn nhiều lắm.

Ngay khi Nhạc Băng nhắm mắt nhận mệnh, mà Vương Băng Phi đầy đắc ý chuẩn bị ôm lấy mỹ nhân, chợt, giống như một tia chớp lóe qua, kèm theo đó là âm thanh nổ lớn như tiếng sấm đi kèm. Phút chốc trong lúc đó, Nhạc Băng cảm giác được nàng bị ôm lấy, mà cái ôm dễ chịu này hóa ra đến từ tên tiểu lưu manh Nhạc Đông Vân.

Ai nấy đều choáng váng. Nhạc mỹ nhân quả nhiên bị phi lễ, nhưng nàng ta dường như không quá phản kháng. Đây cũng dễ hiểu, bởi kẻ ôm lấy nàng ta quá khác biệt so với dự đoán ban đầu. Chính là, như vậy “dự đoán ban đầu” đâu?

Nhạc Băng hơi có chút gãy gập, nhưng Nhạc Đông Vân ôm quá chặt, vì vậy nàng ta dứt khoát buông tha:

-Mau bỏ tôi ra! Còn nữa, sao cậu lại ở đây?

-Không bỏ. Còn vì sao xuất hiện ở đây ấy à? Dĩ nhiên là để không ai khi dễ nàng chứ còn gì nữa!

Nhạc Đông Vân trả lời rất rành mạch từng câu hỏi. Trong lòng thầm nghĩ bản thân cũng quá lợi hại rồi. Vừa xem ti vi thấy thê tử không có bản thân bảo vệ sẽ không an toàn liền chạy đến, quả nhiên có chuyện. Suýt chút nữa thì để cho tên phạm nhân ti tiện kia đắc ý rồi. Dù nói đối với loại “tiểu nhân đắc chí” cũng không cần để tâm. Những đó cũng phải xem đối tượng a! Như đối với thê tử hắn sao? Nhạc Đông Vân nghĩ đến đây hàn khí tỏa ra. Tên kia quả nhiên muốn chết rồi.

Mọi người xung quanh bỗng chốc cảm thấy rung mình, mà Nhạc Băng vốn bị Nhạc Đông Vân ôm vào lòng rõ ràng hơn ai hết, để cho nàng vốn còn hơi bất mãn vậy mà ngoan ngoãn đứng im tựa đầu vào lưng ngực hắn.

-Khụ, khụ!

Từ bức tường phía đối diện, một thân ảnh đầy cát bụi đi ra. Tên này trong quân ngũ huấn luyện cũng khá tốt, vậy mà so với tường xi măng còn cứng hơn. Tất nhiên nha, hắn bị Nhạc Đông Vân đập văng vào tường mà không phải là chết luôn khi nhận cú đá, này cũng nói rõ Nhạc Đông Vân đã nương chán rồi. Vương Băng Phi khỏe miệng còn dính máu, nhìn lấy nam nhân thể chỗ mình đang ôm Nhạc Băng, ánh mắt toát ra sự điên cuồng, bất quá bị hắn áp chế:

(-Mày là ai đến đây làm gì, nhìn mày như như cái thằng sừnhi.)

-Mày là ai?

-Thê tử, tên khốn này là ai vậy?

Nhạc Đông Vân đối với Vương Băng Phi trực tiếp không để ý quay qua Nhạc Băng hỏi.

-Hắn là...

-Tao đang hỏi mày đấy!

Nhạc Băng còn đang định trả lời, đã bị Vương Băng Phi găm lên cổ ngang. Mà Nhạc Đông Vân lúc này rút cuộc quay qua nhìn Vương Băng Phi, cau mày:

-Từ lúc nào con sâu cái kiến đối với Nhạc mỗ có thể găm lên? Đây cũng đủ nực cười! Ta tùy ý liếc mắt để cho hắn hấp hối, cho nên hắn đối với sinh mạng ngắn ngủi của mình tùy hứng sao?

Những lời này Nhạc Đông Vân dường như tự hỏi, nhưng là thanh âm không quá bé. Đặt trong bầu không khí bởi vì quá mức khẩn trương đến im lặng này, ai nấy đều nhất thanh nhị sở nghe lấy rõ ràng, bao gồm cả Vương Băng Phi trong đó. Hắn trong lúc đắc ý vì sắp đạt được mục đích thì bị Nhạc Đông Vân cắt ngang, còn là dùng phương thức thô bạo nhất để cắt ngang. Con giận bùng lên cổ găng bị kiềm nén, nay lại nghe đến giọng điệu đầy khinh miệt trần trụi kia, còn đâu để ý gì nữa?

Vương Băng Phi hét lên một tiếng, nắm đấm nhắm mặt Nhạc Đông Vân đánh tới. Trong mắt thường nhân, động tác tên này quả nhiên nhanh như chớp, để cho bọn họ có cơ hội thể nghiệm câu nói kia: “Ánh mắt đủ để quan sát nhưng thân thể không theo kịp tư duy cũng vô dụng”. Như vậy hắn là rất bất lực sao?

Vương Băng Phi cũng rất đắc ý, hắn từ nhô đầu tạo trong quân ngũ, luận vũ lực sẽ dẫn đo sao?

Đáng tiếc, thằng này khả năng chưa bao giờ suy nghĩ qua, nắm đấm của hắn thật sự lợi hại như vậy sao?

Thần tiên đánh nhau, còn chưa thấy qua dùng nắm đấm bao giờ này!

Nhạc Đông Vân giết người, đồng dạng chưa bao giờ động tay.

Sinh tử thường nhân, đối với hắn bất quá chỉ là một ý niệm.

Nhưng mà, với kẻ dám khinh nhờn hắn thê tử, sao có thể dùng cái chết dễ dàng cho qua?

Nhạc Đông Vân tu vi tiên nhân một bước này, thâm nghĩ chiến đấu thượng cẳng tay hạ cẳng chân rất mất hình tượng, nhưng hiện tại hắn bỏ qua. Đối với Vương Bằng Phi đang điên cuồng lao đến, Nhạc Đông Vân tay vẫn ôm lấy eo Nhạc Băng, chân sức lực tung một cú đá vào bụng tên kia.

Tiên nhân triển khai quyền cước, dù chưa thấy qua, bất quá hình dung rất dễ dàng, đơn giản nhất là tốc độ ra đòn nhanh không tưởng. Thậm chí, không ai nhìn ra cái gì, đã thấy Vương Bằng Phi văng mạnh vào góc tường, kịch liệt ôm bụng ho khan. Bấy giờ mọi người mới ngộ ra, vừa rồi hắn là có một cú đá sao?

Lần này đối với Vương Bằng Phi mà nói chính là thụ thương không nhẹ. Hắn cảm giác xương cốt toàn thân dường như vỡ tan, cổ nín đau mọc ra điện thoại, đối với người ở đầu dây bên kia gắng sức:

- Mau đến...đưa...ta về.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Không phải là bồi tiếp sao? Tôi đồng ý!

-Vợ, à thê tử! Tên này định bỏ trốn sao?

Nhạc Đông Vân khó hiểu quay qua Nhạc Băng hỏi, đáp lại là ánh mắt đầy khinh bỉ của nàng ta:

-Cậu đánh hắn bị thương nặng như vậy, nếu hắn không muốn tiếp tục ăn đòn thì tất nhiên phải rời đi chứ sao?

-Quào, như vậy sao?

Nhạc Đông Vân dường như mới phát hiện ra điều gì đó mới vậy, biểu tình rất khoa trương:

-Bị đánh như vậy, chưa biết sợ còn tự cho là đúng muốn đi là đi sao?

Hắn nhìn Vương Bằng Phi đang nằm như chết tại góc tường, chầm chậm tiến lại gần. Mà những người xung quanh bao gồm cả Nhạc Băng trong đó, bọn họ đều một bộ xem kịch vui đứng nhìn.

-Mày muốn gì?

Vương Bằng Phi gian nan cố ngược đầu lên nói. Hắn ý vào gia tộc vinh quang, trước giờ đều để cho người khác nể mặt, hiện tại bị đối xử thế này là lần đầu tiên. Có điều, một ít tư tưởng trong quân đội vẫn là không sai đấy, chỉ ít thì hiện tại bị ulynh đến mức như vậy rồi, thằng này vẫn khá là “cứng”.

-Ta vốn đâu có muốn gì?

Nhạc Đông Vân từ trên cao nhìn xuống, đầy vô tội dang hai tay ra:

-Nhạc mỗ vốn tưởng dạy người bài học, người sẽ thành thật nằm yên chịu ta phân phó. Ai ngờ người vậy mà so ta càng kiêu ngạo, lại vẫn cho mình quyền tự ý rời đi sao?

“Cái đó cũng tính là kiêu ngạo sao? Chẳng phải khi bị cho ăn hành thì nên cút càng sớm càng tốt à?” Mọi người xung quanh thâm nghĩ. Mà Vương Bằng Phi nghe vậy thậm chí cắn răng:

-Rốt cuộc mày muốn gì?

-Không phải Nhạc mỗ muốn gì, chính là...Mà thôi, tóm lại đã có gan phi lễ với nữ nhân Nhạc gia ta, cũng chỉ còn đường chết!

Nhạc Đông Vân vốn còn muốn nói thêm, lại cảm thấy dây dưa với phạm nhân không có ý nghĩa, tự nói thẳng.

-A!

Tiếng kêu giạt mình liên tục vang lên trong sở cảnh sát. Ai cũng không ngờ có kẻ lại dám ở chỗ này hô to gọi nhỏ muốn giết người. Mà càng làm cho bọn họ cảm thấy khó tin hơn là, vị huynh đệ nhìn như bạn trai của người đẹp họ Nhạc, hắn không biết từ đâu lấy ra một thanh trường kiếm, xem ra là muốn ngay tại chỗ động thủ.

-Ai dám động vào Vương gia ta?

Chỉ là Nhạc Đông Vân mới vùng kiếm, còn chưa kịp thế nào đã bị một âm thanh cắt ngang, sau đó đồn cảnh sát chợt chấn động, những tiếng bước chân dồn dập và chinh tề từ bên ngoài truyền đến. Vài giây sau có vài binh sĩ tiến vào, người nào cũng cầm chắc súng, tất cả mọi người trong đồn ngay cả Nhạc Băng cũng bị chĩa súng vào người.

- Tất cả không được nhúc nhích, nếu không ông đây bắn chết.

Đi đầu là một sĩ quan trung tá độ tuổi trung niên, ánh mắt sắc bén quét qua tất cả mọi người, hắn quát lên rất nghiêm nghị.

Có vài cảnh sát vô thức muốn rút súng, đúng lúc này có ba tiếng súng vang lên nhức óc, đạn bắn xuống dưới chân bọn họ.

- Đây là cảnh cáo, nếu còn dám động thì đạn sẽ chuyển lên người.

Viên trung tá quát lên cực kỳ nghiêm nghị.

Mấy cảnh sát vã mồ hôi lạnh, khoảnh khắc này dù bọn họ đều ý thức được đám người mới xông vào đây không nói đùa.

- Các anh là cảnh quân nào? Muốn làm gì?

Nhạc Băng rất căm tức, đều công tác trong lĩnh vực quốc phòng, có ngày lại bị phe mình chĩa súng vào người không dám động đậy, đúng là quá nhục nhã.

- Tôi đi không đòi tên ngồi không đòi họ, gọi là Vương Nhất. Mà các người dám động thủ với con cháu nhà họ Vương, hiện tại tranh thủ thời gian thể hiện xin lỗi, nếu không tôi san bằng cục cảnh sát.

Trung tá Vương Nhất lạnh lùng nói.

Thụy Sĩ là viên cảnh sát lúc trước khi Nhạc Đông Vân đến đồn cảnh sát đưa Hàn Tuyết về, đã từng rút súng với Nhạc Đông Vân. Hiện tại hắn cũng đang có mặt ở đồn. Hắn nhìn tình cảnh này mà thầm mắng một câu, đám khốn nạn này hình như còn kiêu ngạo hơn cả Nhạc Đông Vân.

-Trung Tá! Chuyện này chúng tôi cũng đang giải quyết. Đây hoàn toàn là một hồi hiểu nhầm không đáng có, nhưng trước đó tôi khuyên thiếu tá một câu, anh cũng đừng nên làm như vậy, rõ ràng làm trái với kỷ luật quân đội, súng của bộ đội cũng không phải dùng để đối phó với nhân dân.

Nhạc Băng bất bình nói ra. Đây cũng là lời chung của tất cả mọi người trong đồn, dĩ nhiên là trừ Nhạc Đông Vân.

- Đừng to mồm với ông, các người là cảnh sát, không phải là nhân dân bình thường.

Wương Nhất dường như đối với người trong ngành cũng không nể mặt:

-Mau thả người!

Nhạc Đông Vân nhìn đám người mới bước vào, hắn còn tưởng lợi hại thế nào, hóa ra cũng chỉ là phạm nhân. Thầm nghĩ là bản thân quá đa tâm rồi, Địa Cầu này xem ra, đủ để cho hắn nhìn tới cũng chỉ có thể từ mà thôi! Bởi vậy mặc bọn hắn nói gì thì nói, hắn làm bằm quay qua Vương Bằng Phi, lần nữa vùng kiếm lên:

-Lười nói nhảm với các người.

-Chờ chút!

Nhạc Băng cuối cùng vẫn phải lên tiếng. Vương Bằng Phi này dù có đáng giận thế nào, rốt cuộc vẫn không thể để Nhạc Đông Vân tùy tiện lạm sát được. Nàng nhanh chóng đến gần hắn, nhẹ nhàng:

- Chuyện này do tôi mà ra, vì vậy tôi phải có quyền xử lý.

Nhạc Băng mở miệng nói. Mà khi nghe Nhạc Băng nói như vậy thì mọi người chợt cảm thấy có cơ hội. Người nào cũng tin, nếu Nhạc Đông Vân đồng ý yêu cầu của nàng, như vậy mạng sống của Vương Bằng Phi sẽ được bảo vệ. Nguyên nhân rất đơn giản, Nhạc Băng chính là cảnh sát, hơn nữa còn là một cảnh sát rất trọng nghĩa.

Lại nói đến, tội của Vương Bằng Phi quả thực không đáng chết, mà dù cho đáng chết trăm ngàn lần thì nàng cũng sẽ không cho chết như vậy. Với phong cách của nàng thì trước tiên phải bắt hắn lại, tiến hành thẩm vấn và phán quyết, cuối cùng nhốt vào nhà lao.

-Cảnh sát thê tử tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn xử lý hấn sao?

Nhạc Đông Vân bởi vì có chút sững sờ, xưng hô bất giác loạn lên. Khá tốt hiện tại hấn không đọc nhầm cảnh sát thành sảnh cát như trước kia.

- Tôi đã bao giờ nói đùa với cậu chưa?

Nhạc Băng trừng mắt tức giận nhìn Nhạc Đông Vân, để cho hấn có chút bối rối gãi đầu:

-Nhưng là, tên này phạm nhân ti tiện dám có gan trêu chọc thê tử ta, chắc chắn phải chết. Có điều ta biết rõ nàng một khi đã nói như thế, ta giao hấn cho nàng thì chắc chắn sẽ không chết.

- Cậu không cần quan tâm tôi sẽ xử lý thế nào, tóm lại cậu có tình nguyện giao người không?

Nhạc Băng tỏ ra mất kiên nhẫn. Mà mọi người trong đồn nghe đoạn đối thoại của hai người thì không nhìn được phải dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Nhạc Đông Vân. Nhạc Băng là ai? Con bà nó điều đó không quan trọng, quan trọng là nàng đủ đẹp, đủ cá tính, lại là cảnh hoa có gai nổi tiếng đã đảm cho không ít đàn ông đầu rơi máu chảy, nhưng Nhạc Đông Vân thẳng này trời ơi từ đâu mới xuất hiện đã câu được rồi sao?

- Điều này.....

Nhạc Đông Vân không khỏi có chút do dự.

- Đồ lưu manh nguoi chẳng phải trước đó đã nói sẽ chiều cổ ta đòi này kiếp này sao?

Nhạc Băng tức giận, nàng trừng mắt nhìn Nhạc Đông Vân. Mà hấn nghe vậy vội gật đầu:

- Đúng vậy, nàng là thê tử ta, cái đó tự đương nhiên.

-Nguoi nói ta là vợ nguoi, cũng đã nói là sẽ chiều cổ ta. Hiện tại ta chỉ yêu cầu đến một chuyện còn con như vậy cũng không đáp ứng nổi, vậy thì tính thế nào?

Nhạc Băng hừ một tiếng.

Vương Băng Phi nghe thấy như vậy mà không khỏi buồn bực, mình chỉ là một chuyện còn con thôi sao?

-Thê tử tỷ tỷ à, tuy thẳng này chỉ là hạng râu ria, nhưng dù sao cũng là sinh mạng, liên quan đến sống chết.

Nhạc Đông Vân dùng ánh mắt nghiêm trọng nhìn Nhạc Băng:

- Quan trọng hơn hấn còn là một người đàn ông, sao ta có thể tùy tiện giao một người đàn ông cho thê tử mình

Hấn vừa nói với Nhạc Băng, trong lòng thầm bổ sung thêm một câu:

-Nếu giao hấn cho nàng chắc ta bị điên rồi!

Nhạc Băng trừng mắt nhìn Nhạc Đông Vân:

- Đối với ta hấn chỉ là tội phạm, và ta nói hấn ta là gì thì chính là như vậy. Nguoi không giao cho ta xử lý, sau này đừng tìm ta làm gì nữa.

Nhạc Băng tung đòn sát thủ, Nhạc Đông Vân lập tức cảm thấy áp lực rất lớn.

-Thê tử, từ nay trở đi thường xuyên bồi tiếp ta thì thế nào?

Nhạc Đông Vân suy nghĩ một lúc, cuối cùng mở miệng gian nan nói ra. Đây cũng có chút đồ mặt rồi, thân là nam nhân lại phải đối với thê tử yêu cầu bồi tiếp, để người ngoài biết được chắc bị cười chết.

Chỉ là, đây có thể trách hấn sao? Nhạc Băng thê tử là hấn chịu trách nhiệm thu vào, thời gian quá ngắn dĩ nhiên còn chưa thể làm gì, hiện tại tranh thủ cơ hội thì có gì sai? Hơn nữa, thê tử bồi tiếp phu quân âu cũng là chuyện thường tình, là thiên kinh địa nghĩa... Nhạc Đông Vân lòng có chút loạn thất bát tao suy nghĩ lắm.

Nhạc Băng đương nhiên không biết được ý nghĩ của hấn, hơi tò mò hỏi lại:

-Bồi tiếp như thế nào?

-À cái đó...

Nhạc Đông Vân còn chưa kịp trả lời, đã bị thanh âm đầy mỉa mai của Trung tá Vương Nhất cắt ngang:

-Thật là phu thê nặn nong a! Có điều các nguoi ôm ôm ấp ấp thế nào cũng đừng cản trở đến chúng ta làm việc. Người đâu! Đưa Vương thiếu gia về.

-Hửm?

Nhạc Đông Vân trước giờ tại Địa Cầu cũng không phải là chưa gặp kẻ không biết điều, nhưng không biết điều kiểu không để hấn vào mắt như vậy lại là lần đầu tiên, bởi vậy phá lệ buồn bực. Phàm nhân lại không để tiên nhân vào mắt, với người ngoài mà nói xem ra khá nực cười, nhưng tại người trong cuộc mà nói, xem ra không tốt lắm

Bởi vì xác chết...không cười nổi!

Nhạc Đông Vân không tùy tiện giết người, là khi người đối với hắn không tùy tiện.

Nhạc Đông Vân có phải là thánh nhân? Đáp án chắc chắn là không.

Hắn chỉ là so kẻ khác càng mạnh, cho nên quyền định đoạt về tay mình mà thôi!

Có thể là, nơi “công lí được thực thi” như đồn cảnh sát, cũng không dễ dàng để xảy ra án mạng. Khi mà Nhạc Đông Vân dường như sắp động lấy, Nhạc Băng rút cuộc nhận ra không ổn, bởi vậy nhanh chóng cản lại, gấp gáp:

-Được rồi, mau dừng lại. Không phải là bồi tiếp sao? Tôi đồng ý!

Nàng khả năng còn không rõ “bồi tiếp” ý nghĩa hai chữ này, đã đáp ứng rồi sao?

Dù sao vẫn là đáp ứng mà thôi.

Một kiện sự tình đã xác nhận, vô pháp thay đổi.

Quả nhiên Nhạc Đông Vân nghe Nhạc Băng đồng ý, khí thế phút chốc tan biến, giương mắt nhìn những quân nhân kia đưa Vương Băng Phi đi. Mà hắn ta trước khi đi còn không cam lòng quay qua Nhạc Đông Vân một câu:

-Chuyện này còn chưa xong đâu.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Làm nam nhân vẫn nên kiêu ngạo chút

Chưa xong thì thế nào?

Nhạc Đông Vân đối với mấy lời đe dọa kia thậm chí còn không lọt nổi vào tai hắn, chứ đừng nói để lại chút ấn tượng. Có thể là, Nhạc Băng nhưng lại có chút lo được lo mất. Bất quá, nàng nhìn lấy Nhạc Đông Vân một bộ không có gì xảy ra, khẽ lắc đầu. Mọi chuyện hắn sẽ ổn thôi!

-Ừm, thế tử nàng đi đâu vậy?

Nhạc Đông Vân thấy Nhạc Băng thu dọn mấy thứ đồ lặt vặt, dường như có ý muốn đi, bèn nhanh miệng hỏi.

-Tôi làm gì cũng phải báo cáo với cậu sao?

Nàng trừng mắt. Câu hỏi này nếu là bình thường thì cũng chả sao, nhưng khi tâm trạng không tốt tự có muôn vàn cách trả lời. Hiển nhiên, cách trả lời của Nhạc Băng không nể mặt lắm.

-À không phải vậy, thuận miệng hỏi chút mà thôi.

Nhạc Đông Vân hơi hột đáp. Dù sao hôm nay hắn đã định đi theo Nhạc Băng, cho nên nói nàng ta làm gì thì cũng vậy cả thôi.

-Hừ!

Nhạc Băng nghe câu trả lời của Nhạc Đông Vân, đáy lòng thầm khinh bỉ hắn. Tên này rõ ràng là muốn bắt chuyện với nàng, hiện tại còn làm bộ không quan tâm. Lạt mềm buộc chặt kể sách ngây ngô này, đối với nàng cũng có thể áp dụng sao?

Nghĩ đến đây, Nhạc Băng bất giác khó nén nổi mỉm cười. Khoảnh khắc đó bị Nhạc Đông Vân nhanh chóng chớp lấy, hắn có chút si mê ngẩn nhìn, sau đó không tiếc lời khen ngợi:

-Thê tử nàng cười thật đẹp!

Nhạc Băng rút cuộc không lí đến hấn nữa, khôi phục vẻ mặt thường ngày. Nàng nhanh chóng đi ra bãi để xe. Buổi chiều không có ca trực, cô ta thầm nghĩ về nhà hạo hạo nghỉ ngơi một phen. Mỗi một buổi sáng hôm nay đi làm, lại bị tên ngốc kia làm loạn đến mệt mỏi.

...

Nhạc Đông Vân đứng ngây ngốc một chỗ. Thằng này dĩ nhiên là bám dính Nhạc Băng bất kể nàng ta không khách khí không cho hấn ngồi chung xe, bay theo về nhà Nhạc Băng. Mà hiện tại, hấn nhìn Nhạc Băng đang ngả người thoải mái trên ghế sofa, lòng có chút hưng phấn. Cái kia nàng lúc trước bảo sẽ bồi tiếp hấn, sắp tới nên là thời điểm phù hợp đi?

Nhạc Băng mới về, đồng phục cảnh sát còn chưa thay, kết hợp với động tác nằm ngửa trên ghế sofa, hàng họ đằng trước dường như như chọc chòr bung cúc áo ra vậy. Nhạc Đông Vân dùng ánh mắt không kiêng nể quét qua tư thái mê người của Nhạc Băng, trong lòng thầm nghĩ sức khỏe của nàng liệu có tốt? Nếu không tốt thì bao nhiêu lần là đủ. Tuy những chuyện như vậy nên điều độ, nhưng thê tử này đáng người quá “mượt”, không gắng sức một tí thì thật có lỗi với bản thân.

Đang lúc Nhạc Đông Vân tưởng tượng linh tinh thì Nhạc Băng cuối cùng cũng từ trong thư giãn tỉnh táo lại, nàng ngồi dậy chuẩn bị đứng lên đi vào phòng ngủ để tắm, đúng lúc này nhìn thấy Nhạc Đông Vân, không khỏi sững sờ:

- Sao ngươi còn ở đây?

Nhạc Đông Vân cũng sững sờ, thê tử cảnh sát này sao lại hỏi mình một câu kỳ quái như vậy? Nếu hấn không ở đây thì tới đến sao nàng bồi tiếp được?

Khi thấy Nhạc Đông Vân không nói lời nào thì Nhạc Băng đã nói thêm:

- Cậu có thể trở về. Tôi hiện tại khá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.

Nhạc Đông Vân cuối cùng cũng kịp phản ứng, vợ cảnh sát đuổi hấn đi, điều này là không thể. Đã mất mặt nhân lúc cháy nhà hồi của mới bắt được nàng ta bồi tiếp, vất vả lắm mới theo vợ cảnh sát chạy về đây, chỉ còn kém một nấc nữa là cái kia...Bây giờ sao lại lùi bước? Hấn phải giữ vững trận địa, tuyệt đối không thể đi.

Hấn định mở miệng nhắc đến nàng ta đã đồng ý bồi tiếp bản thân, lại cảm thấy không có ý tứ, thành ra có chút quẫn bách

Nhạc Băng rút cuộc cũng nhận ra hấn không muốn rời đi, nội tâm khê thờ dài, nhẹ giọng:

-Tôi hơi mệt, cậu làm gì cũng đừng làm phiền người khác là được.

Nhạc Đông Vân cảm thấy rất vô tội, hấn này giờ nào có biểu hiện gì gọi là làm phiền? Nhưng hấn lại rất nhanh phản ứng lại, nói như thế, nghĩa là Nhạc Băng nàng ta cho bản thân ở lại đây rồi.

-Chúng ta cùng đi ăn nhé?

Nhạc Đông Vân ngồi chơi được một lúc, cuối cùng có phần rủ rê Nhạc Băng. Một bữa ăn cùng nhau nghe qua dường như có vẻ không tệ lắm.

-Cậu muốn đi thì đi một mình vậy.

Nhạc Băng không để ý trả lời. Nàng hiện tại chả muốn động, cũng lười ra ngoài.

Nhạc Đông Vân thấy nàng không muốn ra ngoài vì vậy cũng chỉ biết ở trong phòng. Hấn là đại thiếu gia, tất nhiên không thể nấu ăn, như vậy rất mất thân phận. Mà nếu ra ngoài dùng bữa, một người ăn thì quá chán, hấn tình nguyện đói bụng nhưng ngồi cạnh thê tử.

Có thể là, Nhạc Đông Vân tình nguyện chịu đói, nhưng Nhạc Băng lại không. Ai bảo cứ phải tự nấu hoặc ra ngoài nhà hàng mới no bụng được này? Nàng đơn giản nhắc điện thoại lên và, bữa tối hôm nay sẽ có mặt trong mười lăm phút tới.

Nhạc Băng cúp điện thoại rồi nhú mày nhìn Nhạc Đông Vân:

-Cậu có thể ra ngoài dùng bữa, không cần ở đây nhịn đói làm gì.

-Hả?

Nhạc Đông Vân khó hiểu:

-Không phải nàng vừa gọi...ân...hình như là gọi tiểu nhị đưa đồ ăn tới sao?

-Tôi chỉ gọi một phần.

Nàng cũng khó hiểu nhìn hấn, tên này chẳng lẽ cho rằng nàng có lòng tốt gọi cơm cho hấn sao?

- Không sao!

Hắn ra về không quan tâm

- Chúng ta phu thê với nhau, cùng ăn một phần cơm cũng không có vấn đề.

Nhạc Băng có cảm giác muốn mắng người, nhưng lại cảm thấy lưu manh này da mặt quá dày, dù mắng mò thế nào cũng vô dụng. Bây giờ nàng không không muốn tức giận với người này, vì vậy quyết định cầm điện thoại gọi lại cho cửa hàng để đặt thêm một phần cơm. Không cần biết hắn ăn hợp khẩu vị hay không, nàng chỉ cần bảo đảm đối phương không cướp cơm của mình là được.

Bầu không khí trong phòng chợt trở nên yên lặng. Nhạc Băng là lười nói, còn Nhạc Đông Vân cũng không biết mở lời nên nói thế nào...

Chính là được một lúc, Nhạc Đông Vân mạnh dạn ngồi lên ghế salon kế bên chỗ Nhạc Băng đang ngồi. Khoảng cách giữa hai người lúc này mà nói...hắn là xem chừng không có khoảng cách mới đúng.

-Ngươi làm gì?

Nhạc Băng đang ngửa ra sau ghế, cũng không nhắc đầu, chỉ hơi cau mày hỏi.

-Chỉ ngồi nghỉ thôi mà!!!

Nhạc Đông Vân rất vô tội trả lời, như hắn nói, quả thực chỉ ngồi nghỉ thôi mà!

-Uhm

Nhạc Băng nghe vậy không nói gì thêm, giọng mũi ừ nhẹ lấy, sau đó tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi như không có chuyện gì. Nàng nhưng lại không biết ở kế bên, một kẻ đang đấu tranh nội tâm dữ dội.

Nhạc Đông Vân trầm nghĩ lấy, tại sao với thê tử này, hắn lại e dè khép nép thế kia? Đường là gia chủ tương lai, ít nhất nên cho ra một điểm phong độ mới đúng. Bây giờ hắn, hành động khi thì có cảm giác lén lút, khi thì rụt rè,...bây giờ ngồi ngấm lại, cũng đủ cảm thấy uất ức.

-Điều này sao có thể?

Nhạc Đông Vân nhủ thầm. Hắn chợt minh bạch câu nói trước kia của phụ thân: "Lòng có quỷ, hành động sẽ không minh bạch". Lại nhìn Nhạc Băng một chút, tư thái của thê tử này quả nhiên khó chế.

-Hừ, Nhạc mỗ dù yêu thích một điểm, cũng cần quang minh chính đại thể hiện ra, sao có thể như lúc trước...lén lút thế kia?

Nội tâm kiêu ngạo hắn điên cuồng gào lách. Phút chốc trong giây lát, Nhạc Đông Vân tìm về được sự tự tin vốn có. Hắn vòng tay qua eo thon của nữ nhân bên cạnh, ôm lấy nàng ta vào lòng.

-Ngươi làm gì?

Nhạc Băng có thể nói là giật cả mình. Cô ta bật cả người dậy, quay qua hắn bực mình.

-Ta làm gì?

Nhạc Đông Vân đối với chất vấn của Nhạc Băng không trả lời, chỉ đem câu hỏi quăng trở lại nàng ta, tay càng siết chặt hơn. Để cho nàng tựa đầu vào lưng ngực hắn.

Chính là, Nhạc Băng không dễ để yên như vậy. Nàng dù bị ôm lấy, hai tay nhanh chóng cấu véo hỏi thăm phần hông của nam nhân kia, để cho hắn nhanh chóng buông ra.

-Đừng quấy!

Nhạc Đông Vân vỗ nhẹ mông Nhạc Băng một cái, hắn bị véo, ngược lại cũng không thấy đau, chỉ cảm giác hơi nhột.

-Ngươi!

Nhạc Băng ở trong lòng Nhạc Đông Vân chợt đỏ mặt, nhưng rồi cũng không dám lộn xộn. Nàng dường như không tìm ra cách để phản kháng nữa. Người thì bị ôm, câu thì hắn không đau, đã vậy còn bị chiếm tiện nghi, đúng là hết cách.

Bị Nhạc Đông Vân ôm vào lòng, Nhạc Băng chỉ cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, thật lâu, cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên, hắn rút cuộc buông nàng đi ra ngoài.

Sau đó, bọn họ có một bữa tối!!!

Sau đó nữa, Nhạc Đông Vân quyết định ở lại nhà nàng một đêm.

Nàng dĩ nhiên không thể từ chối được.

Lâu rồi mới ra chương, ta không nhầm thì cũng được nửa tháng rồi. Thành thật xin lỗi những người đang theo dõi truyện a.

Đọc truyện, chơi game, viết lách,... Những thứ đó ta đều yêu thích trong lúc rảnh rỗi, vấn đề là cái nào yêu thích hơn.

Được rồi, ta thừa nhận ta mê game hơn một chút, nhưng sẽ cố cân bằng lại. Lại nói đến vì sao ta ra chương chậm, cũng có một phần rất lớn là chưa nghĩ ra nội dung. Kể theo mạch truyện thông thường, bây giờ hẳn là truyện này thuộc dạng đô thị chứ?

Bất quá ta không hẳn hoàn toàn muốn như vậy, quá phí phạm đất diễn cho nhân vật chính, nếu như chỉ dùng tu vi của hắn đối phó với phạm nhân.

Hiện tại ta thăm nghĩ tìm cách cho Nhạc Đông Vân mang theo vợ về Tiên Vân thế giới, hoặc là tại Địa Cầu xảy ra một hồi tai nạn, đem mọi thứ cải biến, tỷ như biến dị sinh vật, zombie,...

Mọi người nghĩ sao? Có thể để lại ý kiến tại mục bình luận.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Yêu hay không yêu

Cậu thật sự nghĩ tôi là vợ cậu sao?

Rốt cuộc, Nhạc Băng vẫn phải hỏi thẳng. Nàng thực sự không nghĩ ra cách nào khác để thoát khỏi Nhạc Đông Vân dây dưa, dù cho có đôi lúc, những điều hắn làm khiến nàng thấy cảm động. Chính là, xúc động nhất thời cùng với yêu, hai thứ đó hoàn toàn khác nhau.

Mà Nhạc Đông Vân nghe vậy, tay nắm lấy bả vai nàng nâng dậy, để cho hai người bọn họ mặt đối mặt, kiên định đáp:

- Thật.

- Được rồi, nghe này.

Trước ánh nhìn chăm chăm của hắn, Nhạc Băng có phần bối rối. Nàng đặt tay lên ngực, hít một hơi thật sâu lấy, để bình ổn cõi lòng dường như có chút xao động:

- Dù cho nhiều lúc hành động và lời nói của cậu khó lòng mà hòa hợp với mọi chuyện đang diễn ra ngoài kia. Nhưng là, tôi biết cậu không ngốc. Thật! Tin tôi đi. Cho nên cậu phải hiểu bản thân không thể dễ dàng coi người khác là vợ và bắt buộc họ cũng nghĩ như vậy chỉ vì một vài lý do đơn giản được, thậm chí lý do phức tạp cũng không, hiểu chứ? Cậu biết định nghĩa thế nào là yêu sao?

- Không biết!

Nhạc Đông Vân chậm chậm lắc đầu, lòng thăm nghĩ chẳng phải vấn đề đó rất đơn giản sao? Còn cần định nghĩa?

- Tôi đồng dạng chưa trải qua yêu ai bao giờ, nhưng tôi biết rõ yêu là phải cảm thấy rung động. Thứ rung động mà một ngày nó xuất hiện, người ta chắc chắn sẽ nhận ra. Cho nên là, cậu hiểu rõ ý tôi chứ?

Nhạc Băng cuối cùng đẩy hai tay Nhạc Đông Vân ra khỏi bờ vai mình. Nàng đứng dậy đưa ra lời kết luận sau cùng:

- Rung động tôi nói, đối với cậu, không có! Dù cho cậu nói có, đối với tôi đi chăng nữa. Nhưng mà nó cần phải đến từ hai phía, để mọi chuyện có thể tiến xa hơn. Vậy nên hiện tại tôi thăm nghĩ coi cậu như một người bạn đặc biệt vậy. Nhạc Đông Vân, tôi nghĩ Hàn Tuyết đang chờ cậu ở nhà đấy!

- Như vậy sao?

Nhạc Đông Vân có chút ngây ngốc ngồi yên trên ghế, nhìn như là hắn chưa phản ứng kịp, hoặc giả, là không tiếp thụ nổi sự thật phũ phàng mà Nhạc Băng nói một cách quá thẳng thắn sao?

Sai! Tất cả đều sai. Hắn chỉ đang cố hiểu lấy lời này giờ nàng ta đang nói. Có phức tạp như vậy sao? Yêu, chỉ đơn giản là khi thích một ai đó, sẽ bảo vệ, chiều chuộng, đáp ứng mọi yêu cầu của đối phương đưa ra, để cho niềm hạnh phúc của đối phương cũng trở thành hạnh phúc của bản thân, vậy thôi!

Nghĩ như vậy, Nhạc Đông Vân cũng đứng dậy, đối với Nhạc Băng cùng ánh mắt chờ tiền khách không hề để ý lấy, nghiêm túc:

- Tôi không ngốc, và tôi phải nhắc đến một điều dư thừa hiển nhiên như vậy ngay lúc này, là để chị biết tôi chưa bao giờ ngốc. Là chị, và cả những người khác nữa, nghĩ thế mà thôi. Có đôi khi tôi để ý một vài hành động của mình khiến chị cảm thấy khó chịu. . .

-Nào phải là khó chịu, phát điên mới đúng

Nhạc Băng nghĩ thầm

-Nhưng tôi nhận thực rõ mình đang làm gì, và bản thân cảm thấy điều đó không sai.

Nhạc Đông Vân nói tiếp:

-Về phần coi chị là thê tử...ân, ở đây người ta thường gọi là vợ nhĩ? Lão bà? Ban đầu xác thực bản thân Nhạc Đông Vân này có nhảm lẫn một chút, nhưng sau đó tôi phát hiện mình quả thực yêu thích cô cảnh sát gọi Nhạc Băng.

-Không phải đâu, cậu. ...

Nhạc Băng còn muốn phủ nhận, đã bị hấn cắt lời:

-Vậy nên...hì hì, Nhạc Đông Vân này gọi nàng là thê tử không có sai đâu. Còn về chuyện nàng nói rung động đến từ hai phía ấy à? Nha, nàng trong cuộc sống này có điều gì ưa thích? Đừng nói là không có gì nhé! Bởi sớm thôi, nàng sẽ nhận ra ta so với những thứ đó càng tốt nhìn đấy.

Nhạc Đông Vân có chút tự luyến nói ra, trong chớp mắt biến mất khỏi nhà Nhạc Băng, chỉ để lại hai tiếng “tạm biệt” tan dần vào không khí, nhưng nàng có chút không biết làm sao.

...

Thói đời “kẻ ăn không hết người lần chẳng ra”, hoặc như người ta vẫn thường nói để cho dễ mượn tượng thì “thằng hai hộp sữa không hộp nào”. Tất nhiên mọi chuyện sẽ không hẳn là quá mức như vậy, nhưng đặt trong hoàn cảnh của Nhạc Đông Vân tựu là không sai.

Nếu như Hàn Tuyết tìm mọi cách phủ nhận để cho Nhạc Đông Vân hẳn không bám lấy bản thân thì, trong một gian phòng sang trọng, Hạ Hà Vân tự hỏi đây đã là lần thứ bao nhiêu nàng nghĩ đến nam nhân kia? Dù cho bọn họ chỉ mới gặp qua một lần, có khi nói chỉ là thoáng qua giây lát mà thôi, nhưng điều đó không ngăn được cái gọi là tưởng niệm trong ký ức. Tình yêu sét đánh Hạ Hà Vân cô ta trước giờ vốn không tin, hiện tại rốt cuộc đổ mắt nghĩ đến. Nhạc Đông Vân, một cái tên thật đẹp, thật thanh nhã y như chính chủ nhân của nó vậy.

-Kết!

Có tiếng mở cửa phòng, ngay sau đó là tiếng bước chân “lộp cộp” của giày cao gót nện trên mặt sàn. Hạ Hà Vân thoáng quay mặt lại:

-Tiểu Cầm, có thông tin gì sao?

-Là...Vâng! Giám đốc.

Nữ thư ký gọi tiểu Cầm có chút mộng bức nhìn lấy giám đốc của mình, lòng thầm tò mò nam nhân kia ngoài gương mặt, rốt cuộc còn gì để cho nữ nhân xinh đẹp trước mặt, người luôn bình tĩnh trong công việc, hiện tại dường như có vẻ thất thố như vậy.

- n, Nhạc Đông Vân, mười chín tuổi. Địa chỉ xxx,....

Trả lại tập tài liệu cho thư ký, nàng thầm lẩm bẩm lại như muốn thuộc lòng thông tin về hắn vậy. Về phần để làm gì ư? Điều đó quan trọng lắm sao? Mà nếu câu trả lời dĩ nhiên là có, như vậy cứ chờ chương mới sẽ biết.

...

Lại nói đến Nhạc Đông Vân của chúng ta lúc này, hắn vừa đi vừa suy nghĩ lầy. Không phải về vấn đề yêu hay không yêu, không yêu hay yêu nói một lời, không yêu, yêu hay không yêu, không yêu hay yêu nói một lời thôi. Mà là Nhạc Băng nhiều khi nhìn hắn hành động bằng một ánh mắt kì quặc. n, không phải hắn ngốc mà đơn giản bản thân hành động giống như lúc trước khi còn ở Tiên Vân. Hiện tại nghĩ lại, cũng nên thay đổi tí. Cái gọi là “nhập gia tùy tục” như vậy hẳn không sai.

-Đứng yên! Giơ tay lên!

Nhạc Đông Vân mãi suy nghĩ, bất giác đã đi bộ vào một con hẻm tối từ lúc nào không hay. Mà khi hắn nhìn tình huống xung quanh, rốt cuộc xác nhận bản thân đã bị bao vây.

Tất nhiên, nói bao vây cũng không chính xác là bị phủ kín xung quanh. Đơn giản là trong một con hẻm nhỏ, hai tên lưu manh mỗi đứa chặn một đầu và, tên thứ ba- cũng là tên cuối cùng, tay lăm lăm con dao chia về phía Nhạc Đông Vân, một bộ dạng “xin tí huyết”.

-Đường này là do tao mở, cây này là do tao trồng, muốn đi qua đây mau bỏ hết tài sản trên người xuống. Bằng không đợi đến lúc tao lúc soát người, lúc đó đừng trách.

Thời buổi công nghiệp hóa, hiện đại hóa, tác phong của bọn cướp quả nhiên rất chuyên nghiệp và nhanh nhẹn. Sau câu giới thiệu lí do ăn cướp, tựu là đi thẳng vào vấn đề.

-Ồ, vậy là Nhạc mỗ bị cướp sao?

Nhạc Đông Vân gãi đầu hỏi lại, lòng không cho là đúng. Soái chết người như hần, sao có thể bị cướp để ý đến? Hần liếc nhìn ra ngoài đường cái, đầy người trông mặt càng giống quý xui xẻo hơn là! Càng nghĩ, càng thấy nội tâm một mảnh bất bình, không cam lòng hỏi lại:

-Sao lại ăn cướp ta?

-Nói nhảm! Tiểu bạch kiếm không phải là dễ ăn cướp nhất sao? Lại nói, loại người kiếm tiền từ nữ nhân như mày, lão tử ăn cướp cũng không cảm thấy gánh nặng tâm lý.

-Hả? Tiểu bạch kiếm? Mặt trắng nhỏ? Ý là gì?

Nhạc Đông Vân thành thực hỏi lại, từ này khá lạ, hần còn chưa nghe qua bao giờ.

-Trang! Ngươi liền giả trang cho ai xem? Đầy nữ nhân rồi lấy tiền vốn cũng không sai, dù sao ngươi “tử tôn” cũng cống hiến ra không ít, hắc hắc! Có trách, liền trách hôm nay ngươi xui xẻo đi.

Tên cướp cầm dao tỏ vẻ nhạo báng xong, liền cầm dao hung ác giờ lên:

-Không xàm l*o n nữa, mau đưa hết những thứ có giá trị đây.

Nhạc Đông Vân rút cuộc hiểu “tiểu bạch kiếm” từ này có ý nghĩa như thế nào. Càng quá đáng hơn là, đường đường gia chủ tương lai của một đại gia tộc, lại bị coi như kẻ chuyên làm...cái kia...ân, không khác kĩ nữ là bao.

Đúng là không thể nhịn được mà!

Nhạc Đông Vân vừa nghĩ, lòng vừa xác định không thể tha mấy tên trước mắt này được. Dù cho chỉ là cướp vặt đi chăng nữa, nhưng là “hành động mà một con người làm ra, quan trọng hơn định nghĩa mà thế giới này gán cho con người đó”.

Chính là, ngay lúc hần vừa định động thủ, đã có một tiếng hô lớn từ đầu hẻm:

-Dừng tay!

Trong giây lát, một thân ảnh nhỏ nhanh chóng phi đến. Đá tên đằng trước, đập tên đằng sau, kích con dao găm đâm tới...ân, không sai! Rồi thì bẻ tay, đá khớp gối, vật ngã....

Nhạc Đông Vân chăm chú, dù ba cái loại thủ pháp “vật lộn” này dùng khi đánh nhau làm hần thật sâu khinh bỉ lấy, bất quá nếu chỉ thuần túy xem giải trí giống như nhìn Tinh Tinh uyển nhau trên màn ảnh, như vậy cũng không sai.

Nếu để người đang giúp đỡ hần biết kẻ “bị nạn” mà hần ra công cứu giúp lại mang ý nghĩ đó, không biết có tức muốn đập đầu vào tường không nữa?

Lại nói, Nhạc Đông Vân mang tư thái thường thức giống như xem “thế giới động vật”, đáng tiếc là chương trình này cũng kéo dài không được lâu. Theo góc nhìn người thường, vị ân nhân cứu giúp Nhạc Đông Vân có công phu khá tốt, vậy mà chớp mắt đã đánh gục ba tên ăn cướp.

-Này, ngươi không sao chứ?

Người nọ bị ánh mắt Nhạc Đông Vân nhìn chăm chăm, dù trong hẻm không mấy sáng sủa, vẫn cảm thấy khá bối rối, bèn hỏi một câu phân tán chú ý của hần.

Lâu rồi mới ra chương. Đối với sự chờ mong của mọi người, cùng lời thông báo ra chương vào 22h mỗi ngày kia... Là, thật có lỗi với,khi mà ta không thể làm được như đã nói.

Thực sự thì lúc trước, ta thậm chí cố lên, vì yêu thích, cũng để kiếm thêm ít exp, lt, vv... Nhưng mà sau đó rút cuộc nhận ra, chả có quái gì để nhận cả. Chương truyện, mọi người đọc free, vậy nên để lại một nút like, một lời bình khen “hay” vậy đã làm ta vui rồi.

n, đó cũng là động lực to lớn, một phần sau cùng giúp ta tiếp tục viết truyện, tiếp tục cố gắng.

Viết vì đam mê ấy à? Xin lỗi nhé nếu là lý do ấy theo kéo dài được bao lâu?

Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Thân là miệng nhỏ của người

Ta ngất! Là một cái cô nàng sao? Còn dễ nhìn như vậy?

Nhạc Đông Vân nảy giờ mãi thường thức đánh nhau, vậy mà quên cả nhận thức giới tính đối phương. Mà hiện tại nhìn lại, rốt cuộc có dịp nhìn rõ.

-Uy, người còn chưa trả lời ta đâu đấy.

Nữ nhân bị nhìn chăm chăm, không thể lại lần nữa kêu lên.

-Là... còn không có sao. Bọn chúng chưa kịp động thủ người tự đã xông đến đây này!

Nhạc Đông Vân thuận miệng trả lời, lòng thực sự đối với bọn cướp tràn đầy khinh bỉ. Không phải là đối với chúng khinh bỉ về mặt thực lực, chính là, hô một tiếng “dừng tay!” tự dừng tay sao?

Ngu chết người, nghèo quả nhiên không sai!

-Ừ không có chuyện gì tốt rồi. Người xem, làm nam nhân, nhất là nam nhân...ân, suất khí...không có việc gì làm cũng đứng ra ngoài một mình vào ban đêm như vậy.

Nữ nhân tiếp lời, đối với Nhạc Đông Vân nhắc nhở. Bất quá nàng nói, dường như có điểm cảm giác kì quái này? Giới tính hình như đảo lộn thì phải?

Mà nữ nhân cũng nhận ra lời mình nói không ổn, nhất thời khựng lại, cười miễn cưỡng:

-Cái kia...không có chuyện gì liên tốt. Ta đi!

“Này cũng không kịp để ta nói vài câu sao?”

Nhạc Đông Vân mừng bức nhìn lấy bóng lưng nữ nhân kia. Cứ như vậy hắn mới kịp ứng thanh trả lời một câu, liền sau đó cái gì cũng chưa kịp nói liền mọi chuyện đã xong?

-Này, người tên gì?

Được rồi, dù hắn không cần giúp đỡ, nhưng nếu đã vô tình tiếp nhận giúp đỡ, cũng nên biết tên đối phương.

-Nha, người không cần báo đáp đâu. Về phần danh tự, ta gọi Quỳnh Dao.

...

Nhạc Đông Vân rốt cuộc trở về, cho đến nay, nơi Hàn Tuyết vẫn luôn là của hắn nhà. Có thể là bởi con người ta đối với mảnh đất đầu tiên khi đặt chân tới Địa Cầu làm nên cảm tình đặc thù đi? Hay là bởi nơi này có người để cho hắn quan tâm?

Hoặc là nói, hắn là cả hai?

Nhiều chuyện đã diễn ra, nhưng trung thực mà nói, Nhạc Đông Vân đặt chân đến Địa Cầu mới hơn một tuần và, như thường lệ, tên âm hồn kia cảm hứng được hắn khí tức, vội chạy ra mở cửa. Nói đến Hàn Huy đi công tác còn chưa về, Nhạc Đông Vân không biết như vậy có tính là lâu không. Dù sao tại chỗ của hắn, bề quan ngắn cũng vài tháng, lâu thì không biết bao nhiêu năm.

Chính là, Hàn Huy đoạn thời gian này đi công tác xác thực cũng vừa vặn phù hợp, để cho Nhạc Đông Vân cùng Hàn Tuyết có chút thời gian bên nhau thoải mái một điểm.

Cái gọi là khi phụ huynh đi vắng... các người hiểu? Hi hi.

-Tuyết nhi đâu?

Nhạc Đông Vân tò mò. Thông thường nàng ta sẽ ào tới ngồi trong lòng hắn ý ới hắn mới đúng chứ?

-Dạ thiếu nha, phu nhân hôm nay buồn ngủ, đã sớm an giấc.

Căn phòng ngoài Nhạc Đông Vân, chớp mắt bỗng hiện thêm một thân ảnh, đối với hắn cung kính nói ra.

-Người nói, Địa Cầu có người tu luyện sao?

-Thiếu gia, chắc chắn chính là! Ngài nghĩ một chút, như tiểu nhân loại âm hồn còn tu luyện, huống hồ gì người sống đây này?

-Vậy người nói xem người tu luyện đẳng cấp lại phân chia thế nào?

Nhạc Đông Vân có chút buồn tẻ, đối với âm hồn nói ra.

-Thiếu gia, theo như tiểu nhân biết thì hẳn là cảnh giới ban đầu tựu Luyện khí kì, sau đó đến Trúc cơ kì, Kết đan kì, Nguyên anh kì, trên nữa có Hóa Thần kì, Hợp thể kì, Độ kiếp kì

-Còn có nữa sao?

Hắn tò mò.

-Không có. Hoặc là tiểu nhân không biết, hoặc cũng có thể như thiếu gia ngài đồng dạng đi.

-Như ta đồng dạng sao?

Nhạc Đông Vân tự hỏi lấy? Hắn tại Bạch Đế thành trở thành chân tiên, xác thực sắp phi thăng, cũng tính là đã đạt đến một thế giới đỉnh phong. Hiện tại đến Địa Cầu một địa phương hiếm gặp người tu luyện này, như cũ không thay đổi.

Cái gọi là vô địch thật tịch mịch, lúc trước miệt mài theo đuổi tu vi liền không nhìn ra, mà hôm nay đi tới đỉnh phong liền có chút tẻ nhạt. Khá tốt là, dù sao Nhạc Đông Vân bắt quá hai mươi tuổi đầu, tâm tính thiếu niên ham vui còn đó, cũng không quá mức tỏ tường nhân sinh để dẫn đến cảnh nhàm chán.

Nhạc Đông Vân trên tay bỗng xuất hiện một bình nhỏ, đối với âm hồn đưa cho hắn:

-Cầm lấy! Người theo Nhạc mỗi ban đầu dù là có chút tư tâm bám vào cường giả, bắt quá chuyện đó không sai. Lại nói đến đi theo ta, không có công lao cũng có khổ lao. Mà hiện tại Nhạc mỗi cảm giác không cho người theo cùng được nữa, như vậy bình này tặng người, đối với tự thành nhục thân rất có ích.

-Xoạt!

Quỷ hồn khiếp sợ, đối với Nhạc Đông Vân vội quỳ xuống:

-Thiếu gia, tiểu nhân có gì sai mong người đại nhân đại lượng bỏ qua, mong ngài bỏ qua...

Nói rồi dập đầu liên tục. Hắn cảm giác thật sâu hoang mang, không biết bản thân đã làm gì sai để phật ý thiếu gia.

Nhạc Đông Vân bất chợt nhíu mày:

-Người đang lo sợ sao? Nhạc mỗi cũng không phải bởi người làm sai chuyện gì, chỉ là cảm thấy hiện tại người theo ta có nhiều thứ không tiện, đơn thuần là vậy thôi. Đừng nghĩ quá nhiều.

Hắn phát tay, âm hồn chỉ cảm thấy có một cỗ cự đại lực lượng nâng dậy bản thân đang quỳ trên mặt sàn, tiếng Nhạc Đông Vân bình tĩnh:

-Hiểu rồi chứ? Mọi chuyện đều có nhân quả, người là người tu luyện càng phải hiểu rõ hơn mới là. Ta nói chúng ta nhân quả tới đây liền hết. Cầm lấy lọ nhỏ này, kiếm một chỗ hảo hảo tu luyện cho tốt

m hồn liếc nhìn Nhạc Đông Vân một chút, lại nhìn lọ nhỏ kia, rốt cuộc cắn răng nhận lấy, đối với Nhạc Đông Vân cúi đầu:

-Đa tạ thiếu gia thành toàn.

Nói rồi chợt biến mất, vô tung vô ảnh như hắn vẫn làm trước đây. Khác biệt là, lần này biến mất không bao giờ trở lại.

Nhạc Đông Vân nhìn căn biệt thự sang trọng giờ chỉ còn lại mỗi bản thân, nội tâm không hiểu sao có chút thất lạc, dù đối phương bắt quá chi là một âm hồn. Có thể là, thế nhân vốn hữu tình, điều đó vô pháp thay đổi. Hắn không để tên kia đi theo, thực sự là không muốn chút vướng bận, bởi dường như trực giác mách bảo rằng, đường về nhà không còn xa. Nhà- chân chính nhà của hắn, mà không giống như hiện tại.

-Ài, Tuyết nhi đã ngủ rồi sao?

Hắn thờ dài đi lên, một mình luôn có cảm giác cô độc. Lòng động, khẽ cất bước đi lên lầu. Hiện tại Nhạc Đông Vân thậm chí thật tốt ôm cô gái nhỏ kia cùng ngủ một giấc, khi ngủ dậy tâm trạng có lẽ sẽ khá lên.

Không biết là bởi Hàn Tuyết quá mẫn cảm, hay tại hắn động tác vén chăn thiếu đi chút cẩn thận, nàng vậy mà bỗng chốc tỉnh, một đôi con người mỹ lệ, trong gian phòng chập choạng ánh đèn tựa như bảo thạch chăm chú nhìn lấy.

-Tỉnh?

-. n!!

Nhạc Đông Vân chui vào chăn ôm lấy Hàn Tuyết, nàng thuận theo nép vào

-Không sao, chúng ta ngủ tiếp.

Nói rồi tay ôm hơi siết lại, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Ngủ, là tạm thời buông ra tất cả, để cho tâm trí cùng thể xác không chút vướng bận, thư thả.

Mà Nhạc Đông Vân đang ngủ, bất chợt tỉnh giấc phát hiện, có một vài hành động so với ngủ càng thêm dễ chịu. Tiêu biểu như...lúc này, Hàn Tuyết thon dài trắng ngần, tinh mỹ như ngọc ngón tay tại trong ngực hấn gãi gãi nhẹ, có khi lại vẽ vòng tròn nhỏ. n...xác thực rất thoải mái!

Nhạc Đông Vân không khỏi tiến đến gần cẩn nhẹ lên môi nàng, sau đó ngấu nghiến nhắm nháp đôi kia cánh sen hồng một lúc, cho đến khi tách ra, khẽ hỏi:

-Làm sao không ngủ?

-Thức dậy rồi liền không ngủ được.

Hàn Tuyết phụng phịu, tay ôm lấy cổ hấn:

-Thân một chút, liền cảm giác rất tốt.

-Ừ

Nhạc Đông Vân gạt đầu tán thành, đối với nàng môi anh đảo hé mở, tiến đến mút lấy hương thụ lấy nàng quỳnh tương ngọc dịch cùng phấn hồng đầu lưỡi.

Một lúc, Hàn Tuyết đẩy hấn ra, mặt hồng hồng thở gấp:

-Ngừng chút, nhân gia không thở nổi.

-Sao lại không được?

Nhạc Đông Vân khước môi hơi cong lên

-Thân là thân ngươi miệng nhỏ, cũng sẽ không là ngươi mũi a.

-Cái đó...

Hàn Tuyết ngập ngừng suy nghĩ, hấn nói dường như có chút đạo lý?

-Đến, chúng ta tiếp tục lại lần nữa, đừng để cho cản trở.

Giọng nam nhân đầy ma mị cuốn lấy nữ nhân tâm, để nàng không tự chủ dâng lên, lại y như lời hấn cố gắng kéo dài xuống dưới, quả thực không có vấn đề.

Nhạc Đông Vân có dịp thỏa thích, cánh môi hồng kia đầu tiên là bị liếm lấy, sau đó cắn nhẹ, rồi nhả, cắn nhẹ, rồi nhả...

Có đôi lúc, hấn sẽ cắn nhẹ kéo ra phiến môi xinh đẹp, để cho nàng trắng xanh hàm răng cũng theo đó mở ra, tại trong miệng Hàn Tuyết thật tốt đùa giỡn với đầu lưỡi rụt rè tại trong miệng đối phương, đảo đi của nàng chất mật thanh ngọt.

Như vậy thật tốt chơi lấy, mà khi Nhạc Đông Vân ngừng lại thì, tại xinh đẹp mà có chút sung mềm lấy hai cánh môi hồng, Hàn Tuyết trong suốt nước miếng lấp lánh theo bên trên rách rách chảy ra, nhường Nhạc Đông Vân tiếp tục tiến đến liếm láp

Quả thực hai người bọn họ dường như đối với trò chơi này có chút say mê, mà hai cổ thân thể, tại ma sát lấy phía dưới, càng toát ra nhiệt khí...

Ai cha... các ngươi nghĩ đến hai người bọn họ thân như thể liền đủ, sau đó cứ như vậy ngủ một đêm, hay tại nhiệt khí càng tỏa ra về sau tịu bốc cháy đây này?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trái ôm phải ấp...

Hàn Tuyết tâm sắp lạc lối, chỉ là ngay khi nàng chủ động một điểm, hòa diễm hưng hực từ Nhạc Đông Vân truyền tới bỗng dừng tất lịm. Hấn vẽ mặt nhăn nhó, cùng một chút bức bối nhìn Hàn Tuyết, khẽ ôm lấy thân hình mềm mại kia:

-Nương tử, chúng ta nên ngủ thì tốt hơn!

-Ừ hử? Sao vậy?

Hàn Tuyết khó hiểu, cũng không chịu dừng lại mà hai tay ôm lấy nam nhân của mình:

-Nhân gia nhưng là hiện tại nghỉ...

Nhạc Đông Vân khổ sở:

-Ta cũng nghĩ a, nhưng nàng sắp có khách đến thăm rồi.

Hắn dừng một chút, nói tiếp:

-Hơn nữa, cũng không tính là người xa lạ. Người thân đấy!

-Hả? Có người đến thăm à?

Hàn Tuyết có chút mộng bức, nàng mới chỉ nghe qua phụ thân có mấy người họ hàng xa, nhưng cũng không liên quan gì nhiều. Lại nói, dù có liên quan, sao hắn biết có người sắp đến đây?

-Ừ, người này nàng không muốn cũng phải gặp. Bằng không ta đã sớm đuổi đi rồi.

-Ai vậy?

Hàn Tuyết càng tò mò.

-Chính là nàng “đại di mụ” đó!

-Hả, “đại di mụ”?

Hàn Tuyết ngẩn người một lúc, sau đó kịp phản ứng lại, hờn dỗi liếc hắn.

-Phu quân, có cần nói quanh co như vậy sao?

Liệt hỏa trong lòng Hàn Tuyết nhanh chóng bị nàng cường ép dập tắt. Tất nhiên nàng cũng không cho là Nhạc Đông Vân lừa nàng, bởi phu quân này quá thần kì. Hơn nữa đề ý đến, Hàn Tuyết cảm giác eo quả thật hơi mỏi, nên chắc một lát nữa sẽ như hắn nói mà thôi.

-Nếu không...

Hàn Tuyết hơi ngập ngừng, lại nhìn về mặt bức bối của Nhạc Đông Vân, cố nén xấu hổ:

-Đề ta giúp phu quân nhé?

-Hả?

Nhạc Đông Vân không hiểu hỏi lại. Chỉ thấy Hàn Tuyết mặt nhỏ hồng hồng, sau đó cúi đầu xuống dưới người hắn

-Ừm...

“Như vậy cũng được?” Nhạc Đông Vân nội tâm một mảng gào thét, này cũng quá lạ lùng nha! Hắn còn không có thói quen. Bất quá cũng phải nói đến, quả thực rất thoải mái. Đây cũng không phải hoàn toàn trên cơ thể thoải mái, mà đi kèm là một loại tâm lý hưởng thụ. Nhất là, nhìn mình thê tử này một trương xinh đẹp nhỏ nhắn khuôn mặt, tại bản thân ở phía dưới cẩn thận phục vụ...cái kia.

Mà về phần Hàn Tuyết, nàng là lần đầu tiên đề xuất loại chuyện mắc cỡ này, thành thử cũng khá trúc trắc. Nhưng rất nhanh sau đó, không biết là bản năng, vẫn là thiên phú, mọi chuyện đều trở nên suôn sẻ, để cho Nhạc Đông Vân cổ họng găm nhẹ đầy thoải mái. Hắn hai tay gì lấy mái tóc mềm mại có chút rối tung bên dưới kia một lúc. Mà khi tay Nhạc Đông Vân buông ra, Hàn Tuyết cổ họng hơi nhấp nhô lấy, hiển nhiên dường như đã nuốt vào cái gì đó.

...

Cuộc sống thường nhật, luôn có những niềm vui nho nhỏ, lâu lâu thì có cả niềm vui lớn nữa, cho nên nó khiến cho chúng ta yêu đời hơn. Tin tôi đi, bởi như Nhạc Đông Vân chẳng hạn, dù hắn đối với Địa Cầu mà nói, luôn coi nơi này trở nên xa lạ, bản thân lại không có cái gọi là “công việc làm” chính thức. Chính là có một số nữ nhân bên cạnh, cho nên vẫn rất thoải mái.

Nhiều khi ta nói chuyện với nhau, lời trước lời sau nghe như không liên quan lắm, có điều bạn nhầm. Thực ra trong một cuộc nói chuyện, tất cả ngôn từ mà đối phương đưa ra đều có một sự liên quan logic với nhau. Tôi nói là “ngôn từ” mà không hẳn “nội dung”, mọi người hiểu?

Tức là, ví dụ như lúc trên kia tôi đã nhắc đến Nhạc Đông Vân có một số nữ nhân bên cạnh, cho nên rất thoải mái. Sở dĩ nói “một số” mà không phải rằng hoa muôn màu muôn vẻ, là bởi hoa tuy đẹp, lại không thể mang theo quá nhiều.

Đó là bởi con người giác quan có hạn, cùng lắm cũng chỉ: Tay trái một bông, tay phải một đoá. Lồng ngực ôm lấy những nụ hồng. Trông trước cánh mũi đầy hương khí, mà quần quanh chân rực sắc màu.

Đây, trái ôm phải ấp, lồng ngực thêm một còn mang theo được, chứ dưới chân tuy rực rỡ sắc màu, bắt quá cất bước đi xa rồi, ngoài đầu lại cũng chẳng thấy đâu.

Bởi vì mang đi những đoá hoa là có hạn, cho nên Nhạc Đông Vân đối với chúng, khi yêu hẳn đặc biệt chuyên nhất. Chuyên nhất với Hàn Tuyết này, Nhạc Băng này, và có thể thêm một vài người nữa. Dù sao hai người thì cũng chỉ mới trái ôm phải ấp mà thôi, lồng ngực còn cảm thấy trống trải này! Ha ha.

Đôi khi con người ta đặc biệt xàm, và mấy lời trên kia có thể tính là một ví dụ điển hình đi. Một câu chuyện dài, hoặc là nói một “truyền kì” cũng không sai. Vốn dĩ nên được kể lại một cách đầy say mê, hăng hái không ngừng nghỉ, thì nay mạch cảm xúc lại bị ngắt quãng tầm nửa tháng. Cho nên, để nối tiếp, làm khúc nhạc dạo bắt nhịp, xàm a...đoạn trên kia đấy!

“Sao? Em nói hẳn không có việc làm cụ thể à? Hoặc nói dường như có vẻ thất nghiệp sao?”

Hạ Hà Vân nghe viên thư ký nói xong, nét mặt khó tránh khỏi sự kinh ngạc. Dù nàng không hề biết thông tin gì về Nhạc Đông Vân trước đó, nhưng mà ánh mắt nhìn người của bản thân chắc chắn không sai chứ! Nhất là một nam nhân phong thái rạng ngời như vậy, làm sao có thể vô công rồi nghề?

“Hắn là hẳn còn quá trẻ sao? Cho nên thiếu cơ hội việc làm?”

Nàng trầm nghĩ. Trong tình yêu, có câu “xa mặt cách lòng”, nhưng cũng có lúc chỉ mới gặp gỡ thoáng chốc, lại tưởng niệm không thôi.

Nếu không, chúng ta cho người đến thăm dò ý tứ. Nếu hẳn quả thật cần một công việc, như vậy giám đốc không ngại...

Viên thư ký nhìn giám đốc của mình đang thất thần, vội hiến kế.

-Hà? A, ta không ngại, không ngại. Mau làm đi

Hạ Hà Vân giật mình, có phần bối rối giục, nét mặt lại không giấu nổi vẻ chờ mong.

Trong khi một kế hoạch đang được lập ra để như Nhạc Đông Vân, thì hiện tại chính chủ vẫn điềm nhiên không hề hay biết gì, thoải mái ôm lấy Hàn Tuyết.

-Sao? Cha nàng vừa mới gọi điện à?

-Dạ, người nói công việc có chút khó khăn, cho nên thời gian công tác sẽ kéo dài.

-Ừm, còn gì nữa không?

Nhạc Đông Vân tùy tiện hỏi. Dù sao cuộc điện thoại kia nội dung hẳn cũng biết hết rồi, nhưng hỏi thì vẫn cứ hỏi mà thôi.

-Còn nói, nhấn với “nhờ Nhạc thiếu chiều cố ta nữ nhi giùm” nga.

Hàn Tuyết nói, giọng có vẻ cường điệu lên.

-Còn bắt ba người ta gọi cái gì Nhạc thiếu? Dọa chết người!

Nhạc Đông Vân nhún vai:

-Đó là lúc trước a, mà hiện tại khác rồi.

-Được rồi, không nói cái đó nữa.

Hàn Tuyết hiển nhiên chỉ làm nũng một tí, lại nói qua chuyện khác:

-Ba nói mai hai đứa mình cùng đi ngân hàng làm thẻ để ba gửi tiền sinh hoạt.

-Ừ được rồi!

Nhạc Đông Vân chẳng hiểu rõ lắm thẻ gì, nhưng cũng gật đầu bừa.

Não không có từ ngữ cũng như tình huống gì đặc sắc để tay viết lên thì có tính là có tội không ạ? Hic!

Nhưng có tội lớn đến thế nào đi chăng nữa thì nghĩ ra cũng vẫn là chưa nghĩ ra thôi, hu hu.

Mấy nút like không biết có giúp ý tưởng nảy sinh không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ngu này!

-Chồng, ghé qua trường em một lúc nhé? Em còn chưa xin phép nghỉ học.

Hàn Tuyết quay qua Nhạc Đông Vân nói. Hai người bọn họ sáng nay bảy giờ dậy, cũng không tính là sớm. Tất nhiên nếu đi làm thì vừa vặn, bởi hiện tại đang trong giờ hành chính. Lại nói, Hàn Tuyết là học sinh gương mẫu, tất nhiên sẽ không tùy tiện nghỉ học không phép. Bởi vậy nàng sẽ ghé qua trường xin nghỉ một buổi.

-Được rồi.

Nhạc Đông Vân không có vấn đề. Nếu có, phỏng chừng cũng chỉ thắc mắc vì sao nghỉ cũng cần xin phép thôi. Mà dù sao, cũng chẳng phải là hán quyết định, nên là cứ đi theo vợ là tốt rồi.

Nhạc Đông Vân trước giờ vốn không để ý ánh mắt người xung quanh nhìn mình, đặc biệt là với những hành động bản thân thường làm, một cách hiển nhiên tựa như ngựa kiếm phi hành vậy. Cho nên là, trong ánh mắt ngỡ ngàng của quần chúng nhân dân, hán nhanh chóng xuất hiện trước cổng trường cùng Hàn Tuyết.

-Chờ em một lát.

Hàn Tuyết cũng không chờ Nhạc Đông Vân ứng lời, ngoe nguẩy chạy đi. Mà hán tại phía sau nhìn theo bóng dáng nàng, lửa nóng hơi chút nổi lên. Cô gái nhỏ này có vẻ như càng ngày càng phát triển tốt, chỗ nên cong thì cong vút nha, lại tròn nữa!

...

Hàn Tuyết rất nhanh hoàn thành công việc xin nghỉ phép. Nếu là học sinh bình thường, đột ngột xin nghỉ một buổi như vậy dĩ nhiên khó thể được sự chấp nhận từ phía nhà trường. Nhưng hiện tại, này cũng phải xem nhân gia là ai. Hàn Tuyết, nói một cách đơn giản thì nàng là con gái của người có tiền, có tiền a. Thời buổi này có tiền mới là vương đạo. Lại nói, quan trọng hơn là cha của người ta nhưng lại là nhà tài trợ cơ sở vật chất chính cho trường. Dù trên danh nghĩa, tài trợ trên cơ sở tự nguyện đấy! Nhưng con bà nó, có ai cho không ai cái gì bao giờ sao? Cho nên là, dù không nói ra nhưng, ông chủ phát tiền cho các người, vậy hiện tại các người dám trái lời nữ nhi của ông chủ sao?

Trở lại vấn đề chính thì, Hàn Tuyết vừa trở ra cổng gặp Nhạc Đông Vân, đã thấy một chiếc BMW dừng lại dựng ngay đằng trước. Từ trong xe, một người đàn ông đi xuống, xem bộ đường như tiến đến hai người bọn họ. Mà Hàn Tuyết lúc này, nhìn người đàn ông, trong đầu hình như có chút ấn tượng lại không nhớ rõ đã gặp qua ở đâu.

-Cô bé không tệ. Thế nào anh bạn? Nhường tôi được không?

Tên nam nhân đi đến gần Hàn Tuyết, nét mặt có vẻ như đánh giá nàng:

-Tôi trả cậu năm triệu, bạn gái cậu hôm nay thuộc về tôi. Yên tâm đi, tôi chỉ là muốn bạn gái cậu bồi tiếp, không hề có những ý tưởng biến thái đâu. Lại nói, tự dưng có năm triệu trên trời rơi xuống, tốt quá còn gì!

-Hả

Hàn Tuyết rất cuộc biết vì sao tên đàn ông trước mặt có chút ấn tượng. Đây chẳng phải là kẻ thường hay lớn von trước cổng trường mình tìm kiếm nữ sinh bao nuôi sao? Chỉ là nàng chưa kịp nói ra, đã thấy nét mặt tên kia đầy đau đớn.

-Á

Cảnh tượng giống như là một đoạn trong phim “Mãnh Long quá giang” vậy, khi mà Lý Tiểu Long đá một cú khiến cho đối phương văng vào tường. Khác biệt ở đây là, một cái trên phim, một cái đời thực. Nhạc Đông Vân luôn luôn phong độ nhẹ nhàng, kể cả khi đánh người. Mà gã đàn ông kia, ôm bụng đầy đau đớn tại góc tường, trên trán rịn mồ hôi lạnh.

-Loại ti tiện như người có tư cách đứng gần nàng?

Nhạc Đông Vân cảm thấy với những kẻ phạm tục như vậy, hán không nên bức mình, hay bắt nạt mới đúng, bởi một kiếm hạ xuống tự xưng. Nhưng là, không hiểu sao để cho bọn chúng dám đối với thê tử mình bất kính, những cảm xúc tâm thường bản thân vốn không hề có lại xuất hiện, để cho hán đặc

biệt khó chịu. Chỉ nghe tên đàn ông đang đau đến cong gập người như con tôm tại góc tường liên tục kêu thảm, bề ngoài lại không mấy may mắn về thương tích gì. Khoảnh khắc này, dù đau, tên đàn ông đang bị ăn đòn vẫn cảm thấy mừng bức. Hắn không hiểu ai đánh mình và vì sao bị đánh. Có điều nhìn về mặt tên nam nhân đứng bên cạnh cô bé kia, tám phần là hắn gây ra.

- Cậu...cậu có tổ chất gì, sao lại ra tay đánh người?

Dù có bị đánh tới tẩm mặt mũi, tên đàn ông cũng phải cố nhịn để hỏi một câu. Quan trọng hơn là, nếu hắn còn im lặng không cho ra được lời nào để tạm thời cắt đứt hành động của đối phương, bản thân sẽ bị tươi sống đau chết.

- Cái gì là tổ chất? Bằng loại như ngươi cũng có thể nhắc đến?

Nhạc Đông Vân không động, nhưng từ tiếng gào liên tục của tên đàn ông, xem ra hắn lại tiếp tục đánh người, đã vậy miệng còn lẩm bẩm:

- Ngu này!

- Chồng, cẩn thận sẽ chết người.

Hàn Tuyết nhẹ nhàng giật lấy gấu áo Nhạc Đông Vân, nhắc nhở hắn.

- Yên tâm, nếu là đau chết, còn phải tới một lúc nữa cơ.

Nhạc Đông Vân ngừng đánh người một nhịp, quay qua Hàn Tuyết, rồi lại tiếp tục. Mà một nhịp thở dốc hiếm hoi đó, rốt cuộc để tên đàn ông kia rút điện thoại ra.

Có một sự thật đã được lịch sử nhân loại nhiều lần chứng minh và, lần này nó tiếp tục lại tái diễn. Trong những hoàn cảnh bất lợi, kì thực con người ta sở hữu sức mạnh thật phi thường làm sao! Đơn cử như, tên đàn ông bị Nhạc Đông Vân cho ăn đòn, hắn vừa một bên chịu đau, một bên bấm máy gọi cảnh sát.

Mà Nhạc Đông Vân rốt cuộc ngừng đánh, cũng không phải hắn bất chợt nổi thiện tâm gì, chỉ là nhìn động tác liên tiếp đối phương gọi người giúp đỡ.

- Em nói thằng này sẽ gọi ai đến giúp?

- Sao em biết là ai?

Hàn Tuyết hờn dỗi:

- Nhưng đại khái chắc là cảnh sát, hoặc là mấy tên côn đồ nào đó.

- Vậy đoán xem là loại nào?

Nhạc Đông Vân muốn nghe ý kiến của vợ.

- Em đoán sẽ là cảnh sát.

- Ủ?

- Người này mở miệng một câu là tổ chất, có vẻ như không giống như sẽ gọi côn đồ.

Nàng bổ sung:

- Vợ, em còn chưa biết, có một loại người bên ngoài đạo mạo mà nội tâm ti tiện. Chúng ta hay gọi đó là ngụy quân tử.

- Cũng có thể.

Hàn Tuyết gật gù, nhưng rồi sau đó lại reo lên:

- A, nhưng mà em đoán đúng rồi. Là cảnh sát!

Một chiếc xe cảnh sát tiến đến gần cổng trường, sau đó xe dừng lại ở bên chiếc BMW của tên đàn ông kia. Cửa xe mở ra, hai cảnh sát đi xuống.

- Đội trưởng Hoàng, tên côn đồ này tự ý hành hung người vô tội, gây thương tích cho tôi đặc biệt nghiêm trọng, mong anh mau chóng bắt giữ.

Tên đàn ông không bị Nhạc Đông Vân cho ăn đòn nữa, vội chạy đến dẫn hai cảnh sát lại gần, ngay mặt chỉ lấy Nhạc Đông Vân, nói bằng giọng phẫn nộ.

- Bốp!

Nhạc Đông Vân phát tay, dù trông có vẻ như không đánh trực tiếp vào má tên đàn ông nhưng từ động tác, không khó hiểu ra đây là hắn lại đang đánh người.

- Trước mặt Nhạc mỗ, như người gậy còn không được phép, há dám mở miệng?

- Cậu...Cậu...Còn có phát luật nữa không? Đứng trước mặt cảnh sát mà dám đánh người à?

Tên đàn ông tức giận:

- Đội trưởng Hoàng, anh thấy chưa? Loại côn đồ này nên ném vào nhà tù, không nên thả ra làm ảnh hưởng xã hội.

- Khụ.....

Hoàng đội trưởng khẽ ho khan:

- Vương Lâm, bắt người đi.

- Vâng, đội trưởng Hoàng!

Tên cảnh sát tiến về phía Nhạc Đông Vân

- Vương Lâm, làm gì vậy?

Đội trưởng Hoàng đột nhiên quát lên nghiêm nghị:

- Tôi bảo anh bắt là bắt người này.

Tên đàn ông chợt cảm thấy choáng váng, Vương Lâm đang tiến đến Nhạc Đông Vân cũng choáng váng, vì đội trưởng Hoàng không chỉ Nhạc Đông Vân mà chỉ tên đàn ông kia.

- Đội trưởng Hoàng, anh...anh có ý gì?

Tên đàn ông tức giận chất vấn.

Wang Lâm cũng không giải thích được:

- Đội trưởng Hoàng, điều này...Bắt người cũng phải có lý do chứ?

- Ông tưởng tôi không biết ông là ai sao? Đường đường là giảng viên đại học lại đi sàm sỡ chọc ghẹo gái nhà lành, loại người này rõ ràng là mặt người dạ thú, đúng là bôi nhọ hình ảnh người thầy giáo nhân dân mà!

Đội trưởng Hoàng nét mặt ra vẻ đặc biệt căm phẫn:

- Vương Lâm, tôi sống đã mấy chục năm trên đời, đặc biệt hận nhất loại người như vậy. Giờ bảo anh bắt lại, có định nghe không, hay anh muốn tôi tự mình ra tay?

Wang Lâm cuối cùng cũng kịp phản ứng, ngay sau đó hấn kẹp lấy tên đàn ông kia:

- Mời anh về cục cảnh sát.

- Đội trưởng Hoàng, đây là anh bắt lộn người tốt, tôi...tôi muốn tố cáo anh với thượng cấp.

Tên đàn ông hỗn hển kêu la.

- Am im mồm cho tôi.

Đội trưởng Hoàng dùng ánh mắt hung hăng nhìn tên đàn ông, sau đó hấn khom lưng bắt chuyện với Nhạc Đông Vân đang bàng quan đứng đó:

- Ách, vị huynh đệ này, xấu hổ quá, quấy rầy anh rồi, trước tiên tôi đưa người này về giam vài ngày đã. Nếu anh có rảnh, có thể đến chỗ tôi chơi, Nhạc đội trưởng vẫn đi làm bình thường đây.

Nhạc Đông Vân vốn còn bất mãn vì bị đối phương xưng huynh gọi đệ, lại nghe đến Nhạc Băng, rốt cuộc không làm khó dễ. Hóa ra đối phương nhận ra hấn, lại là cấp dưới nàng ta, vậy cũng không nên khó xử.

Mà đội trưởng Hoàng nói mấy câu khách sáo xong, cũng biết bản thân và Nhạc Đông Vân không có gì để nói, bởi vậy rất nhanh rời đi.

- O, em đoán trúng phần đầu nhưng lại lệch khúc cuối.

Hàn Tuyết lâm bầm. Khi thấy cảnh sát đến thì nàng có chút lo lắng, khi nghe cảnh sát nói bắt người thì nàng cũng sợ Nhạc Đông Vân không phối hợp sẽ dẫn đến xung đột. Nào ngờ kết quả hoàn toàn không như những gì nàng dự đoán, cảnh sát quả nhiên bắt người, nhưng người bị bắt lại là nạn nhân.

Có một vài người lúc đầu ở xung quanh để hóng “phốt”, hiện tại thấy mọi chuyện qua đi cũng nhanh chóng tản ra.

Nhạc Đông Vân định cầm tay Hàn Tuyết cùng nàng ngự kiếm bay đi, đã bị ngăn lại:

- Thôi khỏi, ngân hàng cũng không xa trường lắm, mình đi bộ một đoạn nhé?

- Nàng thích thế nào ta đều đáp ứng.

Nhạc Đông Vân không có ý kiến. Chiều vợ, chính là nguyên tắc số một của hắn.

Ồ, chương này...nói sao nhỉ? Cảm giác viết rất ổn định, tức là không phải tuyệt hay nhưng chắc chắn là hay. Và hơn hết là, cái cảm xúc ngôn ngữ dào dạt đã quay trở lại rồi, vui quá!

Sẽ vui hơn nếu mọi người like này, share này, comment này, nhấn nút thể hiện cảm xúc này và cả đề cử nhiệt tình nữa chứ!

Chân thành cảm ơn a!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ngân hàng

Hai người bọn họ đi một lúc, quả nhiên ngân hàng nằm cách đó không xa. Sau khi dẫn dò Nhạc Đông Vân vài câu, Hàn Tuyết nắm tay hắn, cả hai cùng nhau đi vào.

Ngân hàng này có vẻ rất bận rộn, Hàn Tuyết lấy số thứ tự, phía trước còn có hơn chục người. Lúc này bốn cửa đều mở nhưng nhìn qua tốc độ phục vụ, xem ra còn phải chờ dài dài.

Hàn Tuyết vốn đang định tìm một chỗ ngồi chờ nhưng căn bản không còn ghế trống, vì vậy nàng đành phải đứng đợi.

Dưới sự chỉ đạo của Hàn Tuyết, thì Nhạc Đông Vân rất nhanh điền đầy đủ thông tin vào tờ đơn, sau đó cũng đứng chờ. Nhưng là, cũng không lâu sau đó, hắn chợt cảm thấy kỳ quái, tay chỉ vào một cửa nói:

- Tuyết nhi, sao cửa kia không có người.

- Đó là cửa dành cho khách VIP, chỉ có khách VIP mới được phục vụ ở bên đó.

Hàn Tuyết giải thích.

Hạ Thiên không rõ:

- VIP là gì?

- Là khách quý.

Tôn Hình Hình tiếp tục giải thích.

Vài ánh mắt kỳ quái chĩa về phía Nhạc Đông Vân, đây là loại nhà quê ở đâu mà cái gì cũng không biết như vậy? Những năm nay ở đâu cũng có VIP, ngân hàng có, siêu thị có, cửa tiệm cắt tóc cũng có, thậm chí cửa hàng khoai nướng ven đường cũng làm thẻ VIP.

- À, thì ra dành cho khách quý.

Nhạc Đông Vân khẽ “À” lên một tiếng, sau đó hắn đi về phía cửa khách quý, tay nhét đơn vào cửa nói:

- Chị gái, làm tôi một tấm thẻ.

Người đẹp mặc đồng phục công sở ở cửa khách quý chợt ngăn người, sau đó nàng dùng giọng khách khí nói:

- Tiên sinh, đây là cửa khách quý, nếu anh muốn mở tài khoản thì nên sang cửa bình thường.

- Chị gái, đây là cửa khách quý. Tôi là khách quý, tất nhiên phải làm thẻ ở đây.

Nhạc Đông Vân nói với lý lẽ hùng hồn. Tên này vậy mà quên mất, hắn là đang ở Địa Cầu, chứ không phải ở Tiên Vân, càng không phải ở Bạch Đế thành.

- À, tiên sinh, xin hỏi anh có thẻ khách quý không?

Người đẹp mặc đồng phục không khỏi mở miệng hỏi.

- Đây không phải chỗ làm thẻ sao?

Hạ Thiên nghĩ không ra, sao người này dần như vậy? Nếu mình có thẻ khách quý rồi thì cần gì phải đến đây làm thêm nữa, rồi hỏi à?

- Tiên sinh, nếu anh không có thẻ khách quý thì chỉ có thể sang bên kia chờ được phục vụ.

Người đẹp dùng giọng khách khí nói:

- Anh qua kia xếp hàng đi.

-Sao? Thân phận Nhạc mỗ không đủ tôn quý à?

Nhạc Đông Vân rất khó hiểu, thầm nghĩ bản thân không tính là tôn quý, vậy rốt cuộc ai xứng? Dù vậy, dẹp qua chuyện thân phận một bên, có thể hắn cũng không để ý lắm.

-Là như vậy, cô xem bên kia quá đông người, lại cũng hết chỗ ngồi chờ. Ta thì không sao, nhưng còn nàng ấy...

Hắn chỉ vào Hàn Tuyết:

-Có thể, cũng không nên nở bất nàng đứng như vậy a!

Nữ nhân viên vốn nhìn Nhạc Đông Vân phong thái rạng ngời như vậy, lòng thầm nghĩ cho ra một cái ngoại lệ để cho đối phương nảy sinh hảo cảm, nào ngờ đối phương còn đi cùng nữ nhân khác, có chút mất hứng:

-Tiên sinh, anh nhìn ai cũng đứng chờ, đâu chỉ mỗi cô ta? Chờ một tí cũng không được sao?

- Dù sao chị cũng không có việc gì làm, sao không thể làm thẻ cho tôi?

- Tiên sinh, đây là quy định của ngân hàng.

Người đẹp giải thích.

- Quy định gì cũng từ đạo đức mà ra, sao hiện tại lại có một cái quy định bất cận nhân tình như vậy? Tóm lại người làm cho Nhạc mỗ một cái thẻ, ta sẽ nhớ lấy.

Nhạc Đông Vân có chút không vui.

- Tiên sinh, anh đang cố tình gây chuyện sao?

Người đẹp đã bắt đầu không nhịn được, người này làm gì vậy? Đẹp trai nhưng không có thẻ VIP thì đừng giả vờ có tiền.

-Chồng, đừng làm rộn.

Hàn Tuyết cuối cùng cũng phát hiện Nhạc Đông Vân đã đến cửa VIP, vì vậy nàng vội vàng chạy đến nói:

- Chỗ này phải có thẻ khách quý mới được.

-Thì giờ làm không được sao?

Đây là vấn đề hắn khó hiểu nhất. Luận thân phận, ai thua ai?

-Chồng à, thẻ khách quý không thể làm tùy tiện, cần tốn rất nhiều tiền, hình như nơi này là năm trăm triệu.

-Chẳng phải là năm trăm triệu sao? Cha nàng gửi còn nhiều hơn chừng đó

Nhạc Đông Vân đến Địa Cầu không lâu, không có khái niệm về tiền lắm, nhưng hắn biết Hàn Huy thừa sức có năm trăm triệu cho con gái mình.

-Tôi làm thẻ xong thì bên trong còn có nhiều hơn.

Hắn không cho là đúng nói với cô nhân viên

- Tiền sinh, mời anh rời khỏi cửa này.

Người đẹp lại mở miệng.

- Nếu không làm thế thì tôi sẽ không đi.

Nhạc Đông Vân rất bức bối, ngân hàng khốn kiếp gì thế này, ngay cả làm thẻ cũng khó khăn vậy sao?

- Tiền sinh, anh muốn làm thẻ ở cửa VIP cũng được, trước tiên anh đưa đến đây năm trăm triệu đã.

Nữ nhân viên dùng giọng bức tức nói.

- Không phải tôi đã nói rồi sao? Làm xong thẻ cho tôi, bên trong còn nhiều hơn chừng đó.

- Tiền sinh, tôi không có thời gian nói giỡn.

Người đẹp hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Nhạc Đông Vân nghe thấy như vậy thì không vui sướng gì, hẳn đã chân thành giải thích với đối phương, sao lại cho là nói giỡn?

- Chồng, đừng làm phiền người ta nữa, chỉ chờ một lát mà thôi, không có gì không được cả.

Hàn Tuyết tiếp tục khuyên bảo:

- Ngân hàng đều là như vậy, nhiều tiền là khách quý, ít tiền sẽ không ai để ý đến anh.

- Ngân hàng khốn kiếp gì vậy, rõ ràng nói nhiều tiền là khách quý, nàg xem, vậy mà không cho mở thẻ?

Nhạc Đông Vân dùng ánh mắt bất mãn nhìn người đẹp.

- Nếu anh thật sự có nhiều tiền như vậy thì đã sớm là khách quý rồi, đâu cần chờ đến hiện tại?

Người đẹp dùng giọng châm chọc nói.

- Tôi cũng không có hứng nói nhảm với cô

Hắn hừ một tiếng, đoạn nắm tay Hàn Tuyết:

- Gửi gắm gì lăng nhăng. Ta đưa nàg tới chỗ cha nàg, bảo hắn trực tiếp đưa tiền. Không phiền đến cái đám khiến người bức mình này.

- A!

Hàn Tuyết có chút mộng bức. Chồng...cũng thật là, như vậy cũng nghĩ ra được?

Đúng lúc này, có tiếng súng chọt vang lên, sau đó từ hướng cửa ra vào, một đám sáu tên cướp chạy vào.

- Đứng im!

- Cướp đây!

- Ngồi xuống ngay!

- Á.....

Ngân hàng chọt trở nên hỗn loạn, những tiếng kêu sợ hãi liên tục vang lên. Mọi người nhìn ba tên kia cầm súng trong tay mà sợ hãi đến mức tán loạn, sau đó kẻ nào cũng ôm đầu ngồi xuống.

Khoảnh khắc này ngoài mấy tên cướp, cũng chỉ còn Nhạc Đông Vân và Hàn Tuyết hai người bọn họ đang đứng.

- Nhanh lên, lấy tiền mặt cho vào bao, đừng làm đáng, cẩn thận tao bắn chết bây giờ.

Hai tên cướp đi đến một cửa rồi ném vào một chiếc túi to màu đen.

- Tiền là của quốc gia nhưng mạng sống là của mình, chúng tao muốn tiền không thích lấy mạng ai.

Tên cướp thứ ba chọt gào thét trấn an mọi người.

Tên cướp thứ tư và thứ năm đảm nhiệm trọng trách cầm súng giữ trật tự. Mà tên thứ sáu đang rảnh rồi cuối cùng cũng phát hiện Nhạc Đông Vân và Hàn

Tuyết đang đứng, sau đó hần rống lên giận dữ với hai người:

- Nói hai người ngồi xuống, muốn chết sao?

- Người mới muốn chết.

Nhạc Đông Vân tức giận nói:

- Trước mặt người Nhạc gia ta, lại dám cướp của. Có câu “giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha!” Cũng may Nhạc mỗ thấy cướp ngân hàng này cũng không tính là chuyện bất bình lắm mới cho qua, hiện tại còn dám “gây” sao?

- Ta gọi ạ, tên khốn này không có chút giác ngộ của con tin, bị súng chĩa vào mà còn kiêu ngạo như vậy sao?

- Vậy tao xử mày trước!

- Đùng.

Một tiếng súng chát chúa vang lên, ngân hàng lại vang lên những tiếng gào thét, còn có cả tiếng hét thảm.

- Thằng ngu này.

Khoảnh khắc này hầu như tất cả mọi người đều mắng Nhạc Đông Vân, ngoài Hàn Tuyết. Cũng chỉ nàng ở đây, cùng với chồng, đối với bọn cướp không có chút áp lực tâm lý nào.

Nhưng tiếng súng đã nổ, đến khi đám người ngược mắt nhìn lên thì phát hiện hai người vẫn còn đứng nơi đó, kẻ phát ra tiếng kêu thảm thiết lại chính là tên cướp. Súng vốn nằm trên tay tên cướp trước khi bắn, hiện tại bắn xong cũng nằm trên tay hắn. Vấn đề là, trên đùi tên cướp kia có một vết thương, máu tươi đang chảy ra. Không có lí nào tên cướp lại tự bắn mình, như vậy rồi cuộc chuyện gì đang diễn ra?

- Không phải các người rất thích ý lại vào súng sao? Ta liền cầm viên đạn cho người thử súng của chính mình, cũng không tệ chứ?

Nhạc Đông Vân đắc ý nói, hần cầm viên đạn đang bay ném lại vào tên kia là được rồi.

- Muốn cướp cũng được, đừng làm phiền Nhạc mỗ thì chúng ta sẽ đi, hiểu không?

Hai tên cướp đang cầm súng uy hiếp mọi người lúc này đã kịp phản ứng, lại ngừng lại khi nghe Nhạc Đông Vân nói vậy. Có câu “nước sông không phạm nước giếng”, nhiều một việc, không bằng bớt một việc.

- Hiểu! Người anh em, chúng tao tiếp tục, còn mày tùy ý.

Một tên cướp nhanh chóng nói, sau đó hần dùng súng đập lên cửa sổ:

- Nhanh lên cho tao.

Nhân viên ngân hàng vốn nghĩ rằng có người ra tay nghĩa hiệp, đang rất vui sướng, không ngờ người kia không thu phục bọn cướp, căn bản là mặc kệ. Vì vậy mà nàng còn chưa kịp lên thiên đường đã bị kéo xuống địa ngục, cũng chỉ còn biện pháp ngoan ngoãn lấy tiền cho bọn cướp.

Tất nhiên, lúc này còn có Nhạc Đông Vân nên mấy tên còn lại cũng rất kiêng kỵ. Khi bọn chúng thấy đã đủ tiền thì vội vàng cầm lấy chạy đi, nhưng mấy tên này cũng không nghĩ đến tình anh em, tên cướp bị thương bị ném lại. Khi lũ cướp vừa đi thì bảo vệ ngân hàng lập tức trở tài năng bắt tên cướp đáng thương này lại.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Các người mới quỳ xuống, không thì ăn đòn!

Cảnh sát rất nhanh chạy đến áp giải lũ cướp về đồn, quên, thực ra là áp giải tên cướp duy nhất về đồn. Cướp ngân hàng cũng không phải là việc nhỏ, nhất là giữa thanh thiên bạch nhật. Việc này giải quyết phải thật đẹp, ít nhất là trong mắt nhân dân...ừ thì dĩ nhiên để cho bọn họ cảm thấy tiền thuế mà bản thân đóng là không sai.

- Anh cảnh sát, cả bọn họ nữa!

Đúng lúc này, một âm thanh thập phần chói tai vang lên. Mọi người đều tập trung ánh mắt về phía cô nhân viên ngân hàng, sau đó lại theo tay nàng ta dò đến hai người Nhạc Đông Vân và Hàn Tuyết đang định ra khỏi cửa.

-Hắn ta rõ ràng đã có thể chế phục hoàn toàn bọn cướp, lại dễ dàng để chúng rời đi, tám phần là đồng lõa. Tôi xem các anh cũng nên giải bọn họ về đồn để thẩm vấn.

Không sai, âm thanh này là của cô nhân viên ngân hàng phục vụ ở cửa VIP ban này. Mà nghe lời cáo buộc phải nói là vợ vẫn kia, ấy vậy lại có nhiều kẻ gât đầu phụ họa:

-Phải! Có thể tóm gọn bọn cướp lại thả đi để cho người ta bị cướp, xem ra chẳng phải người tốt lành gì.

-Này, các người sao lại có thể ngậm máu phun người một cách vô lý như vậy được.

Hàn Tuyết phải nói là rất bất bình:

-Thậm chí, đến cả tên cướp còn lưu lại đây cũng là công của chồng tôi, chứ mấy người nghĩ do cái gì?

-Nó là đồng bọn tao đấy.

Tên cướp bị cảnh sát tóm, cảm tức Nhạc Đông Vân hại hắn ra tình cảnh này, bèn nhân tiện bỏ đá xuống giếng, nói một câu. Dù sao hắn cũng chẳng mất gì.

-Ngươi...!

Hàn Tuyết cảm tức quay qua trừng tên cướp, mấy người khác ít ra nàng còn có thể phản bác, nhưng thằng này mở mồm bảo bọn họ là đồng bọn thì hơi khó chơi rồi, ít nhất hiện tại khó cãi lại ngay được.

-Đưa tay ra sau đầu, quỳ xuống!

Mà quả nhiên, nghe tên cướp nói vậy, vài cảnh sát ngay lập tức chĩa súng qua bọn họ, quát lên.

-Nàng biết không, ngu cũng chả có gì đáng sợ, đáng sợ là mấy thằng ngu đội lốt người thường ấy. Chỉ trong những trường hợp cần thể hiện sự ngu dốt của mình, bọn ấy mới lòi mặt ra thôi, như lúc này đây chẳng hạn.

Nhạc Đông Vân nói câu này với Hàn Tuyết, tất nhiên hắn không phải nói thầm, cho nên làm cho tất cả người ở đây nóng máu.

-Tôi nhắc lại lần nữa, hai tay đưa ra sau đầu, quỳ xuống.

Trong số những người bị chửi tất nhiên có cả cảnh sát, cho nên bọn họ cũng chả thân thiện gì. Mà nhìn điệu bộ, có khi hai người Nhạc Đông Vân cùng Hàn Tuyết không làm theo, có khi bọn họ nổ súng thật.

-Các ngươi mới quỳ xuống, không thì ăn đòn.

Nhạc Đông Vân bắt đầu bị chọc tức, ngân hàng này đúng là khốn kiếp, làm một cái thẻ cũng cực kỳ phiền phức, bây giờ còn vu oan hãm cướp ngân hàng. Mà bây giờ đám cảnh sát cũng đang chĩa súng vào hắn, sao dễ dàng như vậy?

-Chồng, hay là theo bọn họ về đồn giải thích tí, dù sao cái này cũng không thể vu oan dễ dàng như vậy đâu.

Hàn Thuyên lo lắng nói. Đối mặt với hàng chục khẩu súng đang chĩa vào cùng lúc, chồng sợ cũng khó đỡ, cho nên nàng giọng điệu hơi chùn bước.

Lại nói, hình như chồng với nữ cảnh sát Nhạc Băng kia quan hệ không tồi thì phải, đến lúc đó mọi chuyện hắn sẽ được giải quyết tốt.

Có thể là, Hàn Tuyết nghĩ như vậy, nhưng Nhạc Đông Vân này? Hắn thậm chí còn chưa nghĩ đến, chứ đừng nói là “không”.

-Giơ tay đầu hàng, quỳ xuống!

Nhạc Đông Vân chậm rãi đưa tay lên, mà mọi người xung quanh vốn đang chăm chú nhìn hắn chợt thở nhẹ một hơi, bao gồm cả mấy người cảnh sát, xem ra đối tượng tình nghi đã đầu hàng.

Nhưng không, đầu hàng? Nực cười! Nhạc Đông Vân chỉ đơn thuần gạt lọn tóc trên trán qua một bên, để rồi sau đó, trong tay hắn Nguyệt Tuyền kiếm hiện. Phải, là Nguyệt Tuyền kiếm. Cũng một thời gian Nhạc Đông Vân chưa từng sử dụng tới nó, nguyên do rất đơn giản, hắn nghĩ không đáng. Chỉ là hiện tại, bọn người kia như cũ không đáng, nhưng tôn nghiêm bản thân, vậy không tiếc.

-Cũng dám bảo ta cùng nàng quỳ xuống, các người có tư cách gì?

Kiếm quang loang loáng, trong phút chốc, tất cả tan thành mây khói. Ý ta là, vũ khí của đám cảnh sát cùng đồng loạt bị cắt thành hai nửa. Nhát kiếm rất ngọt, rất đẹp.

-Ta rất ghét kẻ khác cảm thứ gì đó nghĩ là có tính uy hiếp, rồi chĩa về phía ta, rất lợi hại sao?

Nhạc Đông Vân thu kiếm, chậm rãi đi đến trước mặt mấy tên cảnh sát

-Phàm nhân bất quá chỉ là phàm nhân, cho nên kẻ khác nói gì liền tin ngay lập tức. Ta hiện tại nói các người là ngu xuẩn, là dốt nát, các người tin không?

Nhạc Đông Vân lại quay qua tên cướp đã bị tóm, cách không đánh một chưởng vào ngực hắn:

-Rác rưởi trong đám phàm nhân, người có tư cách gì nhắc đến Nhạc mỗ?

-Không được làm càn!

Mấy người cảnh sát thấy Nhạc Đông Vân vung tay với tên cướp, vội hô lên, nhưng sau đó đã lập tức hối hận. Bọn họ đều cảm thấy toàn thân đau nhức như vừa bị đánh một trận, mà cũng vì đau nhức nên ai nấy đều gục xuống.

-Lắm mồm.

Nhạc Đông Vân khinh thường. Bọn này óc còn chưa mang nổi mình óc đã vội lo chuyện bao đồng.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, người này đúng là quá mạnh, quá trâu bò. Đánh cướp, đánh luôn cảnh sát, mà nhìn bộ dạng hắn, xem ra còn chưa đánh xong đâu!

Quả thật, Nhạc Đông Vân còn chưa có đánh xong. Hắn đi lại gần nữ nhân viên kia- đầu sỏ của việc vu oan lần này, cho nàng ta mấy cái bạt tai vang dội liên tiếp.

-Cách một lớp không khí cho người bạt tai đều cảm thấy bắn tay. Cô không làm thế cho Nhạc mỗ cũng không sao, nhưng lại cả gan vu oan ta là cướp, nực cười!

Hắn nói đến đây càng cảm thấy đáng giận, định bạt tai nữ nhân ngu ngốc này vài cái nữa, thì ngoài cửa có người gầm lên:

-Dừng tay!

Một nữ cảnh sát chân dài cực kỳ gọi cảm xuất hiện trong ngân hàng, nàng đi về phía Nhạc Đông Vân, vẻ mặt nén giận:

-Người không gây chuyện không được sao?

Nữ cảnh sát xinh đẹp này tất nhiên là Nhạc Băng. Trộm cắp cướp đoạt tài sản, cái này thuộc bên dân sự. Mà cướp ngân hàng, vụ này khá lớn, tất nhiên nàng sẽ trực tiếp chạy đến hiện trường quan sát một phen. Nào ngờ vừa chạy đến, đã thấy cảnh đánh người đang diễn ra

-Đây không tính là gây chuyện. Nhưng nếu nàng coi là như vậy, thì cũng không sao cả.

Nhạc Đông Vân không để ý nói.

- Cảnh sát, người này đi cùng bọn cướp, chị mau bắt hắn lại.

Nữ nhân viên dùng giọng tức giận cáo trạng.

-Đi, theo tôi về đồn.

Nhạc Băng quát lên với Nhạc Đông Vân, tuy nàng không tin hắn đi cướp ngân hàng nhưng vẫn cảm thấy nên bắt về rồi nói sau.

Về phần Nhạc Đông Vân, hắn không có ý kiến gì với vấn đề này. Hắn cảm thấy bị vợ tương lai dắt đi cũng không sao.

-Bây giờ luôn à?

-Nói nhảm, chẳng lẽ ngây ngốc ở đây một lúc nữa sao?

Nhạc Băng trừng mắt.

-Còn nàng ấy thì sao?

Hắn tò mò chỉ vào Hàn Tuyết.

-Nàng ta có thể đi.

Nhạc Băng nghĩ nghĩ một chút, quyết định. Dù sao không phải ai cũng thích gây chuyện như tên ngốc này.

-À được rồi.

Cùng lúc đối thoại giữa hai người Nhạc-Nhạc diễn ra, một cảnh sát khác vốn lúc đầu đi theo Nhạc Băng đến đây, bây giờ đến gần nhân chứng để hỏi

vấn đề. Mà vài phút sau, khi yêu cầu mọi người ở đây tường thuật lại vụ việc một cách chi tiết, hấn cảm tức nhìn cô nhân viên đưa ra cáo trắng kia:

-Cô kia, biết vu oan người khác là cũng có tội không?

- Tôi không vu cáo, anh ta không cùng bọn với đám cướp, sao không ngăn cản?

-Đầu óc cô có vấn đề à?

- Người ta đến đây làm thế, cô không làm, cậu ta dựa vào điều gì để giúp cô bắt cướp? Mà kể cả, cô giúp cậu ta làm thế, nhưng cậu ta không muốn giúp, đó cũng không hề có tội.

- Anh...Anh là cảnh sát mà nói vậy sao? Rõ ràng nói chuyện cho phạm nhân.

Nữ nhân viên kia tức giận.

-Đưa cô ta về đồn lấy lời khai luôn đi.

Tên cảnh sát này cũng lười nói nhảm, phân phó thủ hạ. Đồng thời, trong lòng hấn không khỏi nghĩ đến, nếu cô ả này giúp Nhạc Đông Vân làm thế, vậy bọn cướp đã xong đời, còn cần bọn hấn phiền phức như vậy làm gì? Phải biết gần đây tình hình thành phố không ổn định lắm, việc ở cục Cảnh sát rất bận rộn, đã vậy còn làm mọi thứ phiền lên. Bất tri bất giác, tên cảnh sát này đối với cô nhân viên này sinh địch ý.

-Rõ ràng là có thể, cũng là việc tốt, sao ngươi không giúp ta bắt đám cướp kia?

Ở trên xe cảnh sát, Nhạc Băng cũng bức bối chất vấn, đối tượng dĩ nhiên là Nhạc Đông Vân đang nhìn chăm chăm nàng bên cạnh.

-Ừ thì...nàng có nói đâu?

-Ta không nói thì ngươi sẽ không làm sao?

-Ừ thì...một số việc không cần nàng nói ta vẫn làm. Nhưng mà...không có việc này.

Nhạc Đông Vân có chút suy nghĩ, nói ra.

-Cái gì là không có việc này, ngươi không có chút giác ngộ công dân nào sao? Lại nói, giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha, ngươi không có giác ngộ, cũng phải biết cái nào nên làm chứ!

Nhạc Băng nói với tên này, cảm giác khó thở:

-Ngươi thả chúng ra, ta lại phải nhọc công đi tìm.

-Ta cũng đã nghĩ qua. Có điều cảm thấy cướp ngân hàng này cũng chẳng phải chuyện bất bình gì, mà bọn cướp cũng khá biết điều nên tha. Nàng xem, tên không biết điều chẳng phải ta đã cho nó đòn rồi sao?

Hấn phân bua, sau đó dùng giọng thương lượng:

-Nếu không, ta bắt mấy tên còn lại đưa cho nàng nhé?

-Không thêm!

Nhạc Băng biểu cảm nhìn như vẫn giận:

-Tôi cảm thấy nhốt cậu vào đồn cảnh sát vài ngày là bản thân sẽ đỡ mệt hơn rất nhiều.

-Ừ ừ, nhốt cũng được. Có điều nhốt ta vào phòng làm việc của nàng nhé! Có nàng ở đó thì ta sẽ ở được hai ngày.

Nhạc Đông Vân không chút nghĩ ngợi đồng ý, sau đó thương lượng với Nhạc Băng, có điều nghe sao cũng giống như đùa giỡn.

-Kết!

Xe cảnh sát chợt dừng lại, Nhạc Băng quát lên với Nhạc Đông Vân:

- Cậu xuống xe cho tôi.

Nhạc Đông Vân chợt sững sờ:

- Cảnh sát tỷ tỷ, chị không đưa tôi đi cục cảnh sát sao?

- Cậu không xuống xe sao? Không xuống tôi sẽ giam mười lăm ngày!

-Cái này... tuy ta muốn về cục cảnh sát với nàng nhưng mười lăm ngày quá dài, ta còn muốn ở cùng Tuyết nhi nữa.

Nhạc Đông Vân nghiêm trang suy nghĩ một lúc lâu, sau đó hần mở cửa xe

-Giờ tôi phải xuống xe, đợi đến khi tôi có thời gian rảnh thì sẽ đến cục cảnh sát ở mười lăm ngày.

Nhạc Đông Vân bước xuống, sau đó hần còn không quên vẫy tay với Nhạc Băng đang ở trên xe:

-Cảnh sát tý tỷ, phải nhớ đến tôi đấy nhé.

- Mong sao cậu chết đi cho rồi.

Nhạc Băng nghiêng răng nghiêng lợi thăm mắng một câu, sau đó nàng nhấn chân ga, xe cảnh sát phóng đi như tên bắn. Nàng vốn nghĩ sẽ kéo hần về đồn hỏi một phen nhưng cuối cùng cũng không nhận được mà đẩy xuống đường.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Xương ca vô loài (*)

Nhạc Đông Vân vừa vẫy tay với Nhạc Băng xong, sau khi thấy xe cảnh sát của nàng ta đi khuất bèn lấy điện thoại ra...

-Tuyết nhi, nàng có ở đó không?

Hàn Tuyết có chút hết chỗ nói, giọng mất hết sức lực:

-Nếu em không ở đây vậy ai đang trả lời điện thoại của chồng vậy?

-Ừ cũng đúng

Nhạc Đông Vân gật đầu, sau đó tò mò:

-Nàng đang ở nhà à?

-Dạ, người ta được nghỉ một buổi, cần hảo hảo nghỉ ngơi nha, chiều đi học tiếp.

Hàn Tuyết trả lời, giọng điệu hơi làm nũng, đồng thời cũng khó hiểu:

-Anh chính lại điện thoại đi, em có cảm giác như nghe giọng anh mỗi lần nói chuyện đều lặp lại hai lần vậy.

-Không phải đâu, vẫn bình thường mà, nàng hiểu sai thôi.

Nhạc Đông Vân vốn không hiểu gì lắm về mấy sản phẩm công nghệ, tuy nhiên lần này nghe Hàn Tuyết nói, hần ngay lập tức phủ định:

-Không phải điện thoại có vấn đề, nàng nhìn ra đằng sau xem

-Sao? À...

Hàn Tuyết vô thức quay ra sau liếc một cái rồi thôi, chợt tỉnh hần cả người nhìn lại đằng sau, liền thấy Nhạc Đông Vân đang phiêu phù ngoài ban công tầng hai. Nàng bèn cắt điện thoại chạy ra, nhìn hần khó hiểu:

-Sao anh không vào nhà nói chuyện với em, còn ở đây gọi điện thoại?

-À cũng không phải

Nhạc Đông Vân lúc này cắt điện thoại, đồng thời giải thích:

-Lúc này ta còn ở trên đường a, vừa nói chuyện trên điện thoại với nàng vừa bay về thôi!

-Như vậy sao? Anh không định về nhà nên chỉ gọi cho em để thông báo đúng không? Có điều trong lúc gọi thuận tiện bay đến?

Hàn Tuyết ở chung với hần một thời gian, cũng có chút lí giải.

- Là như vậy đây, nàng có muốn đi dạo với ta không?

Hắn gật đầu, sau đó đưa ra lời mời.

- Không!

Hàn Tuyết không chút do dự lắc đầu.

- “...”

...

Nhạc Đông Vân lang thang ngoài đường một mình. Đúng là hết cách, ai bảo vợ không chịu bồi tiếp hắn này!

- Bốp!

Có người bắt cản ngay trước mặt Nhạc Đông Vân, hắn tùy tiện liếc một chút...

- Ui da...

Bị ngã là một nam nhân trung niên, hơi mập, còn để hai hàng ria mép, rất có bộ dáng lão vương bát trong truyền thuyết. Mà khi lão ta còn đang suyết xoa, mắt thấy Nhạc Đông Vân không để ý đến mình chuẩn bị bước đi, lão vội đứng dậy, tranh thủ đuổi theo:

- Khoan khoan, khoan đã, vị thiếu gia này...

- Hử?

Nhạc Đông Vân có thể nói là rất ngạc nhiên. Hắn tới Địa Cầu một thời gian, còn chưa có người lạ nào lần đầu gặp hắn xưng hô một tiếng “thiếu gia” nha! Hử, cái gì mà “anh bạn”, cái gì mà “huynh đệ”, nghe đều cảm thấy khó chịu. Bởi vậy lần này cảm thấy khá vừa ý, bèn quay lại nguyên ý nghe xem lão “vương bát” kia nói gì

- Vị thiếu gia này chờ tí đã...

Nam nhân trung niên đuổi theo tới nơi, thở phì phò, xem ra sức khỏe không tốt lắm. Lão vừa thở vừa móc ra một tấm danh thiếp, đưa cho Nhạc Đông Vân:

- Công ty giải trí Hạ Vân? Là sao?

Nhạc Đông Vân đọc mấy chữ trên danh thiếp, hỏi

- Như thế này

Nam nhân trung niên kia vuốt ngực, sắp xếp lại câu chữ, nở nụ cười đơn đả với hắn:

- Chúng tôi đang đi tìm nam chính cho một bộ phim truyền hình dài tập. Chính là diễn viên thì nhiều, lại chưa thấy ai có cái “thần” của nhân vật. Mà hôm nay vô tình thấy cậu đây, liền biết không sai. Đây thần thái, đây gương mặt, đây y phục... Quả nhiên, cậu cứ như là từ thế giới khác bước ra vậy. Tôi dám khẳng định, cậu mà không làm nam chính, không ai có thể nữa... Ày, cậu đi đâu đây...

Tên nam nhân còn đang thao thao bất tuyệt, thấy Nhạc Đông Vân không để ý đến hắn, vội đuổi theo:

- Cậu không nghe tôi nói sao? Ý tôi là, cậu rất giống nhân vật nam chính mà chúng tôi đang tìm kiếm trong bộ phim lần này

- Thì có liên quan gì đến Nhạc mỗ?

Nhạc Đông Vân dừng bước, khó hiểu hỏi lại

- Tất nhiên là không... à, là có liên quan, liên quan lớn ấy chứ

Nam nhân trung niên cảm thấy lời mình nói còn chưa đủ sức lay động lòng người, bèn tiếp tục cố gắng:

- Cậu biết phim “Tiên kiếm kỳ hiệp” không?

- Không!

Nhạc Đông Vân dứt khoát.

- À...

Vương Kiệt, cũng là nam nhân trung niên kia, vuốt mũi có chút xấu hổ. Phải là ai, trong trường hợp như vậy cũng đều xấu hổ cả thôi. Nói ra tên một bộ phim nổi tiếng mà bản thân rất tự hào cho người khác nghe, kết quả người ta gì cũng không biết, tình cảnh này...

Quên đi! Vương Kiệt lắc đầu, không biết không sao, đây càng nói rõ người ta không có dụng tâm gì với mình, lại nói bản thân đang đi cầu người, mấy cái đó càng không quan trọng. Hắn tiếp tục giữ chân Nhạc Đông Vân:

-Không biết cũng không sao. Ấy từ từ đừng đi, tôi nói cho cậu nghe... “Tiên kiếm ki hiệp” của chúng tôi là một bộ phim truyền hình cổ trang được đầu tư kỹ lưỡng, cũng đang rất thu hút sự chú ý của truyền thông. Nếu như phim hoàn thành, sau khi đưa lên màn ảnh, tôi cam đoan nó sẽ thu được tiếng vang lớn, đồng thời cậu cũng sẽ trở thành một ngôi sao màn bạc đắt giá, rồi tiền cát sẽ mà cậu nhận được nữa...

Vương Kiệt thao thao bất tuyệt về những thứ mà Nhạc Đông Vân có thể nhận được khi tham gia bộ phim. Nếu là người bình thường, ắt hẳn ngay lập tức đồng ý. Mà Nhạc Đông Vân chỉ hỏi một câu:

-Ý ngươi là muốn Nhạc mỗ làm trò cho thiên hạ xem?

-Ồ...

Vương Kiệt bị Nhạc Đông Vân hỏi thế, nhất thời cứng ngắc gật đầu. Làm trò cho thiên hạ xem... Nói thế để hình dung về diễn viên không hẳn là sai, nhưng nghe sao cũng không được tự nhiên.

Nhạc Đông Vân nhìn hắn, nhàn nhạt nói:

-Chưa nghe qua câu “xướng ca vô loài” bao giờ sao? Nhạc mỗ thân phận như thế nào, sao có thể? Hôm nay ta tâm trạng tốt, ngươi nên đi thi hơn.

-Cậu...

Vương Kiệt không biết nên nói thế nào, có chút bức mình chỉ Nhạc Đông Vân. Bây giờ là thời buổi nào, còn có người nói câu đó, có khác gì khinh bỉ người làm nghệ thuật trong thiên hạ? Chỉ là hắn thân làm đạo diễn, rốt cuộc khó khăn lắm mới tìm được một người phù hợp như Nhạc Đông Vân, không nỡ từ bỏ. Cố nén sự bức bối của bản thân qua một bên, đưa ra lời mời:

-Cậu nghĩ thế nào cũng được, nhưng tôi tin không chắc chắn không ai nghĩ như cậu đâu. Lại nói, làm diễn viên có gì không tốt? Cho dù không vì tiền hoặc sự nổi tiếng, cũng có thể hoàn toàn vì đam mê, mơ ước được hóa thân thành một nhân vật nào đó. Ngày bé, cậu không mơ ước được giống như một người nào đó sao?

Vương Kiệt bắn nước bọt lia lịa, lòng cũng thầm bội phục sự chí lý chí tình của bản thân. Quả nhiên nghe những lời hắn nói, Nhạc Đông Vân hơi gật đầu, có chút suy nghĩ.

-Ngày bé, ta cũng thường ước mơ giống như phụ thân vậy, gánh vác cả gia tộc trên lưng. Cho nên ta, ta cố gắng tu luyện a...

Hắn trầm ngâm:

-Ta cố gắng tu luyện, tu luyện không ngừng. Mà mỗi lần thất bại đều nhìn lấy phụ thân tự nhủ, ta muốn giống hắn, hắn làm được, cho nên ta cũng sẽ. Phụ thân khi đó giống như là một hình ảnh ta luôn hướng đến, muốn trở thành.

Vương Kiệt vội tiếp lời:

-Cho nên nói, hóa thân làm người khác cũng không sai, lại có thể đường đường chính chính kiếm tiền...

Nhạc Đông Vân không để ý đến hắn, giống như là tự nói với bản thân vậy:

-Có thể là, ngươi để ý không? Phụ thân là phụ thân, ta vẫn là ta. Ta có thể giống như phụ thân, nhưng không phải là hắn. Mỗi người đều có một con đường, dù cho con đường đó có thể là chung, cuối cùng thì người bước trên đó không đồng nhất. Điều gì phải đến thì chắc chắn sẽ đến, không phải bởi vì ngươi giống kẻ khác thì mới đến.

-Ừ ừ chính là như vậy đấy!

-Ngươi hiểu cái gì? Chính là cái gì cũng không hiểu.

Nhạc Đông Vân quay qua Vương Kiệt, có chút khinh bỉ hắn.

-Ừ ừ

Vương Kiệt cái hiểu cái không, gật đầu bừa. Dù sao tên nam nhân trước mặt này làm nhảm cái gì cũng không quan trọng, quan trọng hắn đồng ý đóng phim là được rồi.

-Được rồi, Vương Kiệt phải không? Chuyện đóng phim của ngươi Nhạc mỗ có thời gian sẽ suy xét, bây giờ đừng làm phiền ta.

Nhạc Đông Vân nói xong cũng không chờ Vương Kiệt trả lời, phát tay biến mất.

-Má ơi, ta không gặp ma chứ!

Một màn này dọa cho Vương Kiệt tái xanh. Hắn ngẩng đầu lên cao...mặt trời còn đang ở đỉnh đầu, lại lục túi, khá tốt danh thiếp vừa vặn thiếu đi một cái...xem ra vừa nãy đúng là đưa cho “người”

Hắn thở dài:

-Xem ra ta là hoa mắt rồi, chắc do thiếu vitamin đây mà.

Chú thích: (*)Xướng ca vô loài

Xướng ca vô loài là một quan niệm thành kiến, sai lầm thời phong kiến, ý nói những kẻ làm nghề ca hát là hoàn toàn mất hết nhân phẩm, bị khinh rẻ, không thuộc tầng lớp nào trong xã hội.

Thời xưa, trong xã hội được phân ra thành bốn giai cấp chính: Sĩ nông công thương, gọi là tứ dân.

Trong đó:

Sĩ được xếp là giai cấp đầu tiên, được xã hội trọng vọng. Sĩ là từ để chỉ tầng lớp trí thức, có học, có hiểu biết.

Nông là chỉ những người nông dân làm ruộng.

Công là chỉ những người làm thủ công nghiệp.

Thương là những người hoạt động buôn bán, vai trò của họ bị đặt ở hàng thấp nhất trong xã hội.

Và với 4 tầng lớp như thế, thì những người làm nghề ca hát không thuộc tầng lớp nào, nên mới có câu Xướng ca vô loài.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nhạc mỗ lấy giúp người làm niềm vui

Cuộc đối đáp với tên mập tự xưng là đạo diễn kia, âu cũng chỉ là màn thoáng qua dạo đầu trong một ngày không biết làm gì của Nhạc Đông Vân. Hắn có chút cảm khái, dù nói hiện tại đã đầu giờ chiều, cũng coi là quá nửa ngày, bản thân như cũ vẫn lang thang khắp nơi. Ngày trước ở Tiên Vân hắn có rảnh rỗi như vậy sao? Nếu không phải vui đầu vào tu luyện nâng cao thực lực, ngẫu nhiên sẽ đi dạo quanh gia tộc một lát, chỉ điểm tộc nhân võ kỹ..., hoặc giả, có khi ngồi trong lương đình nhẹ nhàng thưởng hoa từu mà Nguyên Dao tỷ tỷ đích thân ủ lấy, rồi trong đêm trăng ngâm một khúc “Mình Nguyệt”.

Cuộc sống đó hiện tại ngấm lại, vẫn đáng tưởng niệm làm sao!

Mà hiện tại? Này cũng không phải hắn vô công rồi nghề, căn bản là cũng chỉ tại Địa Cầu chết tiệt này, vậy mà không có nổi một tia linh khí.

Muốn tu luyện? Vậy quên đi!

Hoa từu sao? Nơi này có thứ xứng gọi là “từu” sao?

Mình nguyệt không phải đêm nào cũng có. Mà có, nhìn cảnh Địa Cầu này, hắn cũng không nổi lên chút hứng thú nào.

-Ài!

Nhạc Đông Vân nội tâm khê thở dài. Dù nội tâm hắn kiên định cho rằng một ngày kia bản thân sẽ được về nhà- của hắn chân chính nhà, nhưng là rốt cuộc bao lâu, hắn như cũ không rõ. Phút chốc Nhạc Đông Vân lòng nổi lên chút mờ mịt vô danh.

Coi như là thường nhân lạc lối trong đêm, như cũ không phải vẫn cất bước sao? Hắn vẫn tiếp tục chờ đợi, bởi vì hy vọng, là không bao giờ tắt đấy!

Chỉ cần còn sống...Phi, phi, Nhạc mỗ mới không chết đấy!

Nhạc Đông Vân lắc đầu không nghĩ nữa, nghĩ nhiều quả nhiên lại nghĩ linh tinh.

...

-Á, mau gọi cấp cứu!

Không biết có phải trùng hợp, hay do thiên ý cố tình, mà phải đến khi Nhạc Đông Vân ngưng dòng suy nghĩ nội tâm, lúc bấy giờ mới có chuyện xảy đến. Trong dòng người đô thị đi lại nườm nượp, một tiếng la thất thanh vang lên.

-Mau mau, ai đó làm ơn gọi xe cấp cứu.

Nhạc Đông Vân ánh mắt nhìn đến nơi phát ra âm thanh kêu cứu, chỉ thấy một thiếu nữ tầm mười chín đôi mươi, thanh xuân tú lệ. Giờ phút này, trên mặt nàng ta ngoài hoảng hốt cùng gấp gáp, cũng chỉ còn lo lắng khôn cùng. Nhạc Đông Vân biết, lo lắng của nàng ta, chính là dành cho ông lão đang ngất trên mặt sàn.

Mọi người xung quanh, có người bàng quan đứng xem, có người móc điện thoại ra, lại có mấy bác gái chạy lại gần thiếu nữ giúp nàng ta nâng ông cụ dậy. Tình cảnh này, muốn huyền não bao nhiêu tự có bấy nhiêu. Tất nhiên huyền não ở đây, là dựa vào nỗi đau của người khác

-Nhanh nhanh, mau xoa bóp cho ông ấy trong lúc chờ xe cấp cứu.

Một bác gái có vẻ biết đôi chút về sơ cứu, luôn miệng thúc giục mọi người, mà thiếu nữ kia ngay lập tức làm theo, tận tình xoa bóp cho gia gia mình.

-Nhanh tránh ra, tôi là bác sĩ tại bệnh viện Việt Đức. Mọi người để tôi xem thử.

Lúc này, chợt có một nam nhân chạy đến, trông bộ dạng khá trẻ, tự xưng là bác sĩ. Mà mọi người nghe hẳn nói vậy, cũng thành thực tránh qua một bên, kể cả thiếu nữ kia.

Tên nam nhân, trong ánh mắt của Nhạc Đông Vân, lật qua lật lại ông lão một lúc, cuối cùng đưa ra kết luận:

-Lão nhân tình trạng khá nguy cấp, chỉ có đưa đến bệnh viện Việt Đức, mới có khả năng cứu chữa.

Nói đoạn, hẳn quay qua thiếu nữ kia:

-Cô là người nhà bệnh nhân? Nếu đúng còn không mau chạy đến bệnh viện làm thủ tục trước? Nhược bằng làm thủ tục nhập viện trễ, đến lúc đó không được vào viện, muốn cứu bệnh nhân cũng lực bất tòng tâm

-Bác sĩ, bệnh viện Việt Đức mà ngài nói ở đâu?

Thiếu nữ nghe tên kia dọa, nét mặt đầy vẻ lo lắng hỏi.

-Ở gần đây thôi, không bằng cô đưa tôi số điện thoại, tôi nhắn địa chỉ qua cho.

Người trong cuộc u mê, mà bên ngoài nhiều người nghe tên tự xưng “bác sĩ” này nói vậy, bỗng có chút minh bạch. Thằng cha này xem ra muốn làm quen với thiếu nữ xinh đẹp này, còn quan trọng hơn chữa bệnh cứu người.

-Số điện thoại à, để tôi...

Thiếu nữ quả nhiên không nghĩ nhiều, nhận lấy điện thoại của tên “bác sĩ” kia, không chút nghĩ ngợi định lưu số mình vào.

-Này lang băm, không cứu người thì thành thật rút qua một bên, đừng làm mấy trò rác rưởi như vậy trước mặt Nhạc mỗ.

Lúc này, một thanh âm đầy coi thường vang lên, cắt ngang hành động lưu số điện thoại của thiếu nữ, cũng thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, kể cả tên “bác sĩ” kia.

-Có người ăn nói như cậu sao? Tôi làm gì tự mình biết, còn hơn người như cậu chỉ biết đứng nhìn xem náo nhiệt.

Tên “bác sĩ” kiêu ngạo:

-Cậu nhìn xem mình làm được gì, lại còn mặt mũi cản trở tôi cứu người. Mọi người thấy đấy, thể đạo bây giờ người tốt không thấy, mà mấy kẻ thế này nhiều vô số.

Quả nhiên, ác nhân thường cáo trạng trước, mà ánh mắt người xung quanh nhìn Nhạc Đông Vân bỗng chốc đều trở nên không mấy thiện chí.

-Thanh niên thời buổi này đúng thật là hết chỗ nói

-Người đầu mà vô tâm

-Lúc trước tôi có nghe ti vi nói đến mấy loại người này, hôm nay rốt cuộc tận mắt chứng kiến

...

Rất nhiều tiếng xì xào, dĩ nhiên đều là mỉa mai châm chọc, đối tượng không ai khác chính là Nhạc Đông Vân. Tên bác sĩ thành công chiếm lấy ủng hộ của mọi người, càng tỏ vẻ đắc ý.

Nhạc Đông Vân bỏ ngoài tai tất cả. Những người này nói tốt cũng vậy, mà nói xấu cũng thế, trong mắt hắn, bọn họ chỉ là...phàm nhân. Không phải khinh rẻ, chỉ là hắn và bọn họ...đó là hai thế giới khác nhau.

Không may may nổi lên một cơn sóng trong nội tâm!

Nhưng sinh mạng chung quy không thể thờ ơ. Nhạc Đông Vân nhìn về phía thiếu nữ, chậm rãi:

-Khí huyết công tâm, dễ từ vong đồng thời cũng dễ chữa trị. Mấu chốt là ở một chữ “nhân”. Sống hay chết, đều ở một ý niệm của cô. Nếu không muốn cứu, như vậy cứ nghe lời tên lang băm này đi.

-Người gọi ai là lang băm? Cô nương, cô cứ nghe ta chờ đến bệnh viện. Thời buổi này, bệnh viện mới là nơi đáng tin cậy.

-Đây nhưng là...

Thiếu nữ nghe vậy, nội tâm vừa mới thoáng dao động lại bị đè xuống, có chút không biết làm sao quay qua Nhạc Đông Vân. Mà hắn nhìn nàng ta như thế, khẽ thờ dài:

-Sinh từ đâu phải do dự là có thể giải quyết. Đối với Nhạc mỗ tất cả đều đơn giản, nhưng chung quy thì vẫn cần một ý niệm dứt khoát của cô. Bởi vì đó là của cô...thân gia (người thân).

“Sắp có một nữ nhân, vì một ý niệm không kiên quyết của mình, mà vĩnh viễn mất đi người thân.”

Nhạc Đông Vân trầm nghĩ. Hắn ngoảnh mặt quay lưng:

-Có những chuyện, làm- dù thành công hay thất bại, vĩnh viễn không hối hận. Mà không động đến- nuôi tiếc cả đời.

Nói đoạn định rời đi.

“Phịch”. Nhạc Đông Vân biết, có người sau lưng hắn hai chân đã quỳ xuống.

-Mong anh hãy cứu lấy ông nội tôi

-Tiểu thư, cô làm gì vậy, đừng nghe lời hắn. Hắn là ai chứ? Mà khiến cô làm thế này. Cứ tin tưởng tôi mà làm thủ tục nhập viện...

Tên bác sĩ kia thấy tình hình có vẻ biến chuyển vội can ngăn, đáng tiếc hắn còn chưa hết câu đã bị cắt lời

-Tiên sinh, phiền anh tránh qua một bên, đừng nói chuyện làm phiền tôi.

-Nhưng...

Tên bác sĩ kia còn định nói tiếp, bỗng chốc liền im bật. Nhạc Đông Vân phát tay:

-Ồn ào, chỉ bằng người, hiện tại không có tư cách cắt lời.

Nói đoạn, hắn nhìn thiếu nữ chăm chú:

-Cô chắc chắn để ta cứu gia gia mình chứ?

-Ừm!

Hai mắt thiếu nữ lộ rõ vẻ kiên quyết. Như Nhạc Đông Vân đã nói, nếu bây giờ có người có thể cứu nàng gia gia nhưng nàng không đồng ý. Như vậy quả thật sẽ hối hận suốt đời. Lui lại một bước mà nói, nếu không cứu được như cũ không phải nàng vẫn đưa gia gia vào viện sao?

Nhạc Đông Vân không nói thêm, nhanh chóng lại gần lão nhân đang nằm trên mặt đất. Lâu thêm tí nữa, tình hình lão ta e có vẻ không xong.

Như hắn đã nói, cái gọi là khí huyết công tâm chính là khí huyết dồn vào tim khiến tim nhất thời không chịu nổi áp lực. Để một thời gian ngắn sẽ từ vong. Mà việc cần làm, chính là khơi thông khí huyết. Việc này nói dễ cũng dễ, nhưng với một số người lại khó vô cùng. Tâm mạch cùng khí huyết toàn cơ thể đều phải chuyển đưa? Nếu chỉ dùng dao kéo, e không ai đủ khả năng làm hoàn hảo không để lại di chứng cho bệnh nhân. Nhưng mà với Nhạc Đông Vân mà nói, tất cả đều có thể xem nhẹ.

Hắn dùng khí truyền vào cơ thể lão nhân kia, dẫn khí huyết tắt nghẽn trong tâm lưu thông khắp toàn cơ thể. Trong chốc lát, vẻ mặt tím tái của lão nhân đã hồng nhuận trở lại, hơi thở cũng trở nên đều đều.

Lúc sau, mí mắt lão nhân khẽ động, mà Nhạc Đông Vân cũng quay lưng chuẩn bị rời đi.

-Anh...có thể cho tôi biết tên không?

-Không có hứng cho cô biết.

-Ách!

Thiếu nữ chợt không biết nói sao. Một cái tên thôi mà cũng keo kiệt vậy sao?

-Thần y xin dừng bước.

m thanh có vẻ già nua lúc này cũng vang lên. Ông lão ban nãy còn ngất trên nền, hiện tại được thiếu nữ dìu, đã ngồi dậy, nhìn Nhạc Đông Vân khấn khoản:

- Lão đây tuy già vẫn biết câu tri ân tương báo. Vậy xin hỏi thần y tôn tính đại danh để lão hủ tở tường bản thân đã được ai trợ giúp.

Không thể không nói, lão nhân này thật biết làm người ta vừa lòng. Nhạc Đông Vân vốn chẳng để ý định rời đi, nghe vậy cũng dừng lại ngẫm nghĩ một chút:

-Nhạc mỗ vốn không phải y sư, bất quá hình như cứu người vẫn rất lợi hại. Cho nên nói ta là thần y, ta nhận. Về phần tri ân tương báo, vậy không cần. Nhạc Đông Vân này đã giúp ai đó, không cầu mư lợi.

Nhớ kĩ, Nhạc mỗ lấy giúp người làm niềm vui!

Nói đoạn, thân hình khẽ động, chớp mắt đã không thấy đâu.

Mà ông lão, nghe hán nói vậy, thẳm ghi nhớ cái tên Nhạc Đông Vân trong đầu. Kể cả...thiếu nữ kia.

Lúc trước khi mới viết truyện này, một đoạn thời gian ngắn sau đó, ta thẳm nghĩ: Viết truyện đô thị thật khó!

Cái khó ở đây, chính là tạo tình huống á. Thật tình, các người nghĩ nhân vật chính nếu trong đô thị phồn hoa không gì khiến hán cố kị, vậy hán sẽ tao ngộ đến những gì?

Nữ nhân? Được rồi, sẽ có lúc xuất hiện trường hợp để anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng...chỉ vậy thôi sao?

Tất nhiên không! Dừng nói mấy ngàn chương, mấy trăm chương, thậm chí là mấy chục chương. Nếu chỉ có tình cảnh cứu mỹ nhân thôi thì thôi ta cũng chả buồn cảm bút nữa. Cho nên phải tạo tình huống khác, để xem nào.

Gặp cướp này, đi dạo này, đi ăn này, đánh mấy tên Nhị Thế Tổ và đồng bọn này, rồi...gì nữa? Các người nghĩ đến tình huống trong truyện đô thị chắc cũng nghĩ đến vài tình huống như thế thôi, đúng không?

Ta lúc ấy cũng chỉ nghĩ được vậy đấy, nên thẳm than sao khó thế, không biết viết cái gì.

Khá tốt là gần đây có nói chuyện với một người bạn, người ta gợi ý cho ta rất nhiều. Đô thị, là cuộc sống thường nhật mà, rất nhiều chuyện sẽ diễn ra. Chẳng không, trong cuộc sống mấy chục năm của ta và các người cũng vậy, nếu chỉ có một vài chuyện lặp đi lặp lại, còn không phải chán chết?

Cho nên, đơn cử như hôm nay, Nhạc Đông Vân tình cờ gặp người bị nạn, thuận tay giúp đỡ. Đó cũng là một tình huống có thể gặp bất cứ đâu, bất cứ lúc nào trong cuộc sống mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kỳ thực...đây là một cái ngõ cụt

-Kem đây, kem đây! Kem socola, vani, vị dâu, mắng cầu, màu gì cũng có...kem đây kem đây, kem đặc biệt đây!

Trong cái nắng oi bức mùa hạ, âm thanh rao hàng của người bán kem dạo đặc biệt thu hút.

Nhất là, đối tượng khách hàng hướng đến chính là học sinh trung học.

Về phần vì sao hán biết là học sinh trung học ư? Bởi vì hiện tại, Nhạc Đông Vân đọc được năm chữ rất khoa trương trên tấm biển kia:

- Trường trung học Đông Văn

Này hán cũng không ngạc nhiên khi gặp trường học. Giáo dục vẫn luôn là điều được người ta lưu ý, dù bất cứ lúc nào, nơi đâu. Cái đáng nói ở đây... ần... tên ngôi trường này thật có ý tứ!

Dường như hiện tại đang là lúc tan trường, hoặc cũng có thể là ra chơi. Tuy nhiên điều đó không quá quan trọng, hoặc nói, là không ảnh hưởng tới việc hàng kem bán đắt như tôm tươi. Mà những học sinh này cũng rất văn minh, đều xếp hàng chờ tới lượt mình.

-Cút cút ra, nhanh cho tao cút đi.

Đáng tiếc, khung cảnh hài hòa này trong mắt Nhạc Đông Văn không tồn tại được lâu, khi mà có một tên nhóc mập mập không biết từ đâu chui ra, xông tới “mở đường”

Cái gọi là “mở đường”, chính là ủi người khác dạt ra hai bên, ha ha!

Lại nói, tên nhóc mập này dĩ nhiên còn không đi một mình. Bởi xu hướng chung khi bị dạt ra, những học sinh “văn minh” lúc trước lại có chuẩn bị tị lại. Có điều bọn họ cũng không thành công, nguyên do rất đơn giản...

-Mào gà, cậu muốn mua kem không biết xếp hàng sao? Hơn nữa đã không xếp hàng thì thôi, sao còn giữ tở lại?

Một cô bé mắt đeo kính hồng, để tóc mái, trên mặt nở rộ đầy “hoa xuân”(nói thẳng ra là mụn!), đối với tên nhóc cứ nín lấy nạng ta, căm tức nói.

Mà “mào gà” trong lời nàng ta, nghe vậy bèn đảo tròn mắt, dường như không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt không lấy gì làm bằng phẳng kia, tỏ vẻ thành thật:

-Tiểu Hoa, ăn đồ ngọt dễ béo, hơn nữa nóng lắm, không tốt cho da. Tở đây cũng là suy nghĩ cho bạn bè.

-Lão nương nhỏ vào. Ngươi nghĩ cho bạn bè, sao không nghĩ cho tên mập kia? Hấn béo ú thế kia, ăn thêm một cây kem chỉ sợ đến lúc tiểu tiện, dưới chân toàn kiến.

Cô bé gọi tiểu Hoa kia, hiển nhiên khinh bỉ lời giải thích của “mào gà”, hỏi lại.

-Cái này...

Mào gà nhất thời cũng không biết nói sao, ánh mắt không khỏi đảo qua nhìn tên mập đang chọn kem. Trong thâm tâm thầm nghĩ xem rốt cuộc lúc tên mập đi tè, dưới chân hấn có kiến không.

-Sao, hết kem rồi à? Chỉ từng này?

Lúc này, tên mập- vốn đang được “vạn nhân chú mục”(vạn người dõi theo) bỗng cất giọng khó chịu, mà đối tượng không ai khác, chính là người bán kem.

-Tài tiểu thiếu gia à, cậu xem cậu đã mua gần một nửa số kem tôi bán hôm nay rồi. Mà trước khi đến đây, tôi còn ghé qua vài ngôi trường khác nữa, nên đâu thể có nhiều hơn. Không bằng để ngày mai, cậu muốn mua bao nhiêu cũng được.

-Hừ, tôi là ai, muốn ăn kem còn phải đợi ông cho bằng được. Tôi cần là ngay lúc này, nếu ông không bán được, vậy cũng đừng bán nữa.

Tên nhóc mập mập hung hăng nói. Mà người bán kem rong, dường như cũng biết thân phận vị tiểu đại gia này, không dám phản bác. Hấn đảo mắt xung quanh một lượt, chợt nhân thân bỗng sáng lên. Dường như, bản thân đã có vị cứu tinh.

Nhạc Đông Văn cũng không biết bản thân vô tình trở thành vị cứu tinh của người khác, hấn tò mò nhìn người bán kem đứng trước mặt, dúi vào tay mình một tập tiền, khăn khăn:

-Đường Thái Hòa cách đây hai trăm mét, rẽ trái có một tiệm kem khá lớn. Cậu đến đấy mua giúp tôi được không? Cứ mua hết bảy trăm ngàn này, còn thừa ba trăm coi như tôi trả cậu tiền công.

-Tại sao lại nhờ ta việc này?

Nhạc Đông Văn nhìn tập tiền trong tay, lại nhìn người bán kem trước mặt, ngạc nhiên thốt lên. Đây cũng không có gì, chủ yếu là khá kì quặc mà thôi.

-Tôi còn phải trông hàng mà, với lại cậu xem xung quanh đây còn ai đâu? Tôi cũng không thể nhờ những học sinh kia chứ!

Nhạc Đông Văn có chút hường thụ đại ý “cậu là người giữ chữ tín, sẽ không cầm tiền rồi bỏ đi mất” của người bán kem kia, nhưng rồi hấn lắc đầu:

-Ta không phải hỏi cái đó. Chính là nếu ngươi đã bất tiện không tự thân bán được thêm nữa, hà tất phải như vậy?

Người bán kem nghe Nhạc Đông Văn nói vậy, khẽ liếc tên nhóc mập, sau đó nói nhỏ vào tai Nhạc Đông Văn

-Ài dà, cái chính là người ta muốn thêm, tôi cũng đành chấp nhận. Thấy cậu nhóc kia không? Người bán kem nhỏ nhỏ như tôi không trèo vào được, nên là tận lực thôi. Tất cả cũng vì kể sinh nhai mà.

-Là như vậy sao?

Nhạc Đông Vân không cho là đúng. Thường nói “trẻ nhỏ dễ dạy”. Cái gọi là “Nhị thế tổ”, đơn giản là một sản phẩm thất bại của giáo dục mà thôi. Hoặc cũng có thể nói, là thành quả của sự giáo dục rác rưởi mà những kẻ như người bán kem trước mặt đây là nguyên nhân dẫn đến. Bởi vậy, Nhạc Đông Vân trả lại tiền cho tên bán kem, quay đầu.

-Này, cậu đi mua kem không cầm tiền à?

-Nhạc mỗ không đi mua kem

-Vậy cậu đi đâu?

Tên bán kem theo bản năng hỏi lại

-Nhạc mỗ đi nói lí lẽ.

-Ta ngất!

Tên bán kem kém chút phát điên. Xem ra là hấn nhìn nhầm người. Cứ tưởng tên kia là loại thông minh lanh lợi, ai ngờ ngu dốt dè. Thời buổi này có tiền có quyền mới là vương đạo, mấy cái lí lẽ vớ vẩn chết lâu rồi. Hấn nhìn Nhạc Đông Vân đang tiến đến gần tên mập, lòng thầm chuẩn bị đợi thời cơ, lấy tư thế sét đánh ngang tai thu dọn đồ chuồn đi.

Nhạc Đông Vân tất nhiên không biết suy nghĩ hiện tại ở trong lòng người bán kem, mà giả sử biết, phỏng chừng hấn cũng chẳng quan tâm. Hấn từ từ đi lại gần tên nhóc mập, rồi với một giọng bản thân tự cho là đầy tính thuyết phục, bắt đầu khuyên nhủ:

-Tiểu mập...

-Cái gì...ngươi nhắc lại coi!

Tên nhóc mập vốn đang bực bội khi thấy tên bán kem không chịu đi mua hàng, lại thì thầm to nhỏ với tên nam nhân khác. Mà một lúc sau, tên nam nhân kia lại đi đến chỗ mình. Chỗ đáng ghét nhất là, thằng này vừa mở miệng đã bảo mình...

-Ừm...tiểu mập(tiểu phì tử)?

Nhạc Đông Vân nhắc lại, lòng đầy khó hiểu. Nhạc mỗ mới chỉ gọi tên thôi mà, đã có sức thu hút người khác muốn nghe như vậy sao?

-Ngươi...ngươi...ngươi nói lại lần nữa xem

Tên nhóc cảm thấy rất tức giận, kẻ trước mặt mình vậy mà thật cả gan dám nhắc lại từ mà bản thân rất kiêng kỵ.

-Tiểu phì tử, tiểu phì tử, tiểu phì tử...

Được rồi, có thể là giọng nói ta quá quyến rũ đi! Nhạc Đông Vân không nghĩ gì thêm, gọi liền ba tiếng.

-Ngươi...

Tên nhóc tức nổ phổi:

-Ngươi biết ta là ai không?

-Là người!

Dĩ nhiên! Nhạc Đông Vân thầm nghĩ, sau đó hấn nhìn tên nhóc, chăm chú:

-Ngoài là người ra, nhóc cũng có thể là một vài thứ khác nữa, nhưng sao ta biết được?

Hấn dang tay ra:

-Cho nên nhóc nói bản thân mình là ai đi chứ!

-Ta...ta là

Tên nhóc mập vừa nói vừa cảm thấy đặc biệt ghen ghét, cảm giác dường như bực mình mà kiểu gì cũng khó nói ra, vì vậy mà khi nói chuyện, giọng điệu không tốt là bao:

-Nghe cho kĩ, ta nhà rất có tiền...

Mập mạp vốn định nói tên cha mình, nhưng nó cũng không ngốc, cũng hiểu người ta có thể không biết, vì vậy dứt khoát kể ra điều kiện.

Nhạc Đông Vân “ồ” nhẹ:

-Thì ra là vậy!

-Ngươi biết có tiền thì sao không? Chính là ta muốn mua gì đều được, hiểu chưa? Đây, đây, đây, cả kia nữa!

Tiểu mập chỉ vào mấy tên tiểu đệ của mình:

-Bọn họ đều là ta dùng tiền khiến cho đi theo.

-Cho nên?

Nhạc Đông Vân không hiểu hỏi lại.

-Đừng trêu chọc ta, bằng không tiền cha ta đủ để chết ngươi.

Mập mạp nói câu này, lòng phút chốc thoải mái đi nhiều, dường như cuối cùng bản thân cũng nói được lời nên nói.

-Là...tiền của cha ngươi.

Nhạc Đông Vân chân thành uốn nắn.

-Đúng vậy, là của cha ta.

Tiểu mập mạp dường như còn chưa nhận thức rõ vấn đề.

-Tiền của cha ngươi thì liên quan gì đến ngươi?

-Tiền của cha ta tất nhiên liên quan đến ta.

-Ồ?

Nhạc Đông Vân ngạc nhiên:

-Liên quan như thế nào?

-Cái này...

Mập mạp nghĩ một chút:

-Hắn là cha ta, cho nên sẽ cho ta tiền.

Nhạc Đông Vân bĩu môi:

-Cũng không phải của chính ngươi, tự hào cái gì chứ?

-Của chính ta hay không có quan trọng sao? Dù sao vẫn là tiền cả mà thôi!

- n...

Nhạc Đông Vân vô thức gạt đầu, sau đó dường như nhận ra điều gì không đúng lắm, phút chốc im bặt.

Hắn đây, là đang đi nói lí lẽ cơ mà!

Sao lại...

“À?”

Lòng thầm thở dài một phen, bản thân tâm dường như có chút loạn. Hắn nhìn nhóc mập mạp một phen, chăm chú:

-Kì thực cũng không cần tranh luận gì nhiều. Ngươi có tiền, này cũng không quan trọng, cái chính là, tiền không phải vạn năng. Hiểu?

Hắn nói rồi trong chớp mắt bỏ đi. Kì thực, chuyện này vốn là một cái ngõ cụt, chỉ tại bản thân cứ thích đâm đầu vào. Mà một khi đã đâm đầu vào, cũng chỉ có thể như thế này- dùng biện pháp phi thường để thoát ra, mà không thể giải quyết.

Nhiều khi, có những chuyện bản thân ngó lơ đi, hoặc giả là không để ý đến, không phải không tốt.

Chuyện lần này, hẳn cũng vậy đi!

Ài, chương này ta cảm giác khá buồn bực. Nhưng là trót đâm đầu vào, cũng chỉ có thể như thế kia để giải quyết.

Các người có thể hiểu lời ta nói không?

Mà thôi bỏ đi, hiểu hay không, chung quy cũng chỉ là chút lí giải nội tâm ta lúc viết này. Mà nhiệm vụ của ta là cố gắng để truyền tải nội dung cho người đọc một cách dễ hiểu nhất cơ mà!

...

Nói thế thôi. Còn về vụ tốc độ ra chương thì...hừm, cũng chẳng dám cam đoan ra đều, lâu thì tầm hai tuần một chương, nhanh thì ko nói. Ừ, là vậy đấy!

Câu cuối cùng: Ta không chết trôi ở đâu nhé, con hàng kia!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Ta cũng không biết là nàng

a-Nàng rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Nhạc Đông Vân vừa mới về, đã thấy Hàn Tuyết ngồi co chân trên ghế sofa, dáng điệu xem chừng khá bất nhã. Tất nhiên, này cũng không có gì đáng nói. Đáng nói ở đây là trên tay nàng ta còn cầm con dao cạo nhỏ...đã vậy lưỡi dao dường như còn đang lướt nhẹ trên đôi chân trắng ngần kia.

Khá nguy hiểm!

Con người ta bình thường sẽ không tự làm tổn thương mình đấy...kể cả sợ ý đi chẳng nữa, cái gọi là “sợ ý”- điều đó có nghĩa là nó hiếm khi xảy ra. Nhạc Đông Vân cũng không nghĩ Hàn Tuyết sẽ lỡ tay tự làm tổn thương bản thân được. Chỉ là, đứng trước một sự vật xinh đẹp mà mỹ lệ...tựa như cặp chân ngọc thon dài kia, hẳn đều không nỡ để xảy ra bất kì một điểm bất trắc nào, dù chỉ là may mắn một vết xước nhỏ.

-Chồng, anh về rồi à?!

Hàn Tuyết bị hấn đánh động, khẽ ngước đầu lên. Mà nàng, từ hành động đến giọng nói, khó giấu nổi một chút u oán. Đối với Hàn Tuyết mà nói, dù gọi Nhạc Đông Vân là chồng...bất quá hiện tại hẳn là còn đang trong giai đoạn yêu đương đấy!

Có đôi nào đang yêu nhau mà suốt cả ngày mỗi người một chỗ không?

Hàn Tuyết càng nghĩ, càng cảm thấy bức bối, bởi vậy ứng lời đáp trả một câu...bèn không để ý nữa đến hấn mà chuyển tâm vào việc mình đang làm.

Nhạc Đông Vân lẽ dĩ nhiên nhận ra chút khác lạ trong giọng nói kia, bất quá cũng không quá để tâm. Hấn càng quan tâm hơn là, việc mà Hàn Tuyết đang làm hiện tại.

-Cẩn thận kéo rạch vào da

Hấn khẽ nhắc.

-...

-Miết nhẹ thôi!

-...

-Lưỡi dao xem chừng...

Hàn Tuyết rốt cuộc không chịu nổi khẽ gắt:

-Nhắc em mới làm em phân tâm đấy!

-À ừ...

Nhạc Đông Vân có chút xấu hổ vuốt vuốt mặt:

-Nhưng rốt cuộc nàng đang làm gì mà cứ lướt qua lướt lại lưỡi dao ở trên chân vậy?

-Tự anh không thấy sao?

Hàn Tuyết dầm dề, nhưng rồi lại có chút xấu hổ, đỏ mặt trả lời:

-Người ta...cạo lông chân!

“...”

Được rồi!

Nhạc Đông Vân trầm nghĩ...dù hấn nghĩ đến nữ nhân trong đầu đều sẽ không thể liên tưởng đến “lông chân” hai chữ này. Bất quá nếu nữ nhân “lỡ như”, là “lỡ như” nhé, mà có lông chân đi chẳng nữa, thì việc cạo đi hấn cũng không có sai.

Nhạc Đông Vân đối với việc làm đẹp không bài xích nha!

Chỉ là đối với Hàn Tuyết, câu trả lời của nàng ta càng làm hấn khó hiểu:

-Lông chân? Ở đâu? Nàng có sao?

Vừa nói vừa không tự chủ liếc mắt một phen, ngoài mịn màng cũng chỉ có trắng muốt a!

Mà Hàn Tuyết nghe hấn nói thế, dù trong lòng vạn phần không nguyện ý, vẫn khó chịu thừa nhận:

-Có...mà.

-U?

-Đây này!

Hàn Tuyết ngón tay chỉ vào sát làn da của mình, mà khi Nhạc Đông Vân ghé mắt vào nhìn ra, hấn có chút cảm lạnh:

-Cái này...là lông tơ mà.

-Thì là lông chân đúng không?

-Là lông tơ, không phải lông chân.

Hấn khẳng định.

-Thì bởi vì là lông, còn mọc ở chân, nên còn gọi là lông chân. Có gì không đúng sao?

-Dĩ nhiên là không đúng.

Nhạc Đông Vân cảm thấy đau đầu...tư duy của cô bé này sao lại làm hấn đầu đầy dấu chấm hỏi thế kia!

-Lông tơ cũng là lông, nhưng không phải lông chân. Nó mọc ở khắp nơi trên cơ thể, cũng không cần cạo.

-Thì bởi vì nó là lông...mọc ở chân mới gọi là lông chân. Mà lông chân thì cần cạo để cho đẹp!

Hàn Tuyết cương quyết.

-Thôi đừng cạo nữa

Nhạc Đông Vân dùng giọng mất hết sức lực. Hấn cũng không giải thích nữa rồi, trực tiếp nói ra ý muốn của mình là được.

-Rõ ràng là lông chân, sao lại không cạo được cơ chứ?

Hàn Tuyết hiển nhiên không đồng ý.

-Nàng cạo để làm gì?

-Cho đẹp.

-Đẹp? Đẹp cho ai ngắm?

-Ừ...

Đầy bên lên...

-Cho chồng ngắm.

-Vậy được rồi!

Nhạc Đông Vân rút cuộc gạt đầu đầy thỏa mãn:

-Bởi vì cho ta ngắm, nên ta cảm thấy dễ yên như hiện tại rất tốt, hiểu?

-Nhưng mà...

Hàn Tuyết còn đang bận tâm tìm lời đáp trả, Nhạc Đông Vân đã ngồi xuống ngay bên cạnh, tay cuốn lấy nàng ta ôm vào lòng. Hắn một tay luồn từ dưới áo Hàn Tuyết lên nắn bóp đỉnh núi mềm mại, tay kia vuốt ve cặp đùi mịn màng bên dưới, khoe miệng nhếch lên:

-Sao nào? Nàng định nói gì? Nói đi!

-Ta...

Hàn Tuyết còn có thể nói sao?

Ít nhất thì hiện tại nàng rút cuộc khuất phục, không nói thêm lời nữa...có chăng chỉ là tiếng ậm ừ nhẹ trong cổ họng, mặc sức để cho nam nhân đùa nghịch trêu đùa lấy cơ thể.

Bởi vì đang ở nhà, cũng là thói quen, thành thử nàng ta chỉ mặc một chiếc váy mỏng trễ ngực, điều này cũng tạo điều kiện cho ai đó thuận lợi mò mẫm khắp nơi. Nhạc Đông Vân chẳng phí chút công phu, bàn tay đã chạm đến da thịt mỹ nhân trong lòng, tại nơi kiều diễm nhất thích ý tận hưởng...

- Ần...

Những chuyện xảy ra đêm nay, có lẽ không cần phải nói nhiều.

Bởi tất cả đều là... bản năng.

Bởi vì là bản năng, cho nên nó...chính xác!

...

Cùng lúc đó, Tiên Vân giới, Đông đại lục, Nhạc gia...

-Gia chủ, đại trận đã sẵn sàng!

Nhạc Vân Lan khẽ gạt đầu, đoạn quay qua Hoàng y thiếu nữ bên cạnh, cau mày:

-Nguyên Dao, như vậy ổn không? Dù sao con là thân nữ nhi, đến nơi xa lạ như vậy đều không tránh khỏi có chút mạo hiểm!

Lạc Nguyên Dao nghe vậy, bèn nắm lấy tay Nhạc Vân Lan lắc lắc:

-Bá phụ à, có phải con đi một mình đâu! Còn có người của bá phụ đi theo trông chừng cơ mà! Lại nói, phụ thân con cũng đã đồng ý rồi, phải không phụ thân?

Vừa nói, Nguyên Dao cô ta vừa quay qua phụ thân mình. Mà Lạc Viễn Sơn, hắn ta nhìn ánh mắt của con gái mình, cũng đành gật đầu bất đắc dĩ, cuối cùng hung hăng trừng mắt với Nhạc Vân Lan:

-Liệu trông chừng nữ nhi của ta cho tốt, chớ nhì tửng về ta lại hỏi tội hử.

Nhạc Vân Lan trực tiếp không để ý đến mấy lời đe dọa của tên kia, sau khi dặn dò Ảnh vệ mấy câu, khẽ quát:

-Khỏi!

Chớp mắt, từ tám phương vị trên trận pháp, tám luồng hào quang nhu hòa tỏa ra, theo một quỹ tích kì diệu bao bọc lấy chín người ở trong, bao gồm cả Lạc Nguyên Dao. Mà khi ánh sáng tàn mất đi, biến mất, cả hậu viện Nhạc gia còn đứng đó cũng chỉ còn Nhạc Vân Lan cùng Lạc Viễn Sơn.

-Sẽ...không có chuyện gì chứ?

Lạc Viễn Sơn ngập ngừng?

-Đi uống rượu không?

Nhạc Vân Lan không trả lời, hỏi lại một câu, sau đó hần bổ sung thêm:

-Là rượu thê tử ta, Nhực Vân, đích thân ủ lấy!

-Sao? À, có, có!

Lạc Viễn Sơn ngây ngốc hỏi lại, sau đó vội quên luôn sự tình của con gái mình, đáp ứng.

...

Nhạc Đông Vân còn không biết đường về nhà của bản thân, hiện tại đã gần ngay trước mắt rồi sao?

Có lẽ là!

Khi mà hần rời nhà vào sáng hôm sau, tìm cho mình niềm vui mới thì bất chợt, một luồng khí tức quen thuộc bị hần vô tình cảm nhận được.

Nó là...cái cảm giác thanh thuần độc nhất vô nhị không lẫn vào đâu được.

Giống như, là mùi hương khi hần ôm Nguyên Dao tỷ tỷ vào lòng.

Có đôi khi, Nhạc Đông Vân sẽ nghĩ: "Nếu quả thực không còn đường về, vậy ở Địa Cầu một đời này ta sẽ nuối tiếc điều gì?"

Tu vi hiện tại là điều bản thân không còn quá truy cầu, hoặc là nói cũng không cần quá truy cầu.

Thân nhân bằng hữu, có đấy, nhớ đấy! Chỉ là mỗi người đều có một cuộc sống riêng, một cuộc đời riêng. Khi mà cuộc sống của hai con người, không thể lẫn vào nhau vào mỗi thời khắc được. Có những lúc, vào khi rảnh rỗi, sẽ nhớ nhau đấy, nhưng chung quy là phải sống cho riêng mình.

Vậy ở Địa Cầu có gì không tốt? Ở đây, hần còn có Hàn Tuyết, và cả...Nhạc Băng?

Liệu có đúng vậy không, rằng ở Tiên Vân không còn gì để hần lưu luyến?

Kì thực, đến hôm nay Nhạc Đông Vân mới biết, thì ra, có những người hần sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được...trong đó có nàng, tỷ tỷ Lạc Nguyên Dao.

“...

-Tỷ tỷ xinh đẹp, nội tâm ta tôn trọng! Tỷ tỷ chữa lành cho ta đi!

-Vậy làm thế nào đây(Giọng đầy lo lắng)

-(Nhanh tay ôm lấy nàng, hôn lên đôi môi đỏ hồng kia, đoạn nhanh chóng buông ra) Như vậy này, làm đi tỷ tỷ!

-(Đỏ mặt) Ngươi!!!

...”

Một đoạn kí ức xinh đẹp bất chợt hiện lên.

Mùi hương của nàng!

Vấn đề là, tại sao hần lại cảm nhận được mùi của tỷ tỷ ở đây?

Nhạc Đông Vân có thói quen nào động, thân cũng động, chớp mắt bản thân vậy mà đã phi hành được ngàn dặm...

Là chỗ kia sao?

Hần nhìn xuống phía dưới, một mảnh sơn thủy trải dài liên miên bất tận. Có chút khó tin là nơi đây phẳng phất, vậy mà tồn tại chút linh khí như ẩn như không.

Nhạc Đông Vân thần thức đảo qua, rất nhanh cảm nhận được ba động linh lực tại một khu vực phía dưới, cách hần chừng vào dặm. Chỉ là khi bản thân định đi đến vị trí cụ thể, bất chợt một giọng êm ái vang lên:

-Chồng ơi, có người muốn nói chuyện kìa!

Là giọng Hàn Tuyết, có điều chủ nhân giọng nói không có ở đây. Hàn Tuyết cô ta chỉ là cảm thấy Nhạc Đông Vân có đôi lúc không quá để tâm vào chuông điện thoại, bởi vậy đích thân cái giọng nhắc nhở của mình vào làm nhạc chuông di động cho hắn, mà thôi!

Mà quả thật, không thể không nói phương pháp này rất hữu hiệu, chỉ ít thì hiện tại, mặc dù lòng vô cùng muốn lao xuống xen rõ thực hư thế nào, Nhạc Đông Vân vẫn là kiềm lại rút đi động ra.

-...

-...

-...

Vài giây im lặng, rốt cuộc thì đầu dây bên kia có chút ngập ngừng:

-Xin lỗi đã làm phiền, không biết ai đang nghe máy vậy ạ?

-Cái đó ta phải hỏi người chứ?

Nhạc Đông Vân khó hiểu hỏi lại? Gọi cho hắn rồi hỏi hắn là ai? Cái này tính thế nào?

-Là...

Giọng bên kia có chút bối rối, có chút xác định nhưng vẫn tồn tại chút nghi vấn:

-À vâng xin lỗi, không biết có phải anh là Nhạc Đông Vân không ạ?

-Ừ

Hắn gật đầu

-...

Đầu dây bên kia vang lên vài tiếng lách cách nhỏ, Nhạc Đông Vân thậm chí nghe được một giọng nữ nói khẽ: “Nhạc đội, máy của chị đây!”. Ngay sau đó, một giọng nữ khác cất lên:

-Sao khi bấm nghe điện thoại cậu không nói chuyện?

-Ta đâu biết là nàng!

Nhạc Đông Vân cảm thấy vô tội, vừa nói điện thoại, vừa dang một tay ra. Nếu như biết là Nhạc Băng gọi tới, hắn đã sớm bắt chuyện.

-Không ai dạy người khi bắt chuyện điện thoại nên nói một tiếng “A lô” sao?

Nhạc Băng buột miệng nói, lại cảm thấy mình có chút ngớ ngẩn. Chính cô ta cũng không biết có quy tắc nói chuyện điện thoại như vậy đấy.

Quả nhiên, Nhạc Đông Vân phủ nhận:

- Người biết số máy ta rất ít, toàn là người quen. Khi có việc cần gọi đến, chắc chắn sẽ mở lời trước. Bởi vậy, kì thực ta cũng không có thói quen mở lời khi nghe.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nếu không thể dùng lời nói khiến nàng tin, vậy dùng hành động của cả cuộc đời để chứng minh

-Này...được rồi!

Nhạc Băng ngữ điệu hòa hoãn, rồi lại có chút ngập ngừng. Bản thân cô ta cũng biết chuyện này nói qua nói lại rốt cuộc cũng chẳng đi vào đâu. Lại nói hiện tại còn có việc cần nhờ hắn, đành nhẹ giọng:

-Người đến chỗ ta một lát được chứ?

-Sao? À!

Nhạc Đông Vân hiển nhiên khá bất ngờ về lời đề nghị này, bản thân hắn cũng có chút lưỡng lự, hai mắt liếc nhìn xuống một mảnh sơn mạch trải dài phía dưới. Hiện tại trong lòng hắn gấp gáp trầm nghĩ xuống dưới tìm hiểu thực hư một phen, đây có lẽ là ưu tiên hàng đầu đấy.

Sở dĩ nói là “có lẽ”, bởi ít nhất thì lời đề nghị của Nhạc Băng vừa đưa ra đã làm cho nội tâm hắn dao động một chút.

Đi qua chỗ nàng ta? Hay ở lại tìm manh mối?

-Ài!

Hắn khẽ thở dài. Thậm chí đây có thể là đường về của bản thân, chung quy thì manh mối, vẫn chỉ là manh mối mà thôi, có chút hư ảo, có chút mịt mờ. Suy cho cùng, vẫn nên chiếu cố quan tâm đến những gì hiện hữu trước mắt hơn là.

Cho nên, cứ quyết định vậy đi!

-Sao? Không đến được chỗ tôi à?

Nhạc Băng cảm giác được sự ngập ngừng đầy yên lặng đến từ đầu dây bên kia, giọng điệu có chút thất vọng, không hiểu sao bỗng buông lời lảm bảm đầy ủy khuất:

-Còn nói là chịu trách nhiệm gì đó, tôi đưa ra một yêu cầu nhỏ nhoi vậy cũng không làm được.

Nàng nói xong, cũng không chờ tiếng đáp trả, đã vội tắt máy. Kì thực nội tâm cô ta cũng không hiểu, bản thân vì sao có chút u oán.

Chỉ là, nàng còn chưa kịp từ trong cảm giác khó chịu bước ra, bên tai đã nghe thấy một âm thanh nhẹ nhàng:

-Lời ta nói, đối với kẻ khác còn đáng giá ngàn vàng, mà đối với nàng, là khắc cốt ghi tâm. Nàng cất lời, há có gì ta lại không đáp ứng?

Nhạc Băng vội quay đầu lại, đã thấy trong phòng làm việc của cô ta xuất hiện thêm một người, một nam tử. Bạch y đậm bạc, tài dài búi cao, trường kiếm đeo vai. Nhạc Đông Vân đứng đó, khí quan nhàn nhã mà thanh cao. Chỉ là bất động, lại dường như khiến cả gian phòng sáng lên một cách lạ thường.

Không thể phủ nhận, giây phút đó, Nhạc Băng tâm động. Bình thường mà nói, chỉ riêng dung mạo của Nhạc Đông Vân đã khiến nữ nhân động tâm. Thì nay, khí chất của hắn một lần nữa biến đổi. Là bởi cảm giác hy vọng dường như lại mở ra, dù cho nó là hào quang chỉ lộ rõ ràng, hay lưu quang vụt tắt. Ít nhất thì hôm nay Nhạc Đông Vân thấy được ánh sáng, bởi vậy hôm nay tâm hắn thực sự cười, nhẹ nhàng, thanh nhã. Giống như lúc, tại Tiên Vân giới Nhạc gia, cũng từng có một Nhạc Đông Vân như thế.

Nhạc Đông Vân không biết cả người hắn bây giờ có bao nhiêu thu hút. Là dung mạo hơn người, là khí chất bồi dưỡng từ bé, là bất phàm của một “chân tiên”. Người lạ mới gặp còn bị thu hút khó rời mắt, nói gì đến Nhạc Băng ngày trước bị gieo...một chút gì đó xao động tâm tình.

Có lẽ là vài giây, có lẽ là vài phút, có lẽ là rất lâu sau đó đi. Chỉ ít thì khi Nhạc Đông Vân lần nữa mở miệng, Nhạc Băng rút cuộc từ trong thất thần tỉnh lại.

Băng sơn nữ thần a! Sở dĩ gọi nàng như vậy, không chỉ ở nàng dung mạo hơn người, còn ở nàng khí chất lạnh lùng băng lãnh. Mà khi nàng mở miệng nói chuyện thân thiết với người, nàng còn là băng sơn nữ thần sao?

Chỉ ít thì Nhạc Đông Vân không phải. Dù cho so sánh hắn với Băng sơn nữ thần quả thực có chút không thích hợp, nhưng tựu nhìn chung nội dung so sánh lấy làm ví dụ thì không sai đây!

-Người...làm sao ở đây?

Nhạc Băng bình ổn tâm tình lại, ngừng một chút mới đưa ra câu hỏi như vậy, cũng không quá rõ ràng. Kì thực đại ý nàng ta muốn nói là “Người làm sao vào đây không một tiếng động như vậy?”

-Nga, không phải nàng muốn ta đến hay sao?

Hắn vừa nói, vừa tiến đến gần bàn làm việc của nàng, cuối cùng đứng ngay bên cạnh chỗ Nhạc Băng đang ngồi.

-Người tránh ra! Có chuyện đứng trước mặt mà nói. Ta gọi người đến, là có chuyện chính sự.

Nhạc Băng đến hôm nay mới biết, khi có một nam nhân như thế này đứng ngay bên cạnh, nàng hóa ra cảm thấy có chút khó mà bình tĩnh được.

-Ừ?

Nhạc Đông Vân hơi gật đầu, mà lòng tràn ngập ý cười. Nay quả thực là bất ngờ lớn, ít nhất thì trước khi đến đây, hắn không ngờ được tâm tình của mình vậy mà có thể vô hình trung ảnh hưởng đến Nhạc Băng. Nói chính xác hơn là, khí chất bản thân từ khi đến Địa Cầu đã thu liễm phần nào, nay có phần hưng phấn mà thả ra, đã làm nữ nhân này tim đập nhanh mấy phần.

-Người...người cười cái gì chứ? Thật không giống bộ dạng thường ngày của người chút nào. Mau qua kia ngồi xuống cho ta.

Nhạc Băng bởi vì lòng không tĩnh, lại bởi vì Nhạc Đông Vân đứng ngay sát bên cạnh chỗ bàn làm việc nơi nàng ta đang ngồi, rốt cuộc không chịu nổi đứng phắt dậy, tay chỉ vào hàng ghế sofa tiếp khách trước mặt. Bộ dạng như muốn nói: “Người còn không qua kia?”

Đáng tiếc, có lẽ Nhạc Đông Vân thường ngày sẽ ngoan ngoãn nghe lời nàng ta, chỉ là bây giờ hần bản thân đang làm ai kia bối rối, còn có thể làm theo sao?

Chính là, khi Nhạc Băng cô ta đứng phắt dậy, chân hần bèn ngoắc kéo chiếc ghế ở bàn làm việc nàng ra, ngồi xuống. Thậm chí, luôn tiện ôm eo nàng ta kéo xuống ngồi cùng.

Một hình ảnh rất hương diễm, cũng có thể nói là vô cùng mập mờ. Trong gian phòng đóng kín cửa sổ cảnh sát, nam nhân ngồi tại chiếc ghế xoay của bàn làm việc. Mà tay hần hữu lực ôm lấy eo nữ sĩ quan xinh đẹp, để cho nàng ta yên vị ngồi trên đùi mình.

-Khốn kiếp! Lừa mạnh, buông!

Nữ quan cảnh sát giận dữ cũng có, mà xấu hổ dường như lại càng nhiều hơn. Vùng vẫy một lúc vẫn không được, đành quát. Mà Nhạc Đông Vân, cố định Nhạc Băng một chỗ sao cho bản thân cảm thấy thoải mái nhất xong, lại cảm thấy hai tay mỗi ôm eo thôi thì quá lãng phí. Bởi vậy, bèn không thành thực leo lên những bộ vị khác.

Nói đi cũng phải nói lại, tên này cũng quá ham vui mà quên không chừa cho nữ nhân người ta mặt mũi gì cả. Bất ngờ ôm nữ nhân người ta trong lòng đã khó tiếp thụ, bản tay không thành thực lại càng khó tiếp thụ hơn. Điều đáng nói là, cách một lớp quần áo còn đỡ, Nhạc Đông Vân bây giờ vậy mà tay đã thành thực vói vào bên trong lớp vải mềm mại kia, chạm vào một nơi càng mềm mại hơn, càng có tính đàn hồi hơn.

Tay hần rất ấm, ấm áp, đủ để không làm cho nữ nhân bối vì nhiệt độ da thịt tiếp xúc đột ngột mà bùng tỉnh. Lại nói, thủ pháp hần cũng quá nhanh, cơ hồ chỉ trong chớp mắt bản tay đã an vị tại chỗ cần đến, cứ như thể tay hần vốn dĩ đã nằm nơi đó vậy. Mà nữ nhân, còn đang bối vì trước đó vùng vẫy giãy giụa cố thoát ra khỏi cái ôm trong lòng nam nhân, bất giác còn chưa để ý tới.

Vài phút này, có lẽ là vài phút Nhạc Đông Vân quả thực vô cùng, vô cùng tận hưởng. Cảm giống như trộm tình, lại giống như là chinh phục. Bản tay hần nhẹ nhàng vuốt ve tiêu phúc mềm mịn, chuyển dần lên song phong đầy ấp tính co dãn.

Mọi chuyện tiếp diễn, cho đến khi Nhạc Băng rốt cuộc bởi vì một mối mà không giãy giụa nữa ngồi yên trong lòng hần, thì rốt cuộc cảm thấy trước ngực vừa ngứa vừa khó chịu. Cúi đầu nhìn xuống thì đã thấy một đôi bàn tay chẳng biết từ lúc nào đã luồn sâu vào trong cánh phục nàng, cảm giác kì lạ liên tiếp, cũng từ đó mà không ngừng truyền ra. Bất quá, còn chưa kịp phát tác, Nhạc Băng cô ta cả người đã run lên. Nhạc Đông Vân vuốt ve một hồi, có lẽ là đã nghiện. Tay ở trên đỉnh núi nàng ta vẫn vẽ hai hạt nhỏ, đoạn ghé miệng tại thùy tai Nhạc Băng cắn nhẹ.

Cảm thụ được nữ nhân trong lòng dường như tan ra vậy, càng khiến Nhạc Đông Vân được đà lần tới. Hần một tay xoa bóp song phong mềm mại, một tay rút ra quay đầu Nhạc Băng lại, hôn lên đôi môi anh đào kia, lưỡi quấn lấy nhau, hấp thụ lấy của nàng ngọc dịch từng chút, từng chút một.

Nhạc Băng lúc này bất kể là nguyện ý, hay không nguyện ý đi chẳng nữa, vẫn là bị động tiếp thụ lấy, cùng hần dây dưa không dứt. Mà khi hai người bọn họ tách ra thì, giữa đôi môi sưng đỏ của nàng với Nhạc Đông Vân vẫn còn đó sợi dây bạc trắng suốt.

Nhạc Đông Vân lại nhìn cằm cổ trắng mịn của nàng, dùng lưỡi liếm láp, răng lại thỉnh thoảng cạ nhẹ vào làm cho Nhạc Băng vốn đã vô chút mê ly trong lòng thỉnh thoảng lại run lên từng chập. Chỉ là, khi Nhạc Đông Vân quyết định cởi hoàn toàn hàng cúc áo của Nhạc Băng ra, đã thấy hai hàng lệ trên mắt nàng ta.

Nữ nhân, một khi đã dùng sức phản kháng không được, quả nhiên lệ quang là thứ vũ khí tốt nhất còn sót lại sao?

Chỉ ít thì, Nhạc Đông Vân lòng đều cảm thấy thương tiếc.

Nhưng mềm lòng, không có nghĩa là...sẽ buông tha cho.

Không phải là không thể, chỉ là đến trình tự như hiện tại, đã không muốn buông.

Càng quan trọng hơn là, buông- kết quả đạt được chưa chắc đã tốt hơn so với không buông.

-Người đã có người khác, làm như vậy không cảm thấy tự thẹn với bản thân, có lỗi với Hàn Tuyết, với ta sao?

Ánh mắt Nhạc Băng lúc này nhìn hần, thương cảm có, đau lòng có, lại còn có cả...chút gì đó hy vọng.

Kì thực Nhạc Băng đối với Nhạc Đông Vân còn chưa thể nói là yêu. Có thể một đoạn thời gian sau đó sẽ phải, nhưng tịnh không phải bây giờ. Chỉ là hần đều đã đối với nàng đến thể này, có trách chỉ có thể trách bản thân bất cẩn, còn lại bản thân cô ta trong nội tâm cũng đã chấp nhận lấy.

Nhưng là, Nhạc Đông Vân cũng không phải trước khi để ý đến nàng hần chưa có đối tượng. Nhạc Băng biết đến Hàn Tuyết, cũng biết Nhạc Đông Vân đối với nàng ta rất tốt. Cho nên Nhạc Băng khổ sở. Cô ta chưa bao giờ nghĩ đến, người mà bản thân chấp nhận lại đã thuộc về kẻ khác. Cô ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến, bản thân vậy mà có ngày phải hỏi lên một câu: “Ta, hay là cô ta?”

Nhạc Đông Vân nhú mảy:

-Ai cũng không bỏ.

Nhạc Băng cười nhạt, nhưng là cười trong nước mắt:

-Người thật tham lam. Nhưng tham lam đi nữa, thế gian này cũng chỉ có thể chọn một mà thôi.

Rồi nàng lại mĩa mai:

-Hay người lại giống như bao kẻ ngoài kia, chơi chán, rồi sẽ lại vứt đi?

Nhạc Đông Vân cười từng nút thắt trên y phục của mình, cũng không nhìn nàng, hỏi:

-Nàng là sợ hãi phần này tình cảm của ta, hay là sợ hãi không danh chính ngôn thuận?

-Ta nói là cả hai được không?

Nhạc Đông Vân rút cuộc cởi áo xong, hất ném bạch y vào một góc, để lộ thân trần cường tráng, đoạn nhìn lấy nàng ta sâu kín nói:

-Nếu như tình cảm của ta, chỉ dùng lời nói khiến nàng không cách nào tin tưởng, vậy chỉ có thể dùng hành động để cho nàng thấy. Đó sẽ là quãng đường rất dài, rất dài, cho tới suốt cuộc đời. Mỗi một thời khắc trong ấy đều sẽ là bằng chứng. Nàng bảo nàng không tin tưởng, vậy ta bắt nàng cùng ta đi hết cuộc đời để thấy. Về phần danh chính ngôn thuận, nếu đã yêu, hà tất để người mình yêu ủy khuất?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kì Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chân thành, thì dù trong khoảnh khắc cũng đủ

-Có thể là, ta không nghĩ theo người cả đời để nhìn lấy tình yêu mà người nói đó có đáng chân thực không.

Nhạc Băng để mặc cho vòng tay Nhạc Đông Vân siết chặt, đối với hắn không phục nói.

-Vị tất phải theo ta cả đời để thấy.

Nhạc Đông Vân bình thần, vừa nói, tay vừa cởi từng hàng cúc trên cánh phục nàng ta:

-Vớ nàng, vài tháng, vài năm cũng đủ rồi!

Nhạc Băng biết bản thân phản kháng cũng vô lực, đành cố gắng kéo chút thời gian:

-Ta là loại người dễ bị thuyết phục như thế ở trong mắt người ư?

-Không phải nàng là người dễ bị thuyết phục.

Nhạc Đông Vân lần này tạm ngừng hành động đang làm lại, nhìn Nhạc Băng chăm chú:

-Mà là nàng sẽ sớm bị tình cảm của ta thuyết phục. Chân thành, thì dù trong khoảnh khắc cũng đủ.

Hắn nói, rồi tiếp tục công cuộc “giải giáp vũ trang” trên người nàng ta. Đến cuối cùng, Nhạc Băng trên người cô ta ngoài nội y cũng...chẳng còn gì.

-Ôm...ôm ta thật chặt

Nhạc Băng nói những lời này, giọng có chút run run. Cô ta cũng không có chút nào chờ mong, chỉ có sợ hãi cùng không cam lòng. Hai mươi lăm năm giữ gìn, hôm nay rốt cuộc cũng sắp mất đi. Nàng không cam lòng, quý giá nhất của đời mình lại là ở nơi này, trên bàn làm việc lạnh lẽo ư?

“Chỉ là rách một lớp màng mỏng mà thôi” Cô ta tự động viên. Dù sao bản thân đã chấp nhận lấy, hà tất phải suy nghĩ nhiều. Nghĩ vậy, bèn nhắm mắt lại để cho hai hàng lệ lăn dài trên má chờ đợi điều phải đến sắp đến.

Không có cảm giác đau đớn như nàng nghĩ, chỉ cảm giác ngón tay có chút lạnh lạnh, lại cộm lên. Khẽ mở mắt, Nhạc Băng kinh ngạc phát hiện ra ngón áp út của mình phía tay trái vậy mà tự lúc nào đã đeo vào một chiếc nhẫn màu bạc. Nhẫn này không có họa tiết trang trí cầu kì, dĩ nhiên càng không hề gắn

kim cương đá quý các loại. Chỉ là càng nhìn, càng bị những đường vân tinh xảo vô cùng trên nhẫn thu hút, quan trọng hơn cả là, Nhạc Băng cảm thấy nhẫn này vậy mà có chút quen mắt.

Giống như...chiếc nhẫn màu bạc trên tay nam nhân này vẫn thường đeo.

Lẽ dĩ nhiên, nàng khẽ đảo mắt qua tay Nhạc Đông Vân, chỉ thấy trên ngón tay hắn có một vết ngón màu trắng nhỏ. Về phần nguyên do, kỳ thực cô ta bây giờ đã đoán được, chỉ là vẫn có chút không tin tưởng giờ tay mình ra, hỏi lại:

-Cho ta?

Nhạc Đông Vân cầm tay Nhạc Băng lên, nhìn chiếc nhẫn, ánh mắt vẫn còn vẻ lưu luyến, nhưng rồi lại mỉm cười đầy thoải mái:

-Đều đã đeo vào tay rồi, nàng cứ nói đi!

-Người không cần thiết phải lấy lòng ta thế này.

Nhạc Băng vẻ mặt tỏ ra bình thản nói, chính là trong lòng cô ta nghĩ thế nào, không ai biết được. Giây phút Nhạc Đông Vân nhìn chiếc nhẫn trên tay nàng ta lưu luyến, hình ảnh đó đều được nàng thu vào mắt. Hắn lưu luyến, nhưng quyết định vui vẻ tặng cho nàng.

n! Cũng coi là có chút lương tâm.

Nhạc Băng càng nhìn càng cảm thấy nhẫn bạc trên tay càng đẹp, còn hơn cả những chiếc nhẫn kim cương đắt tiền mà cô ta từng thấy. Bản thân chiếc nhẫn tỏa ra một luồng ngân quang nhẹ nhàng, mà họa tiết bên trên dù đơn giản, lại tinh xảo đến từng chi tiết...

Nhạc Đông Vân nhìn Nhạc Băng ánh mắt yêu thích không rời chiếc nhẫn, lẩm bẩm:

-Long linh giới dù quý giá, tặng nàng cũng không có là gì. Chính là hiện tại đồ vật của ta đều ở trong đó, xem ra nàng đều trở thành quản gia của ta mất rồi.

Sau đó, hắn miệng ở bên tai nàng nói khẽ:

-Đến lúc thu chút lợi tức rồi!

-Cái gì lợi tức?

Nhạc Băng mãi ngắm chiếc nhẫn, cũng không thèm nhìn hắn hỏi lại. Có điều cô ta chưa dứt lời, cả người đã cảm giác nhẹ bỗng lạ thường. Chớp mắt sau đó, bản thân nàng cùng Nhạc Đông Vân bỗng xuất hiện trong một gian phòng đầy sắc đỏ cùng ánh nến ấm áp.

Nhìn qua có lẽ là một gian phòng ngủ trang trí theo cách cổ đại...Nhạc Băng không rõ nữa. Dù sao cô ta cũng không có thời gian đi quanh phòng, bởi bản thân đang bị Nhạc Đông Vân đè lấy trên giường thất bảo, mà ánh mắt quan sát cũng là xuyên qua tấm màn bát tiên mờ mờ để thấy.

Nhạc Đông Vân vuốt ve gò má ửng hồng của Nhạc Băng, là do ánh nến hay bản thân nàng ngại ngùng, nữ quan cảnh sát giờ đây càng lay động nhân tâm. Hắn để cho ánh mắt Nhạc Băng nhìn thẳng vào mình, mỉm cười hỏi:

-Vui không?

Nói không vui là giả, hơn nữa hắn cũng vì nàng hao tổn công phu thế này, cũng không muốn tỏ vẻ làm gì, bèn nhẹ gật đầu.

-Biết đây là nơi nào không?

Nhạc Đông Vân cũng không đợi Nhạc Băng trả lời, cầm tay Nhạc Băng lên, đoạn chỉ vào chiếc nhẫn:

-Nàng a, cứ nghĩ đây là chiếc nhẫn bình thường thôi sao? Tại Tiên Vân giới của ta, thiên địa ngẫu nhiên dẫn sinh Long khí. Mà Long khí nếu như vô tình dung nhập mô tinh thiết, thì trải qua trăm vạn năm, bên trong nó tự thành không gian một phương thiên địa. Bây giờ người ta mới lập đại trận, áp súc tinh thiết lại, chế thành nhẫn. Nhẫn này, gọi là Long linh giới.

Hắn nói tiếp:

-Là thân vật ắt hộ chủ. Mà Long linh giới có Long hồn thiên địa dẫn sinh, há thể tầm thường? Bản thân người phạm đeo nó, trước tiên được Long khí trường kì tắm bổ, huyết khí thông thuận, dung nhan vĩnh trú, vạn tà bất xâm. Với người tu hành mà nói, lại càng thêm quý giá. Càng tu hành lại càng dũng mãnh tinh tiến, bản thân nỗ lực một, bằng kẻ khác liều mạng mười. Lại nói, bên trong Long linh giới tự thành một phương thiên địa, không những có thể trữ vật, càng có thể dưỡng vật. Phạm kiếm cất bên trong một thời gian tự thành linh kiếm, phạm thổ để bên trong một thời gian thành linh thổ. Long linh giới này, quý giá vô cùng.

Dù cho Nhạc Băng có là người thường, nghe những lời này của Nhạc Đông Vân cũng là thở gấp dồn dập. Nếu như Nhạc Đông Vân không lừa nàng mà nói, thứ đang nằm trong tay nàng đây, tuyệt đối không thuộc về thế gian này. Bảo vật như vậy hắn còn tặng nàng, bản thân rất cuộc bản khoản điều gì?

Đặc biệt là bốn chữ “Dung nhan vĩnh trú”, đối với nữ nhân mà nói, bốn chữ này cơ hồ là không thể kháng cự. Ít nhất thì Nhạc Băng biết, cô ta không còn

phải lo lắng bản thân sẽ dần xấu đi trong mắt Nhạc Đông Vân nữa rồi!

-Nói như vậy, nàng biết rõ nơi này là nơi nào sao?

Nhạc Đông Vân hỏi.

- n!

Nhạc Băng khẽ gật đầu. Hắn vì nàng chuẩn bị gian phòng này, để cho nàng lần đầu tiên trôi qua đẹp đẽ, còn tặng nàng Long Linh giới, vậy bản thân cũng không còn gì hối tiếc nữa rồi. Bởi vậy cánh tay bỗng chốc choàng lên cổ hắn, môi đào hơi hé mở:

-Hôn ta.

Nhạc Đông Vân lẽ dĩ nhiên không từ chối lời đề nghị đầy hấp dẫn này. Hắn cúi đầu hôn Nhạc Băng môi đỏ mọng đầy tính gợi, đầu lưỡi nỗ lực đẩy ra nàng khớp hàm, nhẹ nhàng mà cố sức hướng vào bên trong.

Nhạc Băng không kìm lòng được ôm lấy cổ Nhạc Đông Vân, hàm răng khẽ nhếch, đỉnh hương đầu lưỡi chủ động đưa ra ngoài mặc cho hắn dây dưa hút lấy, miệng nhỏ nhắn bên trong thỉnh thoảng phát sinh từng tiếng yêu kiều rên rỉ. Nàng thân thể mềm mại chậm rãi trở nên lửa nóng, trần trụi tê dại điện lưu oanh kích lấy thân thể hắn. Cô ta ve vuốt trên dung nhan đã lan tràn toàn thân, liếc sang bên né tránh ánh mắt của Nhạc Đông Vân, nói:

-Ngươi làm ta...thật là khó chịu.

Mà Nhạc Đông Vân nghe nàng nói vậy, hai tay nắm lấy cổ tay nàng, đem một đôi trắng ngầu cánh tay còn vòng trên cổ mình đè xuống dưới. Hắn cúi đầu xuống sát dung nhan tinh mỹ kia, hít thật sâu một hơi hương khí nơi căn cổ trắng ngần, ra lệnh:

-Nhìn ta!

Nhạc Băng không muốn, hoặc nói đúng hơn không dám nhìn. Chỉ là nàng bị hắn áp sát lấy bắt phải đối diện, thậm chí cô ta còn cảm thụ được không ngừng hơi thở nóng ấm liên tục phả vào cổ mình, bắt buộc dĩ phải quay lại nhìn lấy hắn, để cho hắn thật sâu hôn lấy.

-Ta muốn ngươi rồi!

Nhạc Băng giãy giụa thân thể, cặp kia thon dài chân luôn ở trước mắt hắn di chuyển lấy. Nàng này đường cong là lướt, thon dài vòng eo, dịu dàng như liễu, một tay tựa ôm trọn. Ngọc đòn đầy áp kiều đỉnh, xinh đẹp độ cung, đường cong ưu mỹ.

Trầm trọng khí tức, để cho nàng miệng nhỏ nhắn hé mở, hơi thở ra.

Mà Nhạc Đông Vân, còn là thật chăm chú ngậm lấy nàng miệng anh đào nhỏ nhắn, mút vào mềm mại môi phiến, linh xảo đầu lưỡi tại bên trong tìm kiếm lấy nàng đàn hương ngọc dịch.

Mãnh liệt kích thích, để cho nàng kìm lòng không được yêu kiều hừ lên, mỹ lệ thân thể tại trong lòng Nhạc Đông Vân bất an giãy giụa lấy. Thỉnh thoảng mờ mắt ra, chính là nam nhân này nóng rực mà thâm thúy nhãn quang, dường như muốn dò xét lấy của nàng thật sâu tâm tư vậy.

Một trận nộ hỏa nóng bỏng qua đi, Nhạc Đông Vân tay vuốt ve nàng hồng phấn nhũ vũng, một tay kia tai bắt đuôi nàng bên trong trêu chọc lấy. Tại hắn trêu chọc phía dưới, nàng thủy dịch đầm dề, để cho nội y phía dưới dính sát vào da thịt. Nhạc Đông Vân thậm chí dùng tay cách lớp nội y cũng cảm nhận rõ ràng nàng âm thần đường cong. Hắn cời ra nàng nội y, phía dưới tiểu thanh long đã sớm đứng thẳng. Mà Nhạc Băng còn là vòng tay ôm lấy lưng cường tráng của hắn, ưỡn ngực, một đôi chân ngọc thon dài tách ra.

Nhạc Đông Vân đầu gục xuống, cắn lấy một bên núm vú của nàng, phía dưới tiểu huynh đệ căng ra nàng chặt hẹp âm đạo, tại hướng nàng chỗ sâu nhất thẳng tiến.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Nữ nhân tâm, đều mềm mại như thế!

-A~

Một tiếng kêu khẽ, lại tựa như ngân nga...Mà theo đó, khi Nhạc Đông Vân rút cuộc tại nàng chỗ sâu nhất chuyển động lấy, Nhạc Băng hai tay thật chặt ôm lấy cổ hắn, kiều đồn mềm mại cũng theo đó chuyển động, nghênh hợp cùng với nam nhân từng động tác.

Hắn phân thân sát sao nằm tại nàng âm bích, càng là đi theo mà sát lấy hoa vách tường, để cho nàng ngọc dịch từng cổ, từng cổ trơn tuột rỉ ra.

Nhạc Băng lúc này, một mặt nghiêng hợp lấy, mặt kia giọng lại không tự chủ được thốt lên thật ngọt tiếng rên: “Ừ...thoái mái...A...đừng...”

Nhạc Đông Vân hai tay luồn qua bả vai nàng giữ lấy, lại dần dần tăng nhanh chuyển động, tiểu huyệt đệ tại nàng huyệt nội va chạm lấy không chút thương tiếc, phát ra từng đợt dâm mỹ thanh âm.

Hắn bắt lấy nàng một bên đùi đẹp vén lên, tại nàng kiều đồn mềm mại xoa bóp, hưởng thụ lấy tuyệt vời nhục cảm. Tại nàng trên mắt, mũi, rồi cặp kia môi mọng đỏ hồng nhiệt tình hôn lấy, càng là trên một đôi nhũ vạm vỡ phần hồng găm nhắm, giống như muốn mút lấy của nàng chút nào đó hương dịch chảy ra vậy. Một chân chặn vào giữa nàng đôi đùi đẹp, hạ thân thật sâu sáp vào nàng chỗ mềm mại mê người, hưởng thụ khoái cảm tuyệt vời...

Có lẽ là một hồi, có lẽ là lâu lắm...Khi mà Nhạc Băng cô ta tại cảm giác bản thân dường như mất hết nhận thức xung quanh, luân hãm tại trong cao trào vô tận cũng là lúc, Nhạc Đông Vân khẽ rung mình chiếm đoạt lấy nàng đôi môi ngọt ngào, cùng lưỡi nàng cuốn lấy nhau dây dưa không dứt...mà phía dưới thì là tình quan mở rộng, nóng bỏng nham tương tại nàng thật sâu, thật sâu, tại tận cùng nơi âm u nhất tưới lên, ngấm vào thánh địa ưu mỹ.

Hai người bọn họ lẫn nhau trong lúc đó, cơ hồ quán lấy nhau ôm chặt, phảng phất như muốn đem đôi phương cùng một chỗ hòa làm một vậy.

...

-Thế nhưng...ta còn

Nhạc Đông Vân nuốt nước miếng, còn muốn nói gì đó, chính là Nhạc Băng một ngón tay đã đặt vào miệng hắn mặc cho hắn mút lấy, kiều thờ hồn hên:

-Chú ý...thời gian. Ta...nhưng là còn đang trong giờ làm việc này!

-Đây...được rồi!

Nhạc Đông Vân trong lòng vạn phần không muốn, có điều cũng không miễn cưỡng. Hắn lúc này ngồi dậy, nhìn nàng một đôi trần trụi đùi đẹp. Cho dù hiện tại không tiếp tục chiếm lấy, cũng vẫn vuốt ve hưởng thụ một phen.

Mà Nhạc Băng, tại sau khi mặc lại cảnh phục, hơi rút lại chân, chợt cảm thấy có chút tê tê, đối với hắn thấp giọng u oán:

-Đều sắp bị người làm gãy.

Bởi vì không gian trong Long Linh giới không phân rõ ngày đêm, thành thử hai người bọn họ cũng không rõ lắm thời gian. Mà khi trở ra bên ngoài, tại gian phòng làm việc của Nhạc Băng lúc này đã xuất hiện thêm mấy người.

Một nữ, hai nam...nhìn bộ dạng, hắn cũng là người trong ngành.

Dù sao thì, đối với Nhạc Đông Vân mà nói, hắn cũng cảm thấy chẳng liên quan.

-Đội trưởng, chị đây rồi!

Rốt cuộc vẫn là tâm tư nữ nhân tinh tế hơn một chút, bằng chứng là nữ cảnh sát kia nhanh chóng phát hiện ra Nhạc-Nhạc hai người, đối với bọn họ reo lên. Sau đó, hai nam cảnh sát kia cũng quay lại.

-Có chuyện gì?

Nhạc Băng vẻ mặt phảng phất như chưa từng có chuyện gì phát sinh, hỏi lại. Nhạc Đông Vân thậm chí có xung động tại trước mặt nhiều người trêu chọc nàng ta một chút, để xem vẻ mặt nữ nhân này lúc ấy sẽ như thế nào!

Tất nhiên hắn không làm vậy!

-Chính là về vụ án mạng tại núi Thanh Sơn. Bởi vì trong số các nạn nhân có một người là con của một vị lãnh đạo bên phía trung ương, thành thử quá trình điều tra bị đốc thúc rất gấp rút...

Nữ cảnh sát kia còn muốn nói thêm, chính là Nhạc Băng có chút không kiên nhẫn cắt lời:

-Tôi cũng không phải ngồi không. Được rồi, hai vị này là?

Nhạc Băng nhìn hai nam cảnh sát kia, giọng điệu có vẻ ngờ vực. Hiển nhiên đối với hai người này, cô ta cũng không hề biết.

-Nga!

Nữ cảnh sát kia giật mình, cười xòa:

-Quên giới thiệu với chị, đây là hai chuyên gia do bên trên phái đến, hiệp trợ cảnh sát thành phố chúng ta phá vụ án lần này.

Lúc này, một trong hai tên nam cảnh sát bước lên, đối với Nhạc Băng vươn một tay ra, nở nụ cười thân thiện:

-Hợp tác vui vẻ.

Nhạc Băng trong khoảnh khắc lòng mảy mảy khẽ nhú. Bắt tay trong công việc theo lý thuyết kì thực cũng không có gì đáng bận khoăn đấy, chính là cô ta cảm thấy có chút bực xích. Không có lý do cụ thể, chỉ là đơn thuần có chút bực xích mà thôi! Nếu là bình thường, có thể nàng sẽ miễn cưỡng bắt tay lại theo phép lịch sự chẳng? Chính là hiện tại, khi ánh mắt cô ta vô tình liếc qua vẻ mặt Nhạc Đông Vân, Nhạc Băng vẫn cảm thấy tốt nhất không nên.

Có trời mới biết Nhạc Đông Vân lúc này tâm trạng như thế nào! Ngay mặt dám có ý định chiếm tiện nghi của thê tử hán, Nhạc Đông Vân không biết nên chê cười thẳng này vô tri hay là to gan đây?

Chính là ngay khi hán định cho gã cảnh sát đang mang cái bộ mặt tươi cười kia một bài học thì, không biết vô tình hay hữu ý, Nhạc Băng chỉ khẽ lắc đầu:

-Xin lỗi, tôi cũng không có thói quen chạm tay người khác. Hợp tác vui vẻ!

-À...

Tên nam nhân vốn chìa tay ra nghe vậy, có chút cứng ngắc nở nụ cười, khó khăn rút tay lại:

-Không...không có gì!

Nhạc Băng mới lười quản hán nói gì đấy! Nàng chính vừa lúc nói xong thì, vội quay mặt lại trừng Nhạc Đông Vân một cái. Phải, cô ta chính là sợ tên này gây loạn.

Hành động này của Nhạc Băng có thể nói là kín đáo, bất quá ngay trước mặt người với người thế này, nào có giấu được gì? Trừ tên nam nhân muốn bắt tay nàng nhưng không được còn đang ngượng ngùng kia ra, hai người còn lại đều thấy hết. Tên nam nhân còn lại này giờ vẫn đang im lặng kia, nhanh chóng mở miệng giải vây cho đồng bạn:

-Không biết vị tiên sinh này là ai?

-Hán là...

Nhạc Băng định mở miệng, đã bị Nhạc Đông Vân cắt ngang:

-Là phu quân nàng ấy!

Vừa nói, vừa lấy tay vòng qua eo Nhạc Băng, kéo cô ta ôm vào lòng.

-Ôi thật sao?

Nữ cảnh sát kia há to miệng, hiển nhiên đối với tin này vô cùng ngạc nhiên:

-Em không ngờ chị đã có chồng đấy. Hai người kết hôn bao giờ vậy?

-Chúng ta...

Nhạc Băng định lên tiếng giải thích, mà Nhạc Đông Vân như cũ cắt ngang:

-Vừa mới!

-A, vậy sao?

Nữ cảnh sát đối với lời Nhạc Đông Vân nói không chút nghi ngờ, thành tâm chúc phúc:

-Vây chúc mừng hai người!

Lúc này, tên nam cảnh sát vốn đang ngượng ngùng kia, nghe đoạn đối thoại trên càng cảm thấy không có ý tứ, rốt cuộc đành lùi theo đồng nghiệp hán cùng lên tiếng cáo từ.

Tất nhiên hán nói là nói thể thôi, chứ Nhạc- Nhạc hai người bọn họ, có ai để ý đến hán đâu!

Được một lúc, khi mà nữ cảnh sát kia đóng cửa đi ra ngoài, trong gian phòng làm việc của Nhạc Băng rốt cuộc như cũ còn lại hai người.

-Người...buông ra!

Giữa thoát khỏi cái ôm từ nãy giờ, Nhạc Băng cô ta thở phì phì đi đến ghế làm việc ngồi xuống, đối với Nhạc Đông Vân chỉ tay:

-Người...sao người nãy giờ có thể ăn nói lung tung như vậy chứ? Người ngoài nghe hiểu nhầm thì sao?

Nhạc Đông Vân vô tội dang tay ra:

-Ta rốt cuộc chỗ nào gọi là nói linh tính rồi?

-Còn không phải?

Nhạc Băng cảm tức:

-Ta là vợ người khi nào? Người còn bảo chúng ta vừa kết hôn nữa chứ!

-Không phải à?

Nhạc Đông Vân khó hiểu.

-Phải cái đầu người!

Nàng bực bội lâu lâu, ánh mắt lại vô tình lướt qua chiếc nhẫn bạc trên ngón tay, giọng bất chợt nhẹ lại mà chính cô ta cũng không biết:

-Nếu mà quả thực...người muốn lấy ta làm vợ, đến lúc đó đừng hoảng cầu hôn, may...may ra...

Nhạc Đông Vân chẳng biết từ lúc nào đã ở sau lưng Nhạc Băng, hấn hai tay vòng lấy ôm cổ nàng, lại tựa đầu bên tai nàng thì thầm:

-Không tin tưởng ta sao?

-Tin...tin tưởng cái gì mới được cơ chứ?

Nhạc Băng nuốt nước bọt, cố giữ cho bản thân bình tĩnh. Mà Nhạc Đông Vân khẽ liếm lấy vành tai nàng, nhẹ nhàng:

-Tin tưởng ta sẽ lấy nàng làm thê tử, đối tốt với nàng, yêu thương nàng đòi đòi kiếp kiếp.

Nữ nhân tâm, bởi vì mềm mại, mới có thể là nữ nhân. Một người nữ, dù cho cô ta bề ngoài có tỏ ra cứng rắn cỡ nào đi chăng nữa, thì nội tâm cô ta, chỗ nào đó như cũ mỏng manh mà thôi. Nhạc Băng cũng không ngoại lệ, khi nghe đến Nhạc Đông Vân nói sẽ “đối tốt với nàng, yêu thương nàng đòi đòi kiếp kiếp”, tâm cô ta đều như nhũn ra vậy. Bản thân đối với hắn muốn nói không tin, lòng lại khiến cho không thể không gật đầu.

-Vậy nàng là thê tử ta chứ?

-Ừ...

Một tiếng “Ừ!” đầy nhẹ nhõm, như chính cõi lòng cô ta vậy. Không hiểu sao hai mươi lăm năm với đủ mọi cảm xúc trên đời, thời khắc này đây Nhạc Băng chợt thấy vui vẻ lạ thường.

Nhạc Đông Vân khi đó, chỉ lẳng lặng ôm lấy nàng, tận hưởng lấy khoảng khắc im lặng mà thật đẹp đẽ của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Đông Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.